

► La Xina colonial al Tibet

Roda el món // Pàgina 18

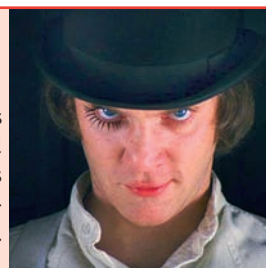
La Medalla d'Or del Congrés dels EUA a Tenzin Gyatso, XIV Dalai Lama, ha desfermat la fúria de la Xina. L'aparell repressiu s'ha desplegat al Tibet, apuntant els monjos dels principals temples.

► Emergències culturals

Què es cou // Pàgina 22

La Xarxa Artibarrri activa les jornades d'enguany per reflexionar al voltant del desenvolupament cultural als barris. Les polítiques culturals i socials de l'Administració esdevenen el seu punt de mira.

► Bojos a Hollywood

Expressions // Pàgina 24

El cinema produït a Hollywood ha creat i reproduït una sèrie d'estereotips sobre les malalties mentals. El doctor Albert Solà ha analitzat críticament aquests tòpics a *Cine i psiquiatria* (Base).

directa

setmanari de comunicació

núm. 71 // 21 de novembre de 2007

www.setmanaridirecta.info

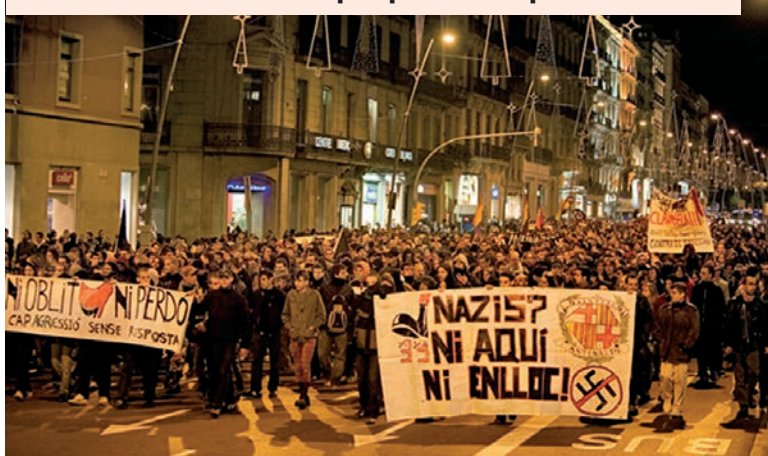
1,5 euros

MARXA ANTIFEIXISTA A BARCELONA, 17 DE NOVEMBRE

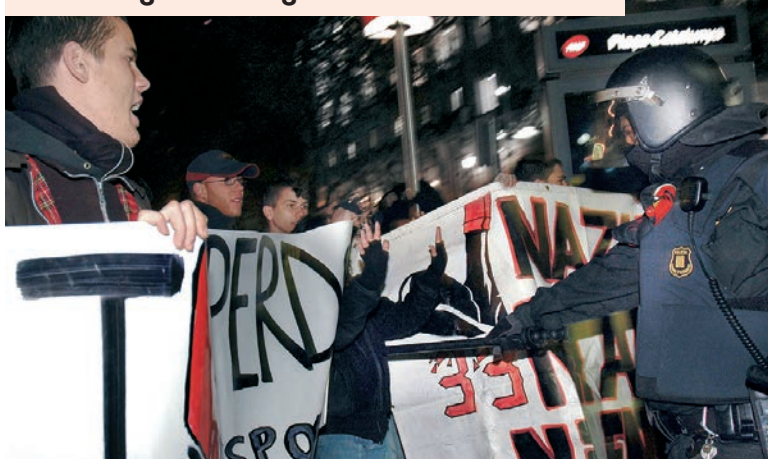
18:54h. Primera càrrega a la Ronda Sant Antoni

19:15h. La manifestació opta per baixar pel carrer Pelai

19:23h. Segona càrrega a la font de Canaletes

19:42h. Desisteixen de manifestar-se i ataquen els Mossos

Albert Garcia - Edu Bayer

El militar que va matar Carlos Javier es va instruir al grup ultra Acción Juvenil Espanyola

» Així està el pati // Pàgina 9

DESENES DE MANIFESTACIONS DE PROTESTA

Les especulacions al voltant de la militància ultradretana de l'assassí de Carlos Javier Palomino ja són un fet contrastat. A la fotografia anexa es pot veure Josué Estébanez de la Hija aguantant una bandera espanyola amb l'àguila franquista quan tenia disset anys a la seu d'Acción Juvenil Espanyola, un grupuscle ultradretà que organitza campaments d'entrenament i cursos de formació per a joves d'ideologia feixista. També s'ha penjat un vídeo on apareix Josué amb companys de la ultradreta a diferents pàgines web. Les reaccions després de l'assassinat del jove madrileny de setze anys no s'han aturat durant el darrer cap de setmana. S'han fet manifestacions multitudinàries als cam-

pus universitaris de Madrid, a la població de Vallecás i a la Puerta del Sol. A Cornellà de Llobregat, Berga, Girona, Santa Coloma de Gramanet, València i Palma de Mallorca també es van convocar mobilitzacions de protesta. La marxa de Barcelona va aplegar unes 2.500 persones i no va poder acabar el seu itinerari. Després de les consecutives càrregues policials que impedièren que la protesta pogués continuar per la Ronda Sant Antoni o per La Rambla, els manifestants van desistir i van atacar els mossos que hi havia davant el Departament d'Interior. Es van produir cinc detencions i desenes de manifestants van quedar ferits. Un mossos amb ferides greus va ser atès a l'Hospital.

» Així està el pati // Pàgina 10

Jaume Roura i Enric Stern condemnats a 2.730 euros

El jutge de l'Audiència Nacional José María Vázquez Honrubia va condemnar, el 20 de novembre, Jaume Roura i Enric Stern al pagament d'una

multa de 2.730 euros cadascun per "injúries greus" a la corona espanyola, concretament per haver cremat fotografies dels borbons. En començar la

vista, el jutge va prohibir a Roure i Stern expressar-se en català amb l'argument que "un ciutadà espanyol de 30 anys coneix i parla el castellà".

» De dalt a baix // Pàgines 3-5

Bolonya posa en alerta milers d'estudiants europeus

El govern espanyol vol que el procés de Bolonya sigui una realitat a les universitats a partir del curs que ve. L'entrada de l'empresa privada i la tendència a mercantilitzar el coneixement preocupa l'alumnat.

» Així està el pati // Pàgina 13

SEAT deixa sense feina més d'un centenar de persones tot i el compromís de readmissió

La multinacional ha vulnerat el pacte que preveia la recol·locació i reincorporació de part de la plantilla durant el segon semestre de 2007.

» Així està el pati // Pàgina 16

Quatre visions sobre el conflicte del TAV i Rodalies

La Plataforma pel Dret de Decidir, la Confederació de Federacions d'Associacions de Veïns de Catalunya, la plataforma Ave pel Litoral i l'Associació de Veïns Carmen Amaya del Gornal expliquen els seus punts de vista respecte el caos de Rodalies i el TAV.

Editorial

Consum responsable, responsabilitat domèstica

La responsabilitat del consum desproporcionat, i sobretot de la brutal producció de deixalles, recau principalment en les empreses, que decideixen quins materials empen a l'hora d'embassar els seus productes, i en la classe política, que aposta per un model de consum tècnicament no sostenible, basat en el súper i l'hipermercat. Malgrat tot, aquesta evidència no pot servir-nos d'excusa per tancar els ulls davant la responsabilitat individual que tots tenim. Tècnicament és una barbaritat la quantitat de plàstic que destinem a embolicar tota mena de productes que no ho necessitarien. En l'àmbit domèstic, i no en l'empresarial o polític, és on recauen moltes decisions: l'hàbit de reutilitzar les bosses de plàstic, d'emprar altres tipus de bosses o comprar productes no embassats o embassats a l'engròs. Seria sols un petit exemple. També és una decisió domèstica on anar a comprar. El mite que les cooperatives de consum són més cares és fals. Cal no confondre aquesta alternativa amb els productes ecològics que trobem al supermercat, que són cars i no sempre tan ecològics. Amb les cooperatives, però, cal autogestionar-se, no val amb allargar el braç i passar per caixa. És més incòmode, però si realment tenim consciència de la nostra responsabilitat en la greu situació a la qual mica en mica ens encaminem, no tenim cap més remei que començar a replantejar-nos el nostre estil de consum. Mentre el nostre carro de la compra s'ompli de plàstic que cada setmana omplirà varies bosses d'escombraries, les empreses seguiran lucrant-se amb el "suicidi ecològic" i els polítics seguiran mirant cap a un altre costat. O practiquem un consum responsable (i de pas, més reduït) o ja podem plegar.

Pensem, doncs existim

Clergues i rojos, l'hora del perdó

✉ Roger Rovira
/directa@setmanaridirecta.info/

Ahir comentava amb una mexicana que dimarts, aniversari de la Revolució Mexicana, també hauria de ser festa aquí. El 20-N va morir el militar que, mitjançant una guerra, va instaurar una dictadura que ens va retrotransportar un parell de segles. El valedor de Juan Carlos I va haver de morir al llit perquè es consumés una transició que ja duia anys al carrer i que era imparable (per cert, hi ha una exposició al CCCB). Els pactes de la Moncloa salvaven els mobles del règim, alhora que calmaven la histèria militar. S'acotaven clarament els límits democràtics (òbviament, no de forma visible) a canvi que el sector dur acceptés fer una metamorfosi (no pas desaparèixer) i no fes cap disbarat.

L'amnistia no va arribar a reparar la injustícia, els judicis de

guerra no van ser anul·lats, ni retornats els béns requisats. Tampoc no ha demanat perdó cap dels bàndols. Sí... ho dic en plural. Els primers que han de fer-ho són

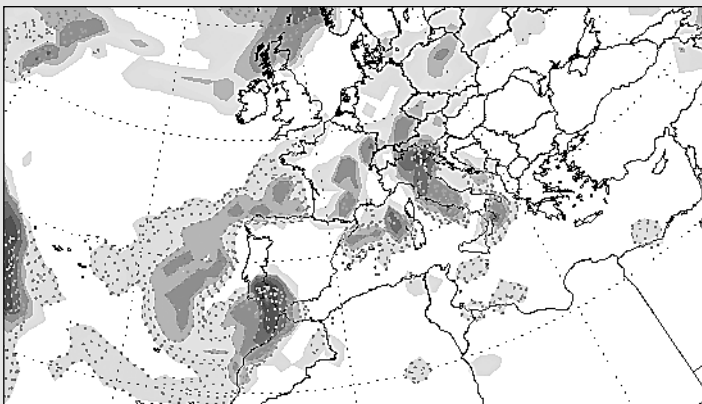
L'amnistia no va arribar a reparar la injustícia

els que van consumir o recolzar el cop d'estat: l'Església Catòlica i l'Exèrcit. Però no són els únics. Les bases eclesiaístiques fa temps que profunditzen el debat perquè l'Església demani perdó. Em donen una lliçó de coherència i d'honestat. A mi, que em bull la sang i se'm posa la pell de gallina quan recordo la lluita contra el feixisme (en nom de la República o de la Revolució), no em sembla

que els crims comesos "pels nostres" fossin simples excessos. Per tant, com a crims organitzats o permesos, ja fos per sindicats, partits o columnes de milicians, m'honoraria que es demanés perdó per tots aquells assassinats o execucions sistemàtiques.

Rosario Ibarra, impecable defensora dels Drets Humans que va ajudar a alliberar quatre catalans detinguts aquest estiu a Mèxic (entre elles una corresponsal de la DIRECTA) i mare d'un guerriller torturat i desaparegut fa més de 30 anys, em fa treure el barret quan diu "si torturessin aquells que van desaparèixer el meu fill, els defensaria igual. Han d'anar a la presó, però no desitjo a ningú el que jo he sofert".

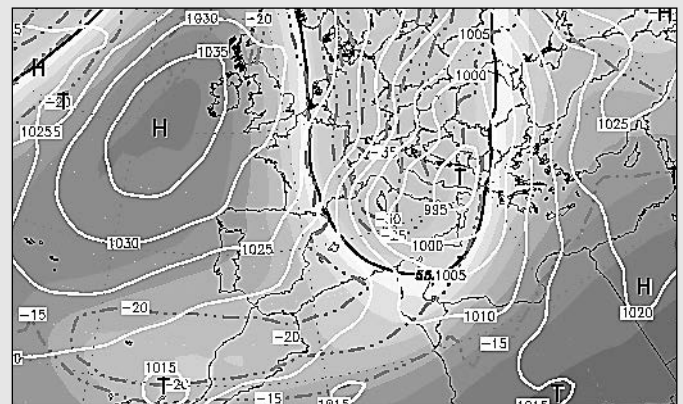
Mentrestant, quan alguns parlem de demanar perdó altres aniran per última vegada al "Valle de los Caídos". Aquesta és la principal diferència. ☺

El dissabte al matí encara poden caure ruixats amb ambient força inestable

Ruixats i més fred

Els propers dies tindrem un ambient força ennuvolat amb ruixats dispersos a diferents comarques, les temperatures aniran refrescant poc a poc, però no seran tan baixes com la setmana passada. A les comarques dels Pirineus les pluges seran més persistents. A partir de dilluns podriem tornar a patir una onada de vent fred polar que faria baixar de nou bruscament les temperatures.

Nova entrada de vents molt freds del nord a partir del dilluns 26 de novembre

Com s'ha fet?

Aquestes setmanes estem suplint com podem, entre dues persones, la feina d'administració que feia el Miquel (al qual desitgem que li estigui anant molt bé per terres africanes). El nostre petit gran publicista ha començat a treballar en una cooperativa i està reparant les neurones, unes quantes per a cada projecte. I a més, fa un fred a la redacció que sembla que estiguem a Sibèria. Venen setmanes difícils... de cru hivern. I ens haurem d'estrènyer el cinturó fins que passi el sotrac econòmic i humà que ens ha provocat aquesta estranya tardor. Però no estem desanimades. Tenim molta energia i bon "karma". Perquè veiem que el projecte es consolida en els cors dels moviments socials revolucionaris i aquesta és la millor assegurança de vida que podria tenir la DIRECTA. I per celebrar que setmana rere setmana ens trobem aquí, a la redacció, al quiosc, al casal, a la llibreria del teu poble o a la petita bústia de casa teva ens hem menjat una "fondue" de formatges (promoció Condis), que estava per llepar-se els dits.

D'altra banda, durant el tancament ha arribat una notícia d'última hora via telèfon. Un dels nostres fotògrafs ens ha facilitat la informació:

Cinquanta persones han tallat a dos quarts de vuit de la tarda el trànsit de vehicles pels voltants de la plaça Espanya de Barcelona. Els manifestants han cremat una foto del rei i de Franco, una bandera espanyola i una de francesa per protestar davant la condemna dels companys Roure i Stern. La setmana que ve més detalls. Salut!

El racó il·lustrat

Sr. Plástiko

Qui som

DISSENY I COMPAGINACIÓ

Roger Costa

REDACCIÓ

De dalt a baix: Lluç Salellas *

Impressions: Laia Alsina i Mariona

Ortiz * Així està el pati: Jesús

Rodríguez i Pau Cortina * Roda el

món: Guillem Sánchez *

Observatori dels mitjans: Enric

Borràs i Abelló * Què es cou:

Gemma García i Jordi Panyella *

Expressions: Roger Palà i Estel

Barbé Serra * La graella: Xavi

Camós * La Indirecta: Sergi Picazo

FOTOGRAFIA

Albert García i Berta Alarcó

IL·LUSTRACIÓ

Jordi Borràs

CORRECCIÓ

Laia Bragulat, Carles Biosca,

Òscar Canudas, Laura Ruiz, Xavi M.

PUBLICITAT

Jesús Hita

DISTRIBUCIÓ

Xavi Camós

SUBSCRIPCIONS

Jesús Hita

ADMINISTRACIÓ

Miquel Correa

Edita: Associació per la Difusió Sense Límits ADSL

Dipòsit Legal: GI-1528-2005

c/Juan Ramón Jiménez núm. 22, 08902

L'Hospitalet de Llobregat

www.setmanaridirecta.info

directa@setmanaridirecta.info

Tel: 935 270 982 // Mòbil: 661 493 117

Àrees de treball de Directa:

redaccio@setmanaridirecta.info

fotografiadirecta@gmail.com

il.lustraciadirecta@gmail.com

disseny@setmanaridirecta.info

subscripcio@setmanaridirecta.info

distribucio@setmanaridirecta.info

publicitat@setmanaridirecta.info

AQUEST NÚMERO S'ENVIÀ A IMPREMTA EL DIA 20

LLICÈNCIA CREATIVE COMMONS

Reconeixement-No Comercial-Sense Obra Derivada 2.5

Sou lliure de copiar, distribuir i comunicar públicament l'obra amb les condicions següents:

- **Reconeixement.** Heu de reconèixer el crèdit de l'obra de la manera especificada per l'autor o el llicenciador.
- **No comercial.** No podeu utilitzar aquesta obra per a finalitats comercials.
- **Sense obres derivades.** No podeu alterar, transformar o generar una obra derivada d'aquesta obra.

- Quan reutilitzeu o distribuïu l'obra, heu de deixar ben clar els termes de la llicència de l'obra. - Algunes d'aquestes condicions pot no aplicar-se si obteniu el permís del titular del dret d'autor. El dret derivat d'ús legítim o altre limitació reconeguda per llei no queda afectat per l'anterior.

Aquesta publicació té una llicència Creative Commons Attribution-NoDerivs-NonCommercial. Per a veure una còpia d'aquesta llicència visiteu <http://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/2.5/es/> o envieu una carta a Creative Commons, 559 Nathan Abbot Way, Stanford, California 94305, USA

» L'article 15 de l'Acord General dels Serveis de l'Organització Mundial del Comerç diu clarament, des del seu punt de vista, què són les subvencions pels serveis públics. Per l'OMC, les subvencions provoquen "efectes distorsionadors a la comercialització del servei" i, per tant, "qualsevol membre que consideri que una subvenció en un estat el perjudica podrà impugnar-ho davant del tribunal perquè aquest resolgui". Queda clar, doncs, que la comercialització o mercantilització dels serveis públics és un objectiu prioritari per l'OMC_

UNIÓ EUROPEA // AMB AQUESTS CANVIS ÉS MOLT DIFÍCIL COMPAGINAR FEINA I ESTUDIS

La universitat pública perilla en l'inici de l'aplicació del Procés de Bolonya

L'augment de la presència de les empreses i els filtres econòmics i la disminució del català a les aules ja són una realitat a les universitats

☞ Feliu Font

/redaccio@setmanaridirecta.info/

El model d'universitat pública conegut fins ara és a punt de desaparèixer. O, si més no, això és el que desitgen els ministres d'educació de la Unió Europea (Declaració de Bolonya de 1999) i el que els centres d'ensenyament superior catalans i europeus estan començant a patir. De fet, coneixedors que el govern espanyol vol que el curs que ve el procés de Bolonya ja sigui una realitat quasi definitiva a les universitats de l'estat, els equips de govern dels centres d'ensenyament superior s'han "posat les piles" i, durant els últims mesos, els estudiants, principals afectats per aquest canvi, ja han topat amb les conseqüències del procés de Bolonya.

Les conseqüències estan sorprenent negativament la majoria d'alumnes

De moment, les conseqüències estan sorprenent negativament la majoria d'alumnes en aspectes com l'increment del volum de feina diària que han d'assumir —que dificulta, ara sí, la compaginació de feina i estudis— o l'elevat preu dels postgraus. Uns postgraus que, recordem, en un futur seran totalment necessaris per aquells estudiants que vulguin tenir una formació completa, i que actualment tenen una forquilla d'entre 1.500 i 6.000 euros l'any i, per tant, superen amb escreix les xifres actuals de matriculació de les llicenciatures. A més, els postgraus inclouen unes taxes més elevades i només cobreixen un 30% de l'oferta actual de llicenciatures; per tant, deixen desenes d'estudiants fora d'aquests cursos. Segons la Plataforma Mobilitzadora en Defensa de la Universitat Pública (PMDUP), aquests elements, juntament amb la manca de recursos públics que es destinen a subvencionar els estudi-

Alto

ants, fan que cada vegada es tendeixi més a una fragmentació del model d'ensenyament superior a través de filtres socioeconòmics. La mateixa PMDUP ha denunciat reiteradament que aquest és un exemple clar de com el procés de Bolonya afecta negativament el model públic d'universitat.

Ara bé, la manca de recursos públics i la Llei d'Ordenació Uni-

versitària (LOU), pensada en aquest sentit, també han provocat que les empreses guanyin pes dins les universitats, tant a través dels òrgans decisoris —per exemple el Consell Social— com a l'hora de finançar les infraestructures i els propis postgraus. Aquest fet també ha causat alarma entre el sector estudiantil i el del professorat, especialment

el que es dedica a la recerca, ja que hi comencen a haver casos on el finançament empresarial condiciona els continguts dels cursos o de les investigacions. Un exemple d'això és el postgrau que financen les marques Mercedes i Volkswagen a la Universitat de Nuremberg, on a l'apartat d'història no s'estudia el paper dels explotadors i els col·labora-

La universitat del futur: el coneixement esdevé mercaderia

L'educació va ser un dels últims serveis que des de l'Organització Mundial del Comerç (OMC) es va proposar que es liberalitzés i es mercantilitzés. I és que, per exemple, des de la consultoria nordamericana Meryl Lynch es va calcular que els sistemes educatius són 10 vegades més valuosos que la indústria de l'automòbil a nivell econòmic. A més a més, des de les altes institucions s'ha reiterat que, a l'actualitat, les universitats "produïxen" estudiants amb massa coneixements i, en canvi, amb poques habilitats o competències pel mercat laboral. Aquest fet va provocar que els ministres d'educació de la majoria d'estats europeus acordessin l'any 1999 impulsar una gran reforma universitària a nivell europeu que implicués dues grans transfor-

macions. Una primera que va consistir en una nova forma d'estructurar els estudis superiors en graus i postgraus. Aquesta divisió ha de servir, segons els precursors del Procés de Bolonya, perquè aquells que facin els graus, la gran majoria, es formin en unes habilitats com ara la informàtica, el treball en grup o l'anglès que els permeti ser completament flexibles de cara al mercat laboral. És el que el professor de la Universitat Carlos III de Madrid, Rafael Escudero, ha definit com a "formació general orientada a la preparació per a l'exercici d'activitats de caràcter professionals". D'aquesta manera, els continguts més específics i globals propis d'una llicenciatura es deixen per la minoria d'estudiants, els que facin els postgraus.

La segona gran transformació és la que també s'ha anat vivint en els últims anys i que Galder González Larrañaga, membre del sindicat Ikasle Abertzaleak (IA) explica de la següent manera: "si cada estat assigna menys diners al manteniment del sistema educatiu (fet que està succeint als estats que tradicionalment més hi destinaven), baixarà la qualitat i aquell que vulgui més educació ho haurà de pagar a través de les classes per internet, les acadèmies privades,... I, una vegada la situació de les facultats sigui paupèrrima, doncs les empreses privades s'oferiran per finançar les universitats i crearan llocs de treball poc estables i entraran de ple a les universitats per tal de poder mantenir el sistema d'ensenyament superior".

dors d'aquestes dues empreses durant l'època nazi.

Finalment, un altra tendència que s'ha mostrat darrerament ha estat la substitució lingüística. De fet, segons ha constatat un estudi de la Coordinadora d'Associacions per la Llengua (CAL), l'entrada de l'anglès als postgraus i el creixement del castellà, coincidint amb l'arribada massiva d'estudiants de l'estranger, està fent que el català perdi presència a les universitats com a llengua de difusió i de ciència. Aquesta situació es produeix especialment a les facultats i universitats amb més renom a nivell internacional. D'aquesta manera es relega la llengua catalana a aquelles universitats menys conegudes o més petites.

Es normalitza la permissivitat de la mà d'obra gratuïta per les empreses

► Les perspectives no fan albirar canvis

Aquesta situació ha coincidit amb l'aprovació, el 27 d'octubre, del Reial Decret d'Ordenació dels Ensenyaments Universitaris per part del govern espanyol, on es concreta encara més quin futur els espera a les universitats d'arreu de l'Estat. D'una banda, els nous títols "Bolonya" incorporen el lloc on has fet els estudis —per exemple, "graduat Biologia UB"—, de manera que s'institucionalitza la discriminació dels estudiants en funció del centre on han estudiat. D'altra banda, les pràctiques per acabar el grau o el postgrau, que poden arribar als 60 crèdits (1.500 hores), no tenen l'obligació de ser remunerades i, per tant, es normalitza la permissivitat de la mà d'obra gratuïta per les empreses. Finalment, l'autonomia universitària, un dels aspectes que els rectors destacaven més com a "positius", queda en entredit, ja que l'Agència Estatal de Qualitat (ANECA) mantindrà, segons el Decret, la seva posició de força a l'hora d'avaluar l'educació de les diferents universitats. ☐

» Amb la Declaració de Bakaiku (Euskal Herria) el març de 2006, s'iniciava el Fòrum Europeu d'Estudiants que, aquesta tardor, va arribar a la seva tercera edició. Aquesta última trobada va servir, segons el Sindicat d'Estudiants dels Països Catalans (SEPC), per consolidar aquest espai com un referent de la lluita estudiantil contra el Procés de Bolonya a nivell europeu. A la trobada es va decidir donar suport a totes les lluites contra l'Espai Europeu d'Ensenyament Superior i també es va acordar començar a preparar el que volen que sigui una gran contracimera, el febrer de 2009 a la ciutat belga de Lovaina. Aquí és on es reuniran els ministres d'educació per acabar de tancar els últims serrells de l'aplicació del Pla de Bolonya_

UNIÓ EUROPEA // ACONSEGUEIXEN BLOQUEJAR DUES UNIVERSITATS CATALANES

Estudiants europeus s'organitzen en la lluita contra Bolonya

Atenes va acollir, a finals d'octubre, el tercer Fòrum Europeu d'Estudiants. En aquesta ocasió, hi van participar molts col·lectius de diferents universitats d'Europa. A partir d'aquesta experiència i de parlar amb les diferents organitzacions catalanes, oferim una pinzellada sobre la situació actual del moviment estudiantil en alguns dels estats que conformen Europa. A nivell global, es pot afirmar que la temporalitat de la vida universitària, la manca estructural d'espais de trobada o la diversitat ideològica dins l'esquerra anticapitalista són algunes de les raons que expliquen les dificultats existents a l'hora de practicar la unitat d'acció, tant a nivell intern dels estats com a escala internacional.

✉ Feliu Font i Bernat Pèlach
/redaccio@setmanaridirecta.info/

Estudiants de la Universitat de Barcelona seguint una classe

Eduardo Diaz

Pel que fa al moviment estudiantil a les universitats dels Països Catalans, existeix una certa diversificació d'organitzacions, col·lectius i formes de participar i treballar. Tot i això, una de les característiques comunes pel que fa al moviment estudiantil arreu del territori català és

Existeix una certa diversificació d'organitzacions, col·lectius i formes de participar i treballar

que, en aquelles ciutats amb centres universitaris grans i amb molt d'alumnat com ara Barcelona, València o Alacant, des dels últims anys s'han intentat crear espais de treball i, especialment, de mobilització que aglutinin aquells sindicats, associacions i assemblees que tenen una postura clara i ferma contra el procés de Bolonya i a favor de la universitat pública i de qualitat. Un exemple d'aquesta voluntat és la Plataforma Mobilitzadora en Defensa de la Universitat Pública (PMDUP), que va organitzar de l'última manifestació i la setmana de lluita a

les universitats de l'àrea metropolitana de Barcelona i que està integrada pel Sindicat d'Estudiants dels Països Catalans (SEPC), l'Associació d'Estudiants Progressistes (AEP) i la gran majoria d'assemblees de facultat —que, aquest últim any, sembla que tornen a agafar protagonisme després d'algun curs on havien passat més desapercebudes. A les universitats més petites com la de Castelló, la de Lleida o la de Girona, entre d'altres, ara mateix, acostuma a haver-hi poques associacions de caràcter anticapitalista més enllà del SEPC, el sindicat de l'esquerra independentista que, globalment, és la força majoritària als claustres universitaris dels Països Catalans.

D'altra banda, un dels fenòmens que últimament han tornat amb més força és el del bloc llibertari. Així, primer la Universitat de Barcelona i, després, la Universitat Autònoma de Barcelona, ja compten amb nuclis d'assemblees llibertàries que intenten enfocar les problemàtiques estudiantils des del punt de vista llibertari. Així mateix, aquestes dues assemblees —que encara estan en formació i debat intern— desenvolupen activitats continuades com les distribuïdores no comercials, els menjadors vegans per denunciar els preus de les universitats, l'autogestió com a assemblea i el finançament d'activitats i campanyes que es fan fora de la universitat. Finalment, aquestes as-

semblees intenten difondre de forma general l'ideal llibertari.

Diversitat d'exemples arreu de la Unió Europea

A l'Estat espanyol, els altres focus de lluita estudiantil es concentren a Euskal Herria, Galiza, Madrid i Andalusia. Pel que fa al País Basc, Ikasle Abertzaleak (IA), sindicat de l'esquerra independentista basca, és un dels màxims exponents de la lluita estudiantil en aquella zona de l'Estat. Aquest sindicat ha patit reiteradament la repressió per part dels òrgans judicials i policials pel fet de defensar unes deter-

Un dels fenòmens que últimament han retornat amb més força és el del bloc llibertari

minades idees polítiques. D'altra banda, i pel que fa a Galiza, els principals impulsors de la lluita contra la mercantilització de l'educació són les assemblees de facultat, amb molta força durant la campanya contra la LOU, i el sindicat AGIR, també de l'esquerra independentista gallega. Finalment, a Madrid, l'organització

estudiantil s'estructura bàsicament a través de les assemblees de facultat —amb una forta presència a Ciències Polítiques i, especialment, a la Universitat Complutense (on van tenir ocupada durant cinc mesos una facultat abandonada i van bastir un projecte d'educació alternativa)—, i de la Cordinadora de Estudiantes de Madrid, que aglutina tot un seguit de col·lectius de pensament anticapitalista, com Contrapoder o Letras Subversivas.

A la resta d'Europa, la situació és força heterogènia. Un primer exemple és el grec. Segurament, el moviment estudiantil grec és un dels més forts i consolidats del continent. Actualment, existeixen assemblees, però també diverses organitzacions revolucionàries de diferents tendències (marxistes-leninistes, maoistes o estalinistes), que —tot i les seves desavinences per temes estrictament no estudiantils— s'organitzen des de 1997 en una agrupació que porta per nom EAAK. I és a través d'aquest espai unitari i del funcionament de les assemblees d'estudiants que els estudiants grecs s'han convertit en un referent per altres col·lectius estudiantils, ja que han estat capaços de paraitzar tres mesos les universitats i evitar que s'aproveessin la majoria de lleis que intentaven aplicar el procés de Bolonya a les universitats. D'altra banda, és interessant veure com la força

del moviment estudiantil revolucionari ha provocat que el Partit Socialdemòcrata i les joventuts del Partit Comunista s'oposin a la feina feta pel moviment estudiantil.

Un segon cas és el d'Itàlia. Al·là, el moviment estudiantil ha demostrat reiterades vegades la seva capacitat de mobilització i la seva potència. Tanmateix, no sempre han pogut desenvolupar accions massives a causa de la manca d'espais unitaris organitzatius que han dificultat la coordinació. No obstant això, cal remarcar la gran capacitat d'acció i innovació que ha aportat el moviment estudiantil italià al conjunt d'Europa, essent un dels més conscienciats en les temàtiques socials, més enllà de les estrictament universitàries.

El moviment estudiantil grec és un dels més forts i consolidats del continent

Pel que fa al moviment estudiantil a Portugal, la situació és prou delicada. De fet, fa uns anys, la força del moviment estudiantil era quasi inexistent, però darrerament s'ha reactivat. El punt d'inici d'aquest renaixement va ser l'intent del govern d'implementar les taxes per primera vegada a la història a les universitats públiques i, a més, fer-ho de forma contundent. Els estudiants van respondre ràpidament però no van poder aturar la iniciativa governamental. Ara, amb l'aplicació del procés de Bolonya, s'estan tornant a organitzar les assemblees.

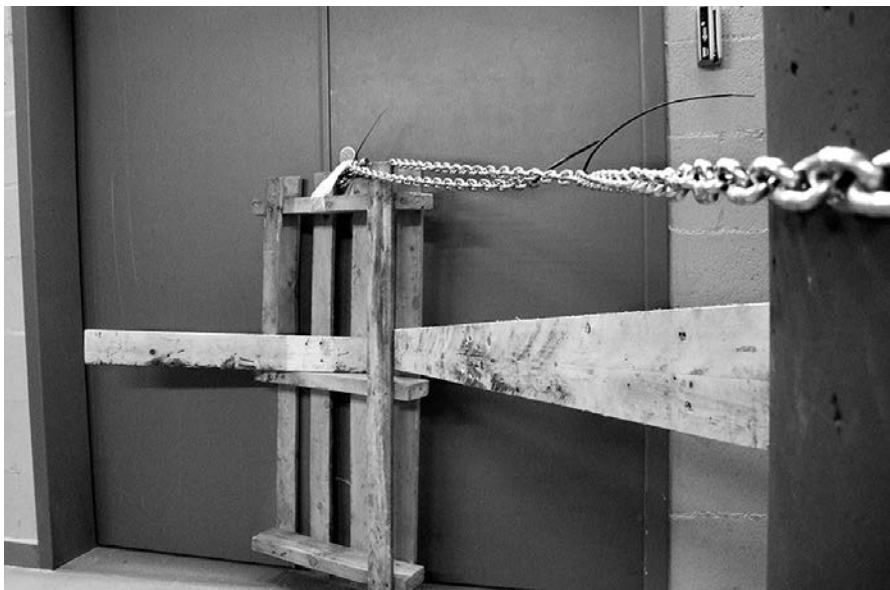
Finalment, cal destacar la situació del moviment estudiantil anglès. En aquesta illa del nord d'Europa, les dificultats exposades als altres exemples augmenten davant del fet que només per matricular-te ja t'afilies al sindicat d'estudiants "oficialista", tal com estableix la llei. Tot i això, existeixen col·lectius que intenten plantar cara a aquest sindicat i que han participat al Fòrum Europeu d'Estudiants i s'han mobilitzat per la seva banda, convocant tancades —per exemple— per demanar l'augment d'hores del servei de biblioteca.

» Tot i que el rector va reconèixer explícitament als tancats que ell havia estat qui havia permès entrar els Mossos d'Esquadra dins del recinte universitari de la UB per tal de posar fi al bloqueig, el servei de premsa del mateix rectorat es va dedicar tota la tarda del dimecres 14 de novembre a difondre als mitjans que la policia no havia entrat a la Facultat d'Història, com demostra el material gràfic obtingut pels tancats. Així mateix, l'oficina de portaveus dels Mossos també va explicar que ells no en sabien res, de tot plegat. Això sí, a primera hora del matí, sis furgonetes d'antiavalots, diferents patrulles i desenes d'agents —molts de paisà— es trobaven davant de la UB. Poca estona després van tallar les cadenes i van entrar a dins_

BARCELONA // ACONSEGUEIXEN BLOQUEJAR DUES FACULTATS CATALANES

Els col·lectius d'estudians agafa força i embranzida al carrer

El rector de la UB dóna permís als Mossos per desallotjar un grup d'estudiants tancats

Albert Garcia

Albert Garcia

David Datzira

David Datzira

A dalt, accés bloquejat a la Universitat de Barcelona i reunió dels estudiants amb el deganat. A sota, imatges de la manifestació a Barcelona

✉ **Feliu Font**

/redaccio@setmanaridirecta.info/

Després de diverses convocatòries en què la resposta per part de bona part de la comunitat estudiantil havia estat més aviat pobra, els diferents actes en contra del procés de Bolonya al voltant de la jornada del 15 de novembre, dia de l'estudiant, van tornar a aconseguir treure milers de persones als carrers. A més, aquesta vegada, els estudiants també van innovar en relació a les accions prèvies a la manifestació central del 15 de novembre. Així, el dimecres 14, més d'una trentena d'estudiants van aconseguir bloquejar durant dues hores la facultat del Raval de la Universitat de Barcelona, de manera que ningú no hi podia entrar, amb la voluntat de reclamar polítiques universitàries antagòniques a les actuals. En solidaritat amb aquesta

acció, a la Universitat Autònoma de Barcelona, un grup de més de 100 persones també va bloquejar, en aquest cas, la facultat de Ciències Polítiques, fins que el primer grup els va anunciar que ja havien abandonat la tancada.

La policia entra a la universitat

El primer bloqueig va ser el que va tenir més conseqüències. I és que, els que havien bloquejat la facultat de matinada amb cadenes i mobiliari intern, van delegar la seva interlocució al Sindicat d'Estudiants dels Països Catalans (SEPC), que va fer arribar al rector una proposta de reunió i de demandes dels tancats. El rector, però, va fer cas omís a la proposta i va donar el permís explícit als Mossos d'Esquadra perquè entressin a la facultat i posessin fi a la tancada. D'aquesta manera, a les 8 del matí, els Mossos, que havien reunit sis furgonetes d'antiavalots i

Màrius Rubiralta és el primer rector que permet l'entrada dels Mossos des de la càrrega de 1999 a la UAB

desenes d'agents de paisà, ja havien entrat a l'edifici i estaven retenint el grup d'activistes. Les forces policials, segons van denunciar el grup de tancats, van aprofitar la retenció dels estudiants per entrar al local del SEPC a la facultat i remenar documents i informació.

La situació es va mantenir incerta fins que va arribar Màrius Rubiralta, el primer rector que permet que

els Mossos entrin en una facultat des de la càrrega als estudiants de la UAB, l'any 1999, coincidint amb la visita d'Aznar. Rubiralta va acceptar fer una reunió amb el grup d'activistes, a qui va exposar la seva concordança amb la majoria de demandes i va concretar una reunió a tres bandes amb la Conselleria la mateixa tarda dels fets. Tal com va exposar un portaveu del SEPC després de la trobada, durant la reunió, el conseller Josep Huguet no va anar més enllà de les bones intencions i de les paraules. Finalment, el rector va assegurar que demanaria explicacions davant "alguna de les actuacions" dels Mossos dins la facultat i va donar la seva paraula que no hi hauria cap mena d'investigació envers els estudiants tancats.

► **12.000 persones a Barcelona**
L'endemà de les tancades hi havia manifestacions convocades arreu

dels Països Catalans. La més nombrosa va ser la de Barcelona, convocada per la Plataforma Mobilitzadora en Defensa de la Universitat Pública, que va reunir prop de 12.000 persones pels carrers més centrals de la ciutat. La manifestació va ser animada i va acabar a l'Àgora de la Universitat Pompeu Fabra, des d'on es va llegir el manifest de la convocatòria, que va destacar la importància de lluitar dia a dia en defensa de la universitat pública davant l'agressió privatitzadora que significa el procés de Bolonya. A la resta de punts del territori, les manifestacions van ser especialment importants a llocs com València, amb 2.500 persones, a Girona, amb 700 persones o a Gandia, amb més de 500. En total, arreu dels Països Catalans es van concentrar un total de 20.000 estudiants per protestar contra l'aplicació del procés de Bolonya. ☺

Impressions

Francesc Arnau i Arias. Advocat

/opinio@setmanaridirecta.info/

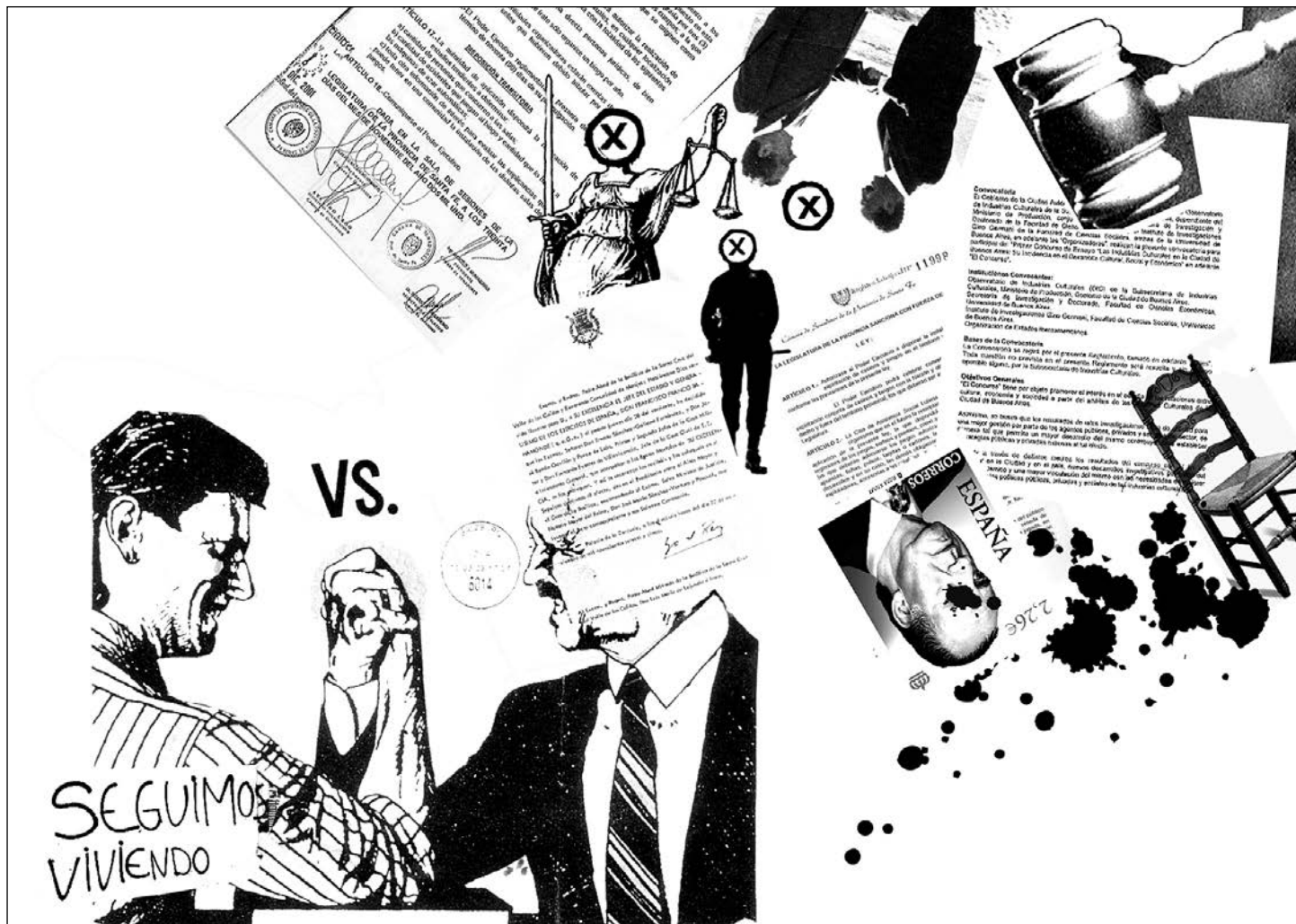
Al despatx de la jutgessa...

Barcelona, 27 d'octubre. Avui es pot dir que la jutgessa, que no és de les pitjors, no ens ha citat, sinó que hem estat nosaltres els qui l'hem citada a ella. Li hem demanat l'entrevista per fer-li una crítica sobre la manera il·legal com es va realitzar el desallotjament de la casa okupada.

Comentem que, si aconseguim que ens escolti, potser en el proper cas, s'ho pensarà millor a l'hora de signar segons quines resolucions judicials, sobretot si els seus destinataris són els policies. Quina mena d'ordres devia impartir, aquesta senyoria, la setmana passada, perquè els policies s'atrevisissin a agafar pel coll aquesta dona que camina al meu costat, tan bon punt la varen veure a l'interior de la casa, amb el telèfon mòbil a l'orella? No li varen donar cap oportunitat. La van escanyar fins a tallar-li la respiració i, després, varen afliuixar. No és la primera persona que m'explica aquesta manera de procedir per part de la policia. Sense anar més lluny, a la primera plana de la DIRECTA del 24 d'octubre hi ha una fotografia on es veu perfectament com la policia municipal, amb una prepotència sensacional, guardiacivilesca, rodeja i escanya un manifestant, durant el desallotjament de les famílies de Bon Pastor. Com devia redactar aquesta senyoria el manament judicial perquè els policies arrosseguessin pels peus aquest noi que ara camina al meu costat, tirat pel terra de la casa, d'una habitació a una altra, sense cap necessitat, només pel gust de fer-ho?

▶ No hi ha cadires per tothom

A les dotze en punt, veiem la jutgessa i el seu secretari ben arreparats a les seves cadires i atrinxerats darrera la taula. Ni els passa pel cap aixecar-se per saludar-nos. La nostra improvisada comissió està composta per nosaltres tres i dues advocades d'ofici, que comencen a mirar-s'ho tot amb uns ulls molt grans, quan veuen que nosaltres demanem més cadires. Som cinc i només n'han previst tres. El noi i jo sortim del despatx, disposats a aconseguir dues cadires més. Estic tan enfadat a causa d'aquesta mala educació insuportable, que tot em sembla un gran parany. Em sento com aquella supervivent del camp de concentració d'Auschwitz-Birkenau, que va anar a entrevistar-se amb el jerarca local de la Gestapo. Li va dir que li semblaven indignes aquells reguerots on obligaven a defecar, esquena contra esquena, els presoners i les presoneress. Que, si els facilitaven uns martells i unes quantes fustes, els mateixos presos aixecarien cabines que permetessin una mica de privacitat a l'hora de fer les

Aqíra

necessitats fisiològiques. La resposta del nazi la va deixar glaçada: "Vostè què s'ha pensat? Es creu que no hi haviem caigut en això? Vostès continuaran pixant i cagant en els reguerots com fins ara! Aquí tot està planificat, en primer lloc, per fer-los la vida impossible. El que els pugui quedar de vida... encara!"

▶ 'Jo em limito a aplicar la llei'

Malgrat tot, després, les advocades d'ofici ens recordaran que aquesta jutgessa no és de les pitjors: ens ha escoltat i ens ha donat explicacions! Si, però crec que només ho ha fet en adonar-se, durant els primers 30 segons, que no podia amb nosaltres, quan ha vist que l'única dona no advocada de la nostra comissió és precisament qui treu el tema de les cadires i no para fins que tots i totes ens podem asseure. És per això que, a partir d'aquí, ni la jutgessa no pot evitar que la mateixa dona li parli de qüestions processals, de dignitat i de drets humans: per què havien vingut de matinada, sense avis previ? Per què no havien notificat el dia i l'hora previstos per al desallotjament? Per què els policies no havien ni trucat a la porta? Per què havien destrossat tots els mobles i pertinences de les persones okupes? Per què els policies s'havien negat a ensenyar l'ordre judicial, malgrat els requeriments que una de les advocades d'ofici els havia fet? Aquella advocada d'ofici amb qui estava parlant pel mòbil aquella noia, en els primers

moments del desallotjament salvatge, quan un policia va començar a escanyar-la? La jutgessa ens escolta atentament. El secretari també. Ella intenta ocultar-se en tot moment darrera la seva mà oberta, que manté permanentment sobre la boca. Jo no podria assegurar que no sigui perplexitat el que està sentint aquesta dona, en aquests moments, davant del que deu considerar que és un atreviment inaudit per part del ciutadà i la ciutadana okupes que té asseguts

"Si aconseguim que ens escolti, potser en el proper cas s'ho pensarà millor a l'hora de signar segons quines resolucions judicials, sobretot si els seus destinataris són els policies"

davant seu. "Jo em limito a aplicar la llei", ens replica, quan li retriem que, en la diligència manuscrita del dia del desallotjament, s'especifica que el manament judicial qualifica com a "objectes abandonats" tots els que es trobin a la casa quan entri la policia. Així s'explica que els policies es consideressin autoritzats a destrossar tot el que trobaven al seu pas. I miro l'ordinador de sobre la taula i tots aquells llibres de lleis que hi ha escampats. I me'ls imagino tots dos, jutgessa i secretari, fent copia i enganxa, és a dir, un desallotjament rere l'altre, sense cap mena de sensibilitat, sense tenir en compte les persones que patiran les seves ordres despietades. I tot això per a major honra, glòria i enriquiment del Capital Immobiliari...

▶ Vosaltres els heu votat

La jutgessa riu, cap al final, quan li expliquem els comentaris que feien els policies, durant el desallotjament, davant de les protestes de les seves víctimes: "Nosaltres només obeïm ordres. I vosaltres sou els qui heu votat els polítics que ens donen aquestes ordres. De manera que ara us feu fotre!". I nosaltres ens preguntem si aquests dos funcionaris que tenim davant són capaços de sentir preocupació per alguna altra cosa que no sigui la seva pròpia cadira, la seva escalfor. Em sembla que té raó en Josep Pla, quan diu: "L'aspecte que tenen els buròcrates quan es coneixen

superficialment és el de les persones corrents. Si t'eni, però, la desgràcia d'arribar-hi a tenir una certa franquesa, us adoneu que la seva conversa es redueix al tema del seu company o del superior, considerats com uns enemics —des del punt de vista de l'escalfor, s'entén. Arriba un moment en què aquesta conversa se us fa tan pesada, tan avorrida, us sembla una forma tan grotesca de la megalomania, que quan el veieu venir, en fugiu de la manera que sigui —com el dimoni de la creu. És absolutament sorprenent de veure com els homes poden viure d'infimes petiteses". Sortim del seu despatx. Darrera queda la fotografia oficial del monarca espanyol, estaquiroit real, testimoni mut i president d'aquesta i de totes les entrevistes, judicis i injustícies que es fan en aquestes sales.

Comentem entre nosaltres que potser la jutgessa, que no és de les pitjors, només ens ha escoltat com qui escolta un conte de *Les Mil i una Nits*. Potser només els hem distret una mica, en aquesta última hora del matí de divendres que, com gairebé sempre, acostumen a no tenir judicis. I de tot plegat ens queda un gust amarg, especialment quan tornem a pensar en les destrosses i els formidables forats que han obert al sostre de la casa. I al pati, on s'estava tan bé, i les dues figueres, quan duran? Ara a qui donaran ombra aquelles branques?

Martí Marín Corbera. Adjunt del vicerector d'Estudiants i de Cultura per a Estudiants de la UAB

/opinio@setmanaridirecta.info/

Cap on va el moviment estudiantil?

Contesto per començar: no tinc ni la més remota idea de cap on va el moviment estudiantil i no em queda gens clar cap on vol anar, suposant que vulgui anar cap a alguna banda. Dit això, potser valdria la pena sistematitzar algunes qüestions que haurien de ser prèvies a la pregunta inicial, com ara: què és el moviment estudiantil? Quins objectius té? N'hi ha, de moviment estudiantil, per aquí a prop? Provem d'aclarir-ho.

El moviment estudiantil és un moviment social, com el moviment obrer, els moviments nacionals o els feministes. Com aquests moviments, resulta una suma complexa d'actors que proven d'aconseguir una materialització més plena dels objectius compartits pels integrants del seu grup social de referència. El primer problema és que si els objectius d'un moviment nacional semblen evidents (alguna forma de sobirania per a la nació), els del moviment obrer els coneixem a partir de la seva història: les millors condicions possibles de vida i de treball per a la classe obrera, sense descartar la seva hegemonia social a través d'una revolució; i els del moviment feminista se situen, avui, en

la igualtat de drets i en la difereència de gèneres. Els moviments estudiantils no semblen gaudir del mateix consens. Quins són els objectius compartits pels i les estudiants? El segon problema és que la condició d'estudiant és extremadament volàtil: en principi, dura uns pocs anys i, per això, la comunitat estudiantil està en perpètua renovació. Pot tenir objectius que no siguin conjunturals una comunitat així?

Recórrer a la història no ens ajuda gaire: el moviment estudiantil s'ha estudiat poc i apareix sovint barrejat amb altres agents socials i polítics dels quals no resulta fàcil aïllar-lo. Fins a principis del segle XX els estudiants intervenen en les revolucions liberals, en moviments d'emancipació nacional, en reivindicacions democràtiques i revolucionàries i, també, per què no dir-ho, en les mobilitzacions feixistes. I això en un temps en què tant els de secundària com els d'universitat (els de primària no compten, per motius obvis) eren socialment força menys heterogenis del que són avui. Va ser durant els anys seixanta que l'accés a la condició d'estudiant es va democratitzar prou perquè deixessin de ser un subsector de les classes altes i/o mitjanes. Per això ens centrarem en els estudiants universitaris, majors d'edat, i ens ubicarem en aquella anomenada "dècada prodigiosa" a Catalunya.

El moviment estudiantil a Catalunya va eclosionar als anys seixanta com una versió corregida i ampliada de períodes anteriors, en demanda d'unes condicions de llibertat a la universitat que el règim franquista no estava disposat a concedir, perquè tampoc no pensava donar-les a la resta de la societat. Al marge del petit nucli dels estudiants falangistes, l'estudiantat va pugnar per contribuir a la lluita per la democràcia i, amb un biaix "esquerranista", va jugar un paper molt destacat en el procés fins a principis dels anys setanta. La dura repressió a què va ser

Laura Lethinen

sotmès des de 1969 —víctima principal de l'estat d'excepció d'aquell any— i el sempitern relleu generacional va esllangir la seva capacitat autònoma i el va convertir en una peça més dins d'un "front de l'ensenyament" més ampli —professorat, pares i mares d'alumnes, etc.— fins el 1977.

Des d'aleshores cap gran objectiu polític no ha pogut unificar el moviment estudiantil tal i com ho va fer aquella dictadura. A mesura que es va desplegar el nou ordenament democràtic, es va esllangir encara més, sense trobar el seu àmbit de treball específic, com el tenen els sindicats, els ecologistes, les organit-

zacions de consumidors, etc. Així, les organitzacions d'estudiants van arribar a mitjan dels anys vuitanta en estat catatònic. Les organitzacions vinculades als partits no tenien altra feina que fer proselitisme; una feina que va ser de molt poc interès per als partits amb representació parlamentària quan van descobrir que comptaven més els vots que no pas els militants. Per als altres, el proselitisme va ser una manera de fer-se present en una societat que tendia a marginar-los sota l'epítet "extraparlamentaris", que sovint semblava que s'utilitzés com a sinònim de *freaks*. Amb aquest estat de les coses, els estudiants

inquiets, agrupats en mal anomenats sindicats (perquè no actuen sobre condicions laborals), associacions vinculades a partits, grups d'afinitat i assemblees diverses han continuat, malgrat tot, aprofitant qualsevol tema específicament universitari —informe Bricall, LOU, procés de Bolonya— no pas per respondre a demandes sorgides "des de baix", sinó per estendre consignes i seguir fent proselitisme per una causa o una altra: revolució, independència... amb més o menys habilitat i mancats d'una feina millor. I no és que no sigui legítim: és que no n'hi ha prou, si de debò es vol millorar la condició d'estudiant i esdevenir un veritable "moviment estudiantil" i no una "secció universitària de". Per això només hi ha hagut un moviment de protesta estudiantil veritablement massiu quan el tema ha suscitat la mateixa reacció en el conjunt de la societat, com ara durant la guerra de l'Iraq.

Mentrestant, les múltiples necessitats d'uns estudiants sotmesos a una nova i gran transformació de plans i condicions d'estudi (una altra!) i cada dia més heterogenis, es queden sense ser ateses. Unes necessitats que no són noves, millors condicions d'accés i permanència en els estudis, i a les quals la lluita contra la dictadura, primer, i la millora de les condicions dels treballadors de la universitat (professors i personal d'administració i serveis) no ha permès atendre mai prou. Algunes instàncies de l'administració universitària diuen (diem) que volen implicar-se a cercar canals de solució. Conec molts estudiants políticament actius que voldrien participar-hi. Què esperen les organitzacions d'estudiants per prendre-s'ho seriosament? No només ho tenen a l'abast amb feina i paciència sinó que, a més, no és incompatible amb continuar difonent consignes i fent proselitisme per a no importa quina causa.

Hi ha hagut un moviment de protesta estudiantil veritablement massiu quan el tema ha suscitat la mateixa reacció en el conjunt de la societat

Jordi Garrigós. Militant d'Endavant (OSAN)

/opinio@setmanaridirecta.info/

Carlos (viure sense tu)

bro el portàtil amb idees, però les tinc força disperses. Mentre el processador de textos es carrega, sona Antònia Font de fons i em vénen al cap diverses coses. Hi ha força temes per parlar, aquests dies, i molts per comentar en aquest espai on, de tant en tant, escric. Per exemple, la incompetència general davant els problemes de Renfe, rodalies, el TGV i una Magdalena Álvarez que aprova l'examen d'ineptitud a diari. Una altra història és la del rei, l'únic representant no elegit per sufragi universal a la cimera lberoamericana que ha provat de fer callar, precisament, el president més ratificat de l'Amèrica Llatina. També podria parlar sobre

la hipocresia del premi Nobel i la visita d'Al Gore a Barcelona. Que el número dos de l'administració Clinton sigui ara el Capità Enciam nord-americà resulta tan irònic com indignant. Però no puc parlar de res d'això, tinc un nus a l'estómac que no em permet pensar i reflexionar sobre política. Avui en Carlos ha mort.

Poques paraules poden descriure els nostres sentiments aquesta nit. Un jove madrileny que assistia a una contramanifestació convocada pel moviment anti-feixista madrileny en repulsa d'un acte organitzat per Democràcia Nacional ha estat apunyalat dins el metro de la capital de l'Estat espanyol. En Carlos només tenia

Veurem, una vegada més, com la policia ens reprimeix mentre els desgraciats que han matat en Carlos resten impunes en l'anonimat

setze anys, era jove, massa jove, com en Guillem Agulló. Tot això et porta a la memòria, inevitablement, el noi de Burjassot. Tots dos han aclucat els ulls atacats per un ganivet de l'extrema dreta, a traïció, en inferioritat de condicions i amb tota una vida il·lusionant per davant. El pecat d'en Carlos ha estat voler canviar el món i ser al lloc equivocat en el moment equivocat. Al mateix lloc on era en Guillem, per on passava en Roger o per on corria de festa l'santa.

Ara assistirem a concentracions i manifestacions de repulsa. Cridarem i pintarem consignes de ràbia i impotència. Veurem, una vegada més, com la policia ens reprimeix mentre els desgraciats

que han matat en Carlos resten impunes en l'anonimat. És el moment de fer-se sentir i clamar venjança i justícia. Però, sobretot, ara és temps de recordar el nostre company, de no apagar la flama de tots els qui, com en Carlos, han mort en mans de l'extrema dreta. No coneixia aquest noi i, de fet, no em cal parlar-ne. Tenia setze anys i compartíem trinxera, aquella que resta a la banda de la raó. Contra la intolerància i la foscor cal combatre el feixisme des de tots els fronts. Des del carrer, l'institut i la universitat, allà on puguem, també des d'aquestes línies. Els ho devem. A en Carlos, a en Roger, a en Pep, a en Guillem, a l'Aitor o a la Lucrecia.

Infectació

Bons temps per infectar-se

✉ Ricard Vilaregut

Infectació en el sentit de propagar i estendre idees, propostes, alternatives, projectes, reptes i necessitats, anhels i decepcions. Infectació com a sinònim de contacte, relació i barreja entre persones i moviments, que si bé provenen de diferents corrents ideològics, de diferents tradicions culturals i de diferents biografies personals i col·lectives, totes elles comparteixen una determinada diagnosi sobre la realitat, així com una voluntat de transformar-la, amb la intensitat i capacitat que cadascú tingui a mà. Infectació des d'una perspectiva sana, no dogmàtica ni interessada, oberta i interclassista i sense gaires complexos ni herències que paralitzin.

Algú podria dir: "Sí, sí, d'acord, això està molt bé, però és possible aquesta infectació que proposem? Existeixen les condicions per teixir aquesta xarxa de voluntats transformadores?" Com que la pregunta és l'excusa, assenyalaré tres factors que crec que faciliten aquesta infectació.

El primer d'ells té relació amb el que el company Raimundo Viejo assenyalava fa uns dies a la DIRECTA núm. 67 sobre la pèrdua de centralitat dels partits en el nostre sistema polític, que es podria completar amb una altra pèrdua, la de l'exclusivitat de les institucions governatives a l'hora de definir i executar les polítiques públiques. Uns partits i institucions que, a banda dels actors de sempre (poder econòmic i mediàtic), han de comptar amb un altre poder, el social, el de la mobilització i l'activisme diari, que si bé té menys capacitat d'impactar que els de sempre, disposa de més visibilitat i legitimitat. I per ara, afortunadament, tot indica que la cosa tira més cap a l'aprofundiment de la democràcia —i, per tant, en benefici dels moviments socials— que no cap a tornar enrere.

El segon té relació amb la fortalesa del que s'anomena societat civil catalana, que, conscient que no té estat, sap que sovint s'ha d'espavilar tota soleta per tirar endavant el país. És veritat que bona part d'aquesta societat civil no està especialment polititzada o ho està d'una manera més aviat conservadora o no compromesa, però només el fet d'existir i de saber-se dins és sempre una oportunitat. La xarxa hi és, ara tan sols cal treballar-la, connectar-la... i activar-la.

Pel que fa al tercer factor i baixant més al nivell dels moviments socials més polititzats —i a diferència, per exemple, d'Euskadi o Madrid—, aquí tenim ben engeixats els espais frontissa, aquells espais de confluència entre col·lectius que tenen visions estratègiques diferents, quan no en tenen de contraposades. L'exemple de la Consulta del Deute Extern de l'any 2000, la Plataforma Aturem la Guerra o fins i tot la campanya Sí al Procés de Pau són una mostra de convivència, pacte i consens entre persones i organitzacions que, com que comparteixen un mateix diagnòstic, poden treballar plegades, i amb els resultats que tots coneixem.

Bons temps per la infectació, sens dubte.

Contra la impunitat feixista, contra la por... solidaritat obrera!

Coordinadora Obrera Sindical

Davant l'assassinat d'un jove de setze anys, antifeixista i castellanista, el passat cap de setmana a mans d'un militant feixista i soldat professional espanyol, ens hem sumat al seguit de mobilitzacions convocades arreu dels Països Catalans per condemnar aquest acte criminal... Tot recordant l'assassinat del nostre estimadíssim Guillem Agulló i la impunitat de què han gaudit els seus assassins. Per tot açò, ens sumarem a totes aquelles iniciatives de lluita i repulsa contra el feixisme, des dels nostres centres de treball fent front a qualsevol actitud feixista, sexista, d'homofòbia o racista, als nostres carrers i arreu de les nostres comarques. Per altra banda, volem mostrar el nostre escepticisme davant la campanya engegada per determinades organitzacions d'arreu dels Països Catalans per demanar la il·legalització de totes aquestes organitzacions criminals (Alianza Nacional, Democracia Nacional, España 2000, etc.), per dues raons. Una és que ja ens hi vàrem posicionar molt clarament i de forma oberta en contra d'aquesta llei, que només ha servit per reprimir el moviment independentista i socialista d'Euskal Herria i el moviment del jovent gallec. Per tot això, aquestes demandes d'il·legalitzacions no poden fer res més que enfortir aquesta llei i, en el seu moment, girar-se en contra nostra. I la segona raó, perquè pensem que l'única forma de plantar cara al feixisme organitzat i sociològic (en totes les seves formes i matisos), és mitjançant la conscienciació i la lluita als nostres llocs de treball, als instituts, a les escoles i universitats, als nostres barris, viles i ciutats, i amb la integració i la participació de les treballadores i treballadors nouvinguts en la lluita comuna pel nostre alliberament com a persones, com a classe i com a poble.

Ser del 'rotllo'

Berta Pujals
Barcelona

Ja fa temps que amb un grup d'amics ens preguntem què és ser del "rotllo". Si ets mous dins els moviments socials, vas a les manifestacions, t'impliques en campanyes o participes en les diferents iniciatives, etc... ets

El cinisme i la covardia d'IC... i la MAT n'és un exemple

Salvador Jover
Les Olives (Baix Empordà)

Vaig saber que Iniciativa per Catalunya havia redactat un document intern per saber com tractar tots els moviments i plataformes del territori contraris a la política urbanística, mediambiental, energètica, etc. d'una manera respectuosa, elegant, dialogant, de "bon rotllo" ...

Sempre ens sorprèn el grau de cinisme i d'hipocresia quan s'és al poder.

Que intentin justificar la seva covardia mirant cap a un altre costat, moltes vegades per mantenir la cadira, realment no té nom. Però sí que tindrà un preu. I alt! A les properes eleccions, ni en pintura! Amb Bracons, la MAT, el Quart Cinturó, els connectors biològics, la gran apagada de Barcelona, el transport públic... no gosen ni piular davant dels prepotents *lobbys* d'ací i d'allà. Diuen que no els donen les dades oficials que aquestes empreses, per

lleï, tenen l'obligació de facilitar-los. No es deuen atrevir a exigir-les insistentment... no fos cas que s'enfadessin.

I això que controlen Interior, Medi Ambient... i creuen que són imprescindibles per un govern d'esquerres i ecologista! Quin fart de riure. Ara és quan han de demostrar la seva valentia i actitud, però s'amaguen en els cotxes oficials, els sous, els dinars, les inauguracions... Per exemple: a l'inici (del tot irregular) de les obres de la MAT de Sentmenat-Bescanó, on s'amaga el conseller de Medi Ambient Sr. Francesc Baltasar i Albasa? Està sota la catifa de REE? O potser el Sr. Agustí Maure Muñoz, fins fa poc alt càrrec de REE i ara director general d'Energia i Mines de la Generalitat, el té a ratlla? I ens fa creure que vetlla pel medi ambient... Tot plegat això té un nom: vergonya!

cartes Les cartes han de tenir una extensió màxima de 1.500 caràcters (amb espais) i han de portar: signatura, localitat i contacte

Envieu les vostres cartes per correu electrònic a **cartes@setmanaridirecta.info** o per correu postal a **Juan Ramón Jiménez, 22, 08902 Hospitalet de Llobregat**

del "rotllo"? Hem arribat a la conclusió que la resposta és: no.

El motiu, és que no tens el carnet de cap col·lectiu o organització política. Aleshores, ets sospitós.

I per què no tens cap carnet? Doncs, d'una banda, o almenys en el nostre cas, perquè sembla que per militar a determinats col·lectius hakis de portar una anàlisi de sang en la qual quedi demostrat que ets "dels bons". I tot i així no t'acaben de mirar amb bons ulls, perquè des de petit potser no has estat en tots els merders. Potser el fet d'anar participant i esperar a ser més gran per estar convençut que la teva militància és real no és una bona opció per molta gent.

Un altre motiu pel qual no tens cap carnet és perquè

potser no t'agrada que et donin ordres. Sí, ja ho sabem, funcionem en assemblees, però hi ha alguns col·lectius —i remarco que es tracta d'alguns només— on sempre n'hi ha un parell que rebutgen el que diuen els altres i la gent, potser per esgotament, acaba donant-los la raó o, si més no, callant.

Un tercer motiu? Doncs perquè hi ha qui es mou per la independència però mai els veus movent-se per les dones, les persones migrades, el món laboral o l'ecologia. Sí, ja sabem el motiu: que no convoquen ells. Això sí, faran un comunicat.

I el darrer? Doncs perquè sembla que n'hi hagi uns quants a qui ja els agrada això de ser un gueto. No treballen per canviar el sistema, ni la societat, ni fer un altre món. I

si diuen que ho fan, per què estan tan allunyats de la societat?

Potser el que hem de fer és justament entrar en aquests col·lectius i explicar-ho, dir-los-ho, però, creieu que ens escoltarien?

Així està el pati

► Pàgina 11
Justícia i Pau denuncia el
creixement del nombre
d'empreses d'investigació
militar que s'instal·len a les
comarques catalanes

► Pàgina 12
Els Mossos d'Esquadra
desallotgen per sorpresa el
centre social Les Oblidades,
okupat el mes d'abril passat
al centre de Terrassa

► Pàgina 16
Les plataformes i entitats
implicades en la denúncia de la
situació de Rodalies i de les
afectacions per les obres del
TAV parlen en primera persona

BARCELONA // PROTESTA PER L'ASSASSINAT DE CARLOS JAVIER PALOMINO

40 manifestants i '23' mossos ferits durant la marxa antifeixista

✉ Agnès Tortosa

/redaccio@setmanaridirecta.info/

Desenes de manifestacions antifeixistes es van estendre com una taca d'oli el cap de setmana passat arreu de l'Estat. Van ser fruit de la indignació per l'assassinat de Carlos Javier Palomino, el jove antifeixista madrileny de setze anys que va ser apunyalat per un militar d'ideologia neonazi a l'estació de metro de Legazpi. Josué Estébanez de la Hija, autor material de la mort i que actualment es trobava destinat a l'aquartermament General Cavalcanti de la unitat militar Inmemorial del Rey, va participar a la desfilada militar del 12 d'octubre presidida pel monarca Juan Carlos I. Des de fa un any i mig residia en un pis de Fuenlabrada juntament amb el seu germà David, un any més gran. Tots dos són originaris de la localitat biscaïna de Galdakao. La infància de Josué va estar marcada per l'adoctrinament ultradretà dins les files d'Acción Juvenil Espanyola (AJE). Amb setze anys ja desfilava al ritme militar i sostenia la bandera espanyola amb simbologia franquista en diversos homenatges al general Franco i a José Antonio Primo de Rivera. En els parlaments que el dirigent de l'AJE i del Movimiento Católico Espanyol, Jose Luis Corral, va fer el diumenge passat a la plaza de Oriente durant l'acte organitzat per la Confederación Nacional de Combatientes va defensar aferrissadament Josué

Capçalera de la manifestació antifeixista de Madrid

Quierescallarte

amb aquestes paraules: "Es un verdadero soldado español, un héroe que merece una condecoración".

► Protestes a Madrid

Dues mobilitzacions de centenars d'estudiants als campus de la Complutense i a l'institut on anava Carlos Javier van ser les primeres mostres de condol i homenatge al jove. El divendres prop de 5.000 veïns i veïnes de Vallecas van sortir als carrers de la localitat per cridar ben fort contra el feixisme. Dissabte, a la Puerta del Sol, s'hi van reunir

prop de 3.000 persones per impedir que Alianza Nacional arribés fins a la plaça per tornar a manifestar-se contra la immigració. Centenars de policies van rodejar la protesta. Cornellà de Llobregat i Santa Coloma de Gramanet també van viure actes de solidaritat i record.

► 2.500 persones a la protesta de Barcelona

Per SMS, amb el boca a boca i per Internet, una nombrosa manifestació, sota els lemes "El feixisme avança si no se'l combat", "Ni oblit

ni perdó" o "Carlos, BCN està amb tu", va arrencar de la plaça Universitat de Barcelona el dissabte al vespre. Es va cremar una gran creu gamada i es va voler baixar per la Ronda de Sant Antoni. Allà, una càrrega dels Mossos —dirigida per l'intendent Ramón Chao— va impedir que continués la marxa a cops de porra, amb el resultat d'una desena de contusionats. Aleshores, les pancartes de la capçalera van decidir baixar pel carrer Pelai, però un nou cordó policial, comandat per l'intendent Simón Cayuela, va

tornar a carregar contra els que avançaven Rambla avall, amb nous contusionats i ferits. La marxa va continuar pel carrer Fontanella, on els manifestants van agafar tanques per evitar noves càrregues directes contra la capçalera. A la Via Laietana, un agent de paisà infiltrat dins la marxa va ser identificat i expulsat amb patades, cops i impactes d'objectes contundents. En aquell moment, l'enfrontament es va generalitzar contra els agents de l'ARRO de Ponent (antivalots lleidatans) que protegien la seu del Departament d'Interior. Sis furgons de la Brigada Mòbil (procedents de Sabadell) van travessar la manifestació i van dissoldre a cops de porra el gruix de la marxa. També van llançar alguna pilota de goma. A partir d'aquell moment, els 300 antivalots mobilitzats a tot el centre de la ciutat van fer una batuda per bars i restaurants de Ciutat Vella i l'Eixample, apallissant desenes de manifestants i arrossagant-los pels cabells. Una quarantena de persones van quedar ferides amb traus o hematomes. Dues van ser hospitalitzades. L'agent de paisà agredit també va ser traslladat a l'Hospital. Els responsables dels Mossos van anar incrementant el nombre d'agents ferits dels tres inicials, als deu de mitjanit i els 23 l'endemà. Els que van caure mentre corrien o es van enganxar la mà amb la porta del furgó també van haver de comunicar-ho per tal d'engreixar el llistat de damnificats. ☹

La reflexió

Democràcia "entre cometes"

✉ David Fernández, Periodista

D'un simplisme aclaparador, tirant de veta del reduccionisme de manual i —last but not least, però exactament com sempre— mentint a tort i a dret. "Un miler d'skins", espectacularitzava *El País*, feixistes disfressats d'antifeixistes segons un tertulià d'en Cuní a TV3. En fi, ja voldrien alguns ultracivics destacats que el perímetre policial de dissabte passat i la violència oficial desfermada s'hagués demostrat amb els *hooligans* del Glasgow Rangers fa una setmaneta. O amb els del Werder Bremen fa uns mesos. Amb la mateixa contundència escènica exemplaritzant.

La conya de veritat —sense cometes i sense embuts— és que, als *hooligans*, l'Ajuntament ja els ha promès tota la plaça Catalunya i

amb pantalla gegant per al proper conclave. Als antifeixistes que protesten per un assassinat, els pot garantir que no hi haurà una ocupació policial i tres càrregues prèvies als aldarulls?

Passa, però, que el que passa és que la violència estatal s'acarnissa sempre i només contra els febles, dissidents inclosos, en aquesta guerra preventiva on ens han (mal)ficat. El cert és que hi ha cinc detinguts, una pila de contusionats (mossos inclosos) i desenes de persones arrencades pels cabells d'establiments comercials o retingudes simplement per ser apallissades entre imatges de persecucions-blau-sirena-fuig-que-véuen. També hi ha vídeos esclariadors per qui els vulgui veure.

Contra qui sostingui el contrari, els aldarulls amb què va cloure la convocatòria antifeixista es podien preveure dues hores abans. Estaven

cantadíssims. I s'anaven cantant *in crescendo*. Tirant benzina al foc des del mateix moment en què es van produir les primeres càrregues policials a la ronda Sant Antoni. O a la plaça Catalunya, quan els senyors de la porra van tornar a esgrimir-les. O a la ratonera indiscriminada del carrer Fontanella, quan es va perdre tot marc de referència. Un lamenta recórrer a l'estadística i arruïnar la versió mundial de *La Vanguardia*, però un miler de manifestants empenyats deixen força més desperfectes. I a un sempre li sorprèn la sang freda que arribem a tenir, la santa paciència que acumulem contra tanta violència acumulada i el que ens queda per aprendre encara.

El tertulià d'en Cuní —Sr.Perejil, crec— desconeix profundament que el feixisme s'aferma sobre les pors de la classe mitjana que tan bé representa i va acabar reblant, panxacontent, que els "entre cometes" érem com els nazis: una minoria

que operava als marges de la democràcia per atacar-la i ensorrar-la. S'ha de ser molt poc valent —i cobrar força bé— per no atacar la minoria que —existint realment— fa això cada dia. Quan vulgui, senyor valent, li ensenyem els plànols d'on es reuneixen, on acumulen arsenal i quins fons econòmics manegen. I si és tan valent els denuncia. O denuncia —només suggereixo— el Sr. Duke del Ku Klux Klan que parla a Gràcia el proper dissabte (*xuli* la democràcia, oi?). O els Sergi Xavier que reproduïen la violència sexista, racista i classista del sistema als vagons dels Ferrocarrils i entren pel seu propi peu als jutjats i surten tan lliures com han entrat.

Ara i avui i aquí, ja som a l'era de la designació divina, mediàtica i policial com a "antifeixistes entre cometes". Ho ha escrit a la perfecció Javier Ortiz. Ja ens han rebatejat. Som uns "entre cometes". "Entre cometes" encara que ens deixem la

vida en l'intent. Sense cometes. Ja ho veu, Sr. Perejil. En Carlos a Legazpi, o en Guillem Agulló a Burjassot, o en Roger a Gràcia, o l'Aitor Zabaleta a Donosti o la Lucrecia a Madrid. O la Sònia al Parc de la Ciutadella. O la llarga llista de nous proscrius colpejats per la porra d'una democràcia que és incapaç de funcionar sense presons, repressions i centres d'internament per pobres. Això altre sí que enllaça —no amb el nazisme que em nego a banalitzar— sinó amb el feixisme. De manual i directament. Tan directament com alterar el transcurs normal d'una protesta que, una setmana abans —i sense cap presència policial i en calent per les notícies colpidores que arribaven de Legazpi—, ja s'havia reproduït sense cap aldarull entre la plaça Sant Jaume, rambla amunt, fins a la plaça Catalunya. L'única diferència és que no hi havia cap porra colpejant idees i solidaritats. *Capisc?*

Horta-Guinardó // Protesta per l'actuació dels Mossos

Llancen còctels Molotov dins la seu del Districte

Redacció Directa
/redaccio@setmanaridirecta.info/

La matinada del dissabte al diumenge 18 de novembre, algú va forçar una finestra de les oficines de la seu del Districte d'Horta-Guinardó de Barcelona. Després, van llançar quatre còctels Molotov a l'interior, provocant un incendi que va haver de ser sofocat pels bombers.

L'acció va ser reivindicada a través d'Internet. En una nota signada per "Solidaris", es deia que l'objectiu era denunciar la repressió viscuda pels manifestants a la marxa que s'havia fet hores abans al centre de Barcelona. S'afirmava que el feixisme també són la policia, les tortures i els polítics d'esquerres que miren cap a un altre costat. La nota acabava amb la frase "Va per tu, Carlos".

Vallès Occidental // Neonazis per l'ajuntament

Els Mossos toleren una marxa de 50 neonazis

Directa Sabadell
/sabadell@setmanaridirecta.info/

Prop de 50 neonazis es van manifestar dissabte passat al centre de Sabadell davant la passivitat dels Mossos d'Esquadra. El divendres, un diari local va publicar que els familiars i amics d'Ivan Chicano, militant del partit feixista MSR que es troba hospitalitzat per una pal·lissa que va rebre fa dues setmanes, havien convocat una concentració per demanar justícia. Davant d'això, la Plataforma Antifeixista de Sabadell (PAS) i el Moviment Popular de Sabadell (MPS) van emetre un comunicat on

denunciaven que es tractava d'una convocatòria trampa "només serà una mostra més d'enaltiment racista i feixista a la ciutat".

La Conselleria d'Interior es va comprometre a no deixar que es fes la concentració, a petició de diverses entitats. Però la concentració no va ser prohibida. Interior va al·legar que, com que no s'havia demanat permís, no es podia prohibir. De manera que una cinquantena de neonazis van arribar al lloc de la convocatòria, van desplegar pancartes i van manifestar-se pels volts de l'Ajuntament sense cap mena d'oposició per part dels Mossos d'Esquadra.

Mataró // Demanen la il·legalització dels partits feixistes

Recorden Carlos Javier i recolzen els familiars

Directa Maresme
/maresme@setmanaridirecta.info/

El 16 de novembre, una quarantena de persones convocades pel boca a boca es van concentrar davant l'Ajuntament de Mataró sota el lema: "Por los compañeros asesinados por el fascismo. Vuestra lucha no fue en vano. Ninguna agresión sin respuesta".

Aquest acte es va convocar en suport als familiars i amics d'en Carlos Javier Palomino, el jove militant antifeixista assassinat a mans d'un militar professional a Madrid, quan anava a boicotejar una manifestació del partit ultra-

dretà Democràcia Nacional. Els participants van exigir la il·legalització dels partits d'extrema dreta feixista, com la Falange Española, i van denunciar la passivitat amb què les institucions actuen davant de fets com aquest.

A Mataró, com en molts altres pobles de l'Estat espanyol, van voler deixar constància que situacions com aquesta no poden romandre en la indiferència, que no es pot estar callat davant d'agressions com l'ocorreguda a Madrid. Al final de la concentració es va convocar la gent a assistir a la manifestació del dissabte 17 de novembre a Barcelona.

Berga // Mobilització de Rebuig

Trenta persones recorden la lluita d'en Carlos

Directa Berguedà
/bergueda@setmanaridirecta.info/

La plaça de Sant Pere de la capital berguedana va ser l'escenari, el 17 de novembre, d'una concentració de suport al jove antifeixista assassinat a Madrid recentment. Al voltant d'una trentena de persones van acudir a la convocatòria per aturar l'ofensiva feixista. Els manifestants es van aplegar sota la balconada de l'A-

juntament de la ciutat per fer palès el seu rebuig a les agressions provinents de la ultradreta, i més especialment a la que va acabar amb la vida del jove madrileny. Els concentrats es van reunir rere una pancarta on es podia llegir: "Carlos Javier Palomino, la teva lluita, la nostra lluita. Aturem els feixismes". Al cap de pocs minuts, l'acte es va desconvocar sense cap incidència remarcable.

Madrid // El jutge els prohibeix usar el català

Multen a Roure i Stern

Enric Stern, a l'esquerra, i Jaume Roure, condemnats per l'Audiència Nacional

Juan Carlos Rojas

Directa Girona
/girona@setmanaridirecta.info/

Condemnats. El jutge de l'Audiència Nacional José María Vázquez Honrubia va condemnar, el 20 de novembre, Jaume Roure i Enric Stern al pagament d'una multa de 2.730 euros cadascun per "injúries greus" a la corona espanyola. Concretament, per haver cremat fotografies dels borbons el 13 de setembre a la plaça del Vi de Girona, en el marc d'un acte contra la presència del monarca espanyol a la ciutat. Inicialment, la fiscalia demanava un any i tres mesos de presó per a cadascun d'ells, una petició que va rebaixar al pagament d'una multa de 5.460 euros en les seves conclusions definitives. Tot just començar la vista, el jutge va prohibir a Roure i Stern expressar-se en català. Ho va fer amb l'argument

que "un ciutadà espanyol de trenta anys coneix i parla perfectament el castellà" i que, com que es trobaven a la Comunitat de Madrid, la llengua que s'havia de fer servir era el castellà, ja que fora de Catalunya l'única llengua oficial és aquesta. La defensa dels dos joves, dirigida per Benet Salellas, va protestar i va considerar que no deixar-los declarar en català era una decisió que "no està emparada a dret" i que podia comportar la nul·litat de l'actuació. Seguidament, el jutge va ordenar la suspensió momentània del judici. Després d'uns vint minuts, la vista es va reprendre. Els joves van declarar en català, però ho van haver de fer sense traductor, tot i que entre el públic hi havia una jove que va dir que era traductora, però el jutge els va negar el dret a facilitar-los traducció. Roure i Stern van reconèixer

haver cremat les fotografies dels borbons i també van dir que l'acció va ser una protesta simbòlica i pacífica. Tot i això, el jutge els va condemnar. De la mateixa manera que va fer en el cas de la revista *El Jueves* —també per un cas d'injúries a la corona espanyola—, el tribunal va dictar sentència *in voce*, és a dir, va avançar quin seria el seu dictamen. En anunciar quina seria la sentència, el magistrat va considerar positiu que els dos joves fossin condemnats al pagament d'una multa i no ingressessin a la presó perquè, va dir, "aprenguin la lliçó que poden tenir les idees que vulguin, però que no poden atacar les institucions bàsiques de l'Estat". Per contra, els joves no van tenir l'oportunitat d'exercir el seu dret a l'última paraula. Quan es disposaven a dir l'última cosa en català, el magistrat els va retirar el micròfon.

La reflexió

Una farsa més de l'Audiència Nacional

Júlia Terricabras

El 2/4 d'11 del matí, l'autobús de solidaritat amb en Jaume Roure i l'Enric Stern, que va sortir divendres al vespre de Girona, va arribar a Madrid. A l'àrea de servei de l'entrada a la capital espanyola, agents de la Policia Nacional el va fer desviar i aturar per escorcollar-lo. Un cop registrat l'autobús, els seus ocupants van poder tornar a pujar i, escortats per dues furgonetes policials, una davant i una al darrere, van entrar a la ciutat pel passeig de la Castellana fins a la plaça Colón. Sota una gran pluja, que va acompanyar-los durant tota la jornada —igual que la presència policial—, el centenar de persones que van viatjar fins a Madrid per donar suport durant el judici i manifestar la seva solidaritat amb els dos joves van haver de quedar-se a la mateixa plaça Colón, lluny de l'Audiència Nacional, ja que la policia els va impedir l'accés. Roure i Stern, que també anaven a l'autobús, van entrar a la seu del tribunal d'exc-

peció acompanyats per una dotzena de persones, entre familiars i amics. La gent que es va quedar a fora va desplegar una pancarta on es podia llegir: "La repressió no ens aturarà. Països Catalans lliures i socialistes", per visualitzar la seva presència. Roure i Stern van entrar a l'Audiència Nacional tranquils, conscients que no havien comès cap delictes ni havien fet res dolent. A la sortida del judici, un cop condemnats, els dos joves van declarar que, amb aquest judici —que van qualificar de farsa—, havia quedat palès que l'Estat espanyol vulnera els drets del poble català, ja que el jutge els va impedir expressar-se en la seva llengua. Tot i aquest impediment, ells van mantenir-se fermes i van declarar en català, sense presència de traductor i conscients que a l'acta constarà com si no haguessin declarat. Els dos joves també van dir que durant la vista havia quedat clar que el seu cas és un cas polític, tot i que el jutge va negar-ho reiteradament. Però, al llarg del judici, es va demostrar el

contrari, quan el magistrat va rebutjar la prova dels vídeos de les manifestacions que hi ha hagut contra la monarquia i, a més, va fer callar el públic quan cridava consignes contra els borbons. Roure i Stern també consideren que la vista ha evidenciat que els Mossos d'Esquadra són una policia política al servei de l'Estat espanyol, per l'actitud submissa que van demostrar cap al tribunal d'excepció. Pel que fa a la valoració de la sentència, la consideren il·legítima, perquè exercir la llibertat d'expressió, com van fer ells, no és cap delictes. També creuen que la sentència ja estava decidida abans d'escollir-los a ells. Roure i Stern recorden que hi ha dinou persones més citades per haver-se solidaritzat amb ells i, en conseqüència, afirmen que, tot i haver estat condemnats, això no impedirà que la campanya continuï; una campanya que ha demostrat la força de l'esquerra independentista i dels moviments socials catalans que, un cop més, han sabut plantar cara a la repressió i han mostrat un gran coratge.

CATALUNYA // EL PLA 22@ DISSIMULA LA R + D DE MATERIAL BÈL·LIC

Augmenta la implantació d'empreses armamentistes

✉ Roger Rovira

/redaccio@setmanaridirecta.info/

El govern espanyol incompleix una Proposició No de Llei i contradiu el seu ferm recolzament al Tractat de l'ONU pel control de la venda d'armes. Amnistia Internacional, Greenpeace, Intermón i la Fundació per la Pau recorden a Zapatero la seva promesa electoral de donar transparència a les transaccions internacionals d'armes. La llei actual, fins i tot la seva pròxima reforma, impedeix saber "què s'està venent i a qui". Adverteixen que la situació del comerç exterior d'armes és d'una "gran i inacceptable opacitat plena de secretisme". En el context europeu, es calcula que el 72% de les vendes europees d'armes viola el Codi de Conducta, segons dades de diverses organitzacions internacionals.

Empreses del sector aeronàutic fabriquen components de míssils i d'avions i helicòpters de combat, com l'Eurofighter, l'Airbus militar o l'helicòpter Tigre

Impostos, R+D i deute extern sufraguen el comerç d'armes. Les denúncies públiques contra l'Estat espanyol per vendre armes a països que viuen conflictes armats o que violen de manera flagrant els drets humans són contínues. Un informe presentat per cinc organitzacions, entre elles Justícia i Pau, explica que la majoria d'aquestes transaccions, en ser operacions d'alt risc, són avalades per la Compañía de Seguros de Créditos a la Exportación (CESCE). Així, es potencia la venda d'armes amb diners públics. A més, el CESCE té l'obligació de pagar els deutes de les empreses en cas que l'operació fracassi. Aquest pagament s'acostuma a recuperar convertint-lo en deute extern. Mentrestant, els pressupostos militars pel 2008 són de gairebé 20.000 milions d'euros (més d'un euro per ciutadà i dia).

També s'ha denunciat en nombroses ocasions que el pressupost militar es camufla en altres ministeris, principalment el d'Indústria. A Barcelona, sota la bandera de la innovació i el Pla 22@, diverses empreses combinen projectes civils i armamentistes, rebent subvencions per R+D. Segons l'Arcadi Oliveres, president de Justícia i Pau, "no deixa de ser una vergonya que moltes indústries

Seu central de la multinacional T-Systems al 22@, on s'investiga amb tecnologia militar

Kiuba

d'aquest tipus s'estiguin instal·lant al 22@, un projecte que va ser fruit d'un Fòrum de les Cultures que volia promoure la pau". Cal no oblidar que, a l'Estat espanyol, empreses com Expal o Santa Bàrbara encara fabriquen les tan denunciades bombes de dispersió.

Les fortes campanyes de pressió contra la inversió armamentista han aconseguit alguns avanços en d'altres països europeus

El govern català recolza la implantació del sector aeronàutic a Catalunya, a través d'empreses que fabriquen components de míssils i d'avions i helicòpters de combat, com l'Eurofighter, l'Airbus militar o l'helicòpter Tigre. Segons diferents estudis, durant els últims cinc anys, s'han disparat les ajudes al sector, camuflades de R+D. Oliveres considera que "ni tan sols és un negoci rendible"; actualment, les empreses europees depenen dels ajuts estatals i la situació "de crisi" podria acabar amb milers d'acomiadaments a tot Europa.

Les campanyes i els seus fruits

Kiuba

Organitzacions com Justícia i Pau fa anys que es dediquen a denunciar, entre d'altres, les empreses i entitats bancàries que participen del comerç d'armes. En l'àmbit europeu s'han dut a terme campanyes àmplies. L'organització belga Netwerk Vlaanderen, segons dades de la pròpia Justícia i Pau, va trobar "una vegada més" implicacions del BBVA i del Banc Santander en el finançament d'empreses armamentistes. D'altres entitats implicades, i que es coneixen són: Barclays Bank, Citigroup, ING, AXA o Deutsche Bank. I també La Caixa, que posseeix importants paquets d'accions en empreses vinculades a la guerra.

Les campanyes de pressió, denúncia i, fins i tot, assessorament a entitats financeres han

obtingut un recolzament important de l'opinió pública en alguns països europeus. A Bèlgica, per exemple, cinc dels sis bancs que van ser objecte de les campanyes estan exclouint la fabricació d'armes en les seves inversions (no pas, però, d'altres que també atempten contra els drets humans). A Bèlgica, a més, s'ha aprovat una nova llei que prohibeix la inversió en empreses productores de mines anti-persona i bombes de dispersió.

A Itàlia, d'altra banda, als anys 90, es va aprovar una llei com la que avui demanen Amnistia Internacional, Greenpeace i d'altres organitzacions al govern de José Luís Rodríguez Zapatero. Una llei que reguli la importació i l'exportació d'armes i que en garanteixi la transparència.

MATARÓ // AGROECOLOGIA

L'Ajuntament declara la ciutat lliure de cultius transgènics

✉ Directa Maresme

/maresme@setmanaridirecta.info/

Els representants dels diversos partits polítics amb representació a l'Ajuntament de Mataró han aprovat una moció conjunta dels grups municipals que declara la ciutat territori lliure de cultius transgènics. El regidor de la CUP a l'Ajuntament de Mataró, Xavier Safont-Tria, en nom dels diferents grups del govern, ha presentat la moció en el darrer ple municipal celebrat el 8 de novembre. La moció s'ha aprovat després de dos intents fallits per part dels independentistes. El primer intent es va fer al ple del mes de juliol de 2007, però en aquell cas els partits del govern (PSC, ERC i ICV) van elaborar una contraproposta que rebaixava la que presentava la CUP. Aleshores, el tripartit va proposar la convivència entre cultius transgènics i ecològics, motiu pel qual la CUP va retirar la iniciativa. En segona instància, i durant el Ple del mes d'octubre passat, el PP va demanar que no se sotmetés la proposta a votació, ja que manifestaven la seva voluntat d'afegir-se al consens, tot i que qualificaven el fet de "difícil".

Finalment, la moció ha estat aprovada amb 23 vots favorables (CUP, ERC, ICV, PSC i CiU)

Finalment, la moció ha estat aprovada amb 23 vots favorables (CUP, ERC, ICV, PSC i CiU) i quatre abstencions (PP). El Partit Popular de Mataró només ha donat el seu vot favorable al quart punt de l'acord, segons el qual el conjunt dels partits polítics que conformen el govern demanen l'elevació d'una carta al Parlament europeu i a l'Agència Europea de Seguretat Alimentària (AES) que exigeix que s'extremi les mesures de control per tal d'evitar els efectes que poden provocar els OMG, ja siguin sols o combinats amb els plaguicides.

Des de la CUP, es valora la iniciativa com una mesura positiva per a l'agricultura del municipi, que es caracteritza bàsicament pel seu caràcter familiar. Alhora, amb aquesta mesura es contrasta la pràctica de l'agricultura extensiva i industrial que fomenta els cultius transgènics. Safont-Tria també ha volgut afegir, en una roda de premsa posterior al ple del novembre, que aquesta acció situa la ciutat com a municipi capdavanter en el mapa europeu pel que fa a polítiques d'ecologia i salut. ☐

BARCELONA // OKUPACIÓ

Dos edificis alliberats al Poblenou

Asier Altuna

Redacció Directa

/redaccio@setmanaridirecta.info/

Dos edificis abandonats van ser okupats el 18 de novembre al carrer Maria Aguiló del barri del Poblenou. Es troben als números 35 i 37 i l'acció es va dur a terme per tal de denunciar l'especulació i obrir nous espais per fer activitats al barri. El dilluns següent ja es va celebrar una xocolatada i una assemblea davant del centre cívic Can Felipa, per tal de decidir la gestió i les feines que cal fer al nou espai. D'altra banda, al mateix barri de Poblenou, les integrants de l'assemblea de la Makabra faran una cercavila el diumenge 25 de novembre a les cinc de la tarda davant de Can Felipa. La jornada comptarà amb tot tipus d'activitats de circ i altres disciplines artístiques. Coincideix amb el primer aniversari del desallotjament del centre social La Makabra.

BARCELONA // BICICLETES

Amics de la Bici aconseguix una moratòria de l'Ordenança

Redacció Directa

/redaccio@setmanaridirecta.info/

Mentre s'espera la creació d'una comissió de seguiment de la nova ordenança de circulació de les bicicletes, Amics de la Bici va pactar amb l'ajuntament una moratòria d'un any respecte l'aplicació del seu articulat. Els articles referents a l'aparcament, la cohabitació amb els vianants, la circulació per voreres i carrils bici, que han generat controvèrsia, seran aplicats tan sols encasos "d'extrema gravetat".

PAIS VALENCIÀ // SÍMBOLS

Enderroquen un brau d'Osborne a Montfort

Redacció Directa

/redaccio@setmanaridirecta.info/

La CAJEI ha reivindicat l'enderroc d'un brau d'Osborne a la localitat de Montfort. Altres tres braus a Montfort de Portitxol, Tavernes de la Valldigne i La Vila Joiosa van ser fortament danyats. L'acte es va fer contra els símbols que representen la dominació espanyola sobre els Països Catalans.

TERRASSA // TERCER DESALLOTJAMENT SENSE PREVI AVÍS

Els Mossos desallotgen el centre social Les Oblidades, okupat a l'abril

Directa Terrassa

/terrassa@setmanaridirecta.info/

Els Mossos d'Esquadra van efectuar, e 14 de novembre, el tercer desallotjament a la ciutat de Terrassa, quan porten un any des del seu desplegament al Vallès Occidental. En els tres casos, el cos policial ha aplicat les mateixes pautes d'actuació: no han comunicat el desallotjament, han actuat al voltant de les sis de la matinada d'un dia feiner, han entrat a l'edifici per diferents llocs alhora, han identificat totes les persones que s'hi han apropiat, la policia local ha col·laborat en les tasques de trànsit, només han donat 30 minuts per retirar les pertinences del centre social i un grup de treballadors ha tapiat les portes i les finestres.

S'intueix una estratègia de desgast contra el moviment okupa a la ciutat

Tot i això, a diferència de les altres vegades, l'Assemblea del CSO Les Oblidades desconeixia l'existència de qualsevol denúncia ni procés judicial contra l'espai. De fet, la situació jurídica en què es trobava l'edifici dificultava un desallotjament a curt termini.

Façana de Les Oblidades abans i després del desallotjament.

Inicialment, els propietaris van cedir-lo a les Germanes de la Caritat de la Fundació Sant Llützer, amb la condició que s'hi construís un geriàtric. Però, l'any 2.000, el centre es va clausurar per l'estat de deteriorament de l'edifici i per la manca de recursos de la Fundació per rehabilitar-lo. Després de passar set anys buit, l'edifici continuava sense comptar amb cap tipus de projecte tècnic que es proposés arreglar l'espai. Davant d'aquest fet, l'Assemblea de Les Oblidades va demanar que se la informés quan n'hi hagués un, per valorar-lo. El

Mossos d'Esquadra han arribat abans i, sospitosament, sembla que ara ja hi ha un projecte per l'any 2010. És clar que el que no van fer amb set anys no ho han desenvolupat en set mesos. Per això, s'intueix una estratègia de desgast contra el moviment okupa a la ciutat, de forma predefinida, consensuada i promoguda pel Consistori egarenc i els Mossos d'Esquadra.

Des del desembre de 2005, l'Assemblea d'Okupes de Terrassa ha obert tres centres socials: La Impremta, La Resposta (okupada el dia després del desallotjament

de la Impremta) i, ara, Les Oblidades, okupada el 28 d'abril d'aquest any.

Manifestació de protesta

El mateix 14 de novembre, a les vuit del vespre, es va convocar una manifestació pel centre de Terrassa en resposta al desallotjament de Les Oblidades. Al final de la protesta, van haver-hi moments de tensió amb els Mossos d'Esquadra vestits de paisà que volien identificar uns joves que havien assistit a la manifestació amb la intenció d'imputar-los les pintades fetes durant el recorregut. @

Directa Terrassa

BARCELONA // CONSUM RESPONSABLE

Protesta pel model de consum de supermercat

Nitgard

Concentració abans de fer la visita guiada

Redacció Directa

/redaccio@setmanaridirecta.info/

La primera Jornada Anti-Supermercadista de Barcelona, es va fer el 17 de novembre. Durant el matí, prop de 30 persones van fer tallers sobre la problemàtica de les Grans Cadenes de Distribució Alimentària, tot analitzant el poder que té sobre la societat i amb la intenció de trencar els falsos mites que intenten inculcar-nos (no sempre són més barates, ni hi ha una gran varietat i, per

contra, tenen greus efectes sobre el mediambient i els sistemes productius). Durant la tarda, hi va haver una taula rodona on es va debatre la problemàtica des de diferents visions. Hi van participar Álvaro Porro, de la revista Opcions, Toni Soler, de la Unió de Pagesos i Esther Vivas, de la Xarxa de Consum Solidari. La jornada va acabar amb una "visita guiada" a una gran superfície on, de manera irònica i divertida, es va posar de manifest quins són els riscos d'aquest tipus d'establiments.

La reflexió

El capitalisme a la cantonada

Josep Prats, Campanya Grans Cadenes de Distribució No Gràcies

Supermercats, hipermercats, discounts... són paraules que formen part del nostre vocabulari. Avui dia, la major part de productes per la nostra alimentació provenen d'aquestes grans superfícies de consum. Existeix la percepció que aquests establiments han sorgit per facilitar-nos la vida: són còmodes, propers, barats i hi trobem de tot... Almenys això és el que ens fan creure, però tinguem en compte que aquestes grans superfícies destinen la meitat dels seus ingressos a la publicitat i el màrqueting. El poder de les grans cadenes "supermercadistes" és cada vegada més gran (l'empresa amb més capital del món és Wall Mart, una cadena de supermercats). Aquestes Grans Cadenes de Distribució Alimentària (GDA) són el coll d'ampolla en l'actual model alimentari mundial; un embut per on ha de passar tota la producció agroalimentària si vol arribar a la societat consumidora. En paraules d'un membre de Via Campesina (moviment pagès internacional), els supermercats són un reflex de l'Organització Mundial del Comerç

a la cantonada de casa nostra. Les GDA marquen les pautes al sistema productiu, (decidint fins i tot quina és la varietat de tomàquets que cal cultivar: que permeti llargs transports i un gran estoc, mesures homogènies, ideals per ser envasats en safates de sis unitats...) i també manipulen els nostres hàbits de consum (de manera que valorem més el color i la lluisor d'aquell tomàquet "perfecte" que el seu veritable gust). El model de les GDA busca tan sols la maximització dels seus beneficis i pel camí exclou qualsevol tipus d'agricultura no productivista, precaritzant els sous i és totalment agressiu amb el medi ambient (transports, envasos, infraestructures). És necessari prendre consciència d'aquest model que se'n imposa subtilment i, a partir d'aquí, cercar alternatives, que poden passar pel foment del comerç local o de barri, pel consum de productes de temporada, per la compra directa en mercats o fires de productors, per la participació en cooperatives de consum... i tantes com se'n acudeixin, per tal de fugir d'aquestes grans superfícies alimentàries. La mida sí que importa! Supermercats? No Gràcies!

CATALUNYA // L'EMPRESA S'HAVIA COMPROMÈS A READMETRE'LS

SEAT deixa sense feina més d'un centenar de persones

Laia Alsina
/redaccio@setmanaridirecta.info/

Més d'un centenar de les treballadores que haurien d'haver estat readmeses a SEAT continuen sense feina. Aquesta és, si més no, la denúncia que el sindicat CGT ha fet arribar al Departament de Treball de la Generalitat després que la multinacional, segons asseguren, no hagi complert els acords als quals va arribar amb CCOO i UGT. Un pacte que passava per la recol·locació i reincorporació de part de la plantilla afectada durant el segon semestre de 2007.

Tot plegat, quan aviat farà dos anys que 660 persones van ser acomiadades de l'empresa automobilística perquè, segons els seus responsables, no hi havia feina per a tothom. Ara, les signatures de més de 6.000 treballadors insten la Generalitat a obligar SEAT a complir l'Expedient de Regulació d'Ocupació (ERO) assolit a finals de 2005.

Les projeccions suposen augmentar la plantilla un deu per cent

► **Una readmissió possible**
A través d'un informe detallat lliurat a l'administració catalana, el sindicat CGT posa de manifest que, des del mes de desembre de 2005, SEAT ha fet 500 noves incorporacions a la plantilla, una dada que avalen les eleccions sindicals de principis de 2007, i els

Manifestació de treballadors de SEAT

Arxiu Eloy de Mateo

gairebé 200 nous contractes de relleu que ha fet en el darrer any. D'aquestes, cap incloïa la plantilla afectada per l'ERO.

Segons les dades del sindicat, actualment, poc més d'un centenar de persones mantenen la seva petició de reingrés a la multinacional. Una dada a la qual cal sumar la trentena de persones a qui la justícia va donar la raó, tot sentenciant que el seu acomiadament era nul. Així doncs, només amb els nous contractes de relleu que ha fet l'empresa durant el darrer any ja podrien haver incorporat les persones que esperen tornar a la feina.

Els responsables de SEAT no han volgut atendre la trucada d'aquest setmanari per donar explica-

cions sobre els motius que els han portat a no fer efectiu el reingrés de la plantilla acomiadada. Mentrestant, des de la CGT, diuen que la resposta que han obtingut és que tenen temps fins el 31 de desembre.

► **Persecució d'alguns sectors**
Però, segons l'informe del sindicat, darrere d'aquesta no readmissió s'hi amaguen —en bona part— tot un seguit de discriminacions per motius d'afiliació, de sexe o per discapacitat física i recorda que l'empresa va haver de rectificar el 2005 respecte a l'acomiadament de catorze persones (tretze d'elles dones embarassades i la darrera, la secretària general de la CGT de Catalunya).

El document posa de manifest que al setembre d'enguany, després del ple del Comitè de la fàbrica de Martorell, els mitjans de comunicació van difondre la notícia que es reprenien els ingressos de la plantilla afectada per l'ERO. Dos mesos més tard, l'empresa ha avisat que només cridarà 31 persones i, realment, només han fet la revisió mèdica 24 persones. Tot i això, no han contractat ningú. A més, de la trentena de persones que, en principi, han de readmetre aviat, només hi ha una dona, sis afiliats de la CGT (tenint en compte que un 22 per cent dels afectats són d'aquest sindicat) i cap de les persones que va presentar denúncia contra el seu acomiadament.

► Més irregularitats

A més, segons l'informe, cal afegir el fet que la multinacional no deixa que les més de 120 persones que ho han demanat es prejubilin, perquè asseguren que els falta personal (concretament una setantena). Ni tampoc accepta les peticions de 32 persones més que volen canviar de centre de treball. Unes demandes que, si fossin respectades, permetrien el reingrés de la plantilla afectada per l'ERO.

El sindicat també assegura que s'estan cridant persones perquè treballin en torns de nit, festius i dissabtes, fet que suposa l'incompliment del Conveni Col·lectiu.

► Dades contradictòries

Quan SEAT va anunciar l'acomiadament de part de la plantilla, la CGT ja va presentar un informe que deixava sense arguments la multinacional. Ben al contrari del que asseguraven els responsables de l'automobilística, l'empresa necessitaria més mà d'obra ben aviat a causa de l'augment de la producció d'alguns models de cotxe —un augment que els mitjans de comunicació i la pròpia empresa ja havien anunciat l'any passat.

I és que són moltes les persones que, tot i la por per les possibles represàlies, reconeixen que els costa de creure que no es puguin fer les readmissions pendents, tenint en compte que la multinacional ha fet unes previsions de creixement per als pròxims anys. També destaquen una dada que consideren clarificador: "SEAT pretén fabricar 445.000 vehicles el 2008 i, per fer això, ja ens caldria augmentar la plantilla un deu per cent".

HOSPITALET // EL SINDICAT PREPARA LA CAMPANYA DE DENUNCIA PEL MES DE DESEMBRE

La CNT anuncia el boicot a Caprabo

Oriol Matadepera
/baixllobregat@setmanaridirecta.info/

La secció sindical de la CNT de L'Hospitalet de Llobregat al centre logístic dels supermercats Caprabo, prepara un boicot a l'empresa per aconseguir millores laborals pel que fa a la higiene i la seguretat, la conciliació amb la vida familiar i les retribucions econòmiques. Durant els primers quinze dies de desembre, "Per un consum responsable, contra la precarietat laboral" serà el lema amb el que difondran la campanya. Volen que la població deixi de comprar en aquest supermercat i es pugui solidaritzar amb la lluita al centre que abasteix a la major part d'establiments de la cadena a Catalunya. Esperen que aquesta mesura de pressió obligui a la direcció de Caprabo a negociar millores laborals per a tota la plantilla.

Aquesta lluita va començar fa gairebé dos mesos quan es van iniciar les mobilitzacions amb vagues durant el cap de setmana i concentracions a diferents establiments de L'Hospitalet per

Esperen que aquesta mesura obligui a Caprabo a negociar millores

denunciar la manca de solucions per part de la direcció, mesures que el sindicat afirma que mantindrà fins que no canviï la posició de l'empresa. La setmana passada es van concentrar davant les portes del centre en vaga i han aconseguit una reunió amb la

direcció de l'empresa pels propers dies. Igualment, CNT espera una sanció per a l'empresa per part d'Inspecció de Treball, ja que va impedir l'entrada al centre de treball del comitè de vaga legalment constituït durant els dies 29 de setembre i 6 d'octubre. El següent dissabte la direcció de Caprabo va ser obligada a respectar el dret de vaga, permetent l'accés del comitè a les instal·lacions.

El sindicat vol estendre la campanya de boicot a tot l'Estat espanyol i, de moment, a Barcelona o Cornellà de Llobregat ja s'han fet piquets informatius demanant solidaritat. Aquesta campanya es dona en un moment en que el grup Eroski acaba de comprar la firma Caprabo i es disposa a reestructurar els establiments. Tot i que la majoria de botigues de Catalunya no canviaran de nom, sí que ho faran les condicions laborals.

BARCELONA // CAMPANYA DELS CONDUCTORS DE TMB

Aturada dels autobusos per exigir un nou conveni

Pau Cortina i Trilla
/redaccio@setmanaridirecta.info/

Continua la lluita dels conductors d'autobús de Transports Metropolitans de Barcelona per obtenir unes condicions laborals dignes amb, entre d'altres millores, dos dies de descans setmanal. L'aspiració de màxims és aconseguir que es renegociï en el moment actual el conveni laboral que acaba el 2008.

Per això la CGT va convocar una aturada parcial dels conductors pel 21 de novembre, com a una nova mesura de força contra la direcció de l'empresa i l'Ajuntament de Barcelona, que en aquest cas són la mateixa cosa. La pressió sindical —sostinguda principalment per la CGT— per fer sortir a la llum la situació laboral dels conductors i cridar l'atenció dels responsables polítics ha tingut, amb aquesta atu-

rada un petit èxit: després de sis setmanes sense resposta (des que els representants sindicals van enviar cartes a l'Alcalde, Jordi Herreu, i a la regidora de Mobilitat i presidenta de TMB, Assumpta Escarp), el dijous 15 de novembre l'Ajuntament els va fer arribar una resposta en conèixer l'anunci d'aturada temporal d'aquesta setmana.

Ni les xapes a la solapa dels conductors, ni l'enganxada de cartells a les marquesines, ni tampoc la campanya d'adhesius als busos informant de la situació laboral d'aquest col·lectiu havien cridat l'atenció de la direcció de l'empresa.

En tot cas, la resposta no ha satisfet les demandes sindicals ja que Escarp i Hereu reiteren que no es negociaran els termes del conveni fins el 2008. Així doncs, sembla clar que els conductors no en tindran prou amb l'aturada de dimecres.

Generalment, ser indígena a Guatemala significa marginació, pobresa i falta d'oportunitats en un país on prop del 80% de la població viu en la pobresa i el 40% és analfabeta. En aquest context social, les comunitats indígenes són les més vulnerables per la manca de veu en la política local, la no existència d'infraestructures bàsiques en les seves poblacions, els pitjors llocs de treball en l'escala laboral i una crisi econòmica produïda per les polítiques neoliberals de les administracions recents. Tot això els obliga a mantenir-se en la pobresa sense esperances reals de desenvolupament. Una situació que es torna més dramàtica en el cas de les dones, històricament menyspreades per una societat marcadament patriarcal.

A les zones rurals dels departaments de Huehuetenango i del Quiché, hi trobem les comunitats Mam, descendents del Maies, que són el grup indígena amb menys recursos del país. La manca d'oportunitats per accedir a terres de propietat obliga aquestes comunitats agrícoles a desplaçar-se fins a les finques dels grans terratinents per treballar durant les temporades de collita en condicions deplorables. Homes, dones i infants treballen de sol a

sol, un treball físic esgotador per un sou insignificant, que es veu reduït perquè han de pagar el menjar i l'allotjament de cada treballador al patró de la finca.

Amb la necessitat de trobar noves vies de desenvolupament, l'organització comunitària esdevé imprescindible. Amb una llarga experiència de lluita per unes condicions de vida més justes, organitzacions com l'Associació Integral de Dones Indígenes Mam (AIGIM) s'han consolidat com a model de cooperatives d'agricultura orgànica. Aquestes han adoptat com a eix organitzatiu la recuperació de les seves arrels culturals i la defensa del paper de les dones en les activitats comunitàries. Les experiències indígenes de les zones de l'altiplà de Guatemala representen un esforç important dins de les estratègies de supervivència econòmica i cultural pels habitants de la regió. Les noves cooperatives desenvolupen un discurs reivindicatiu dels seus drets com a camperols i indígenes, on part del treball es dirigeix a la formació política de base. Baixar els grans índexs d'analfabetisme o millorar part de les infraestructures de les comunitats són altres objectius d'aquests nous moviments associatius, on la dona indígena recupera definitivament un paper actiu en la seva comunitat.

Un grup de Dones espera davant la mesa electoral a la comunitat d'Ixconlaj, Huehuetenango, durant les passades eleccions generals.

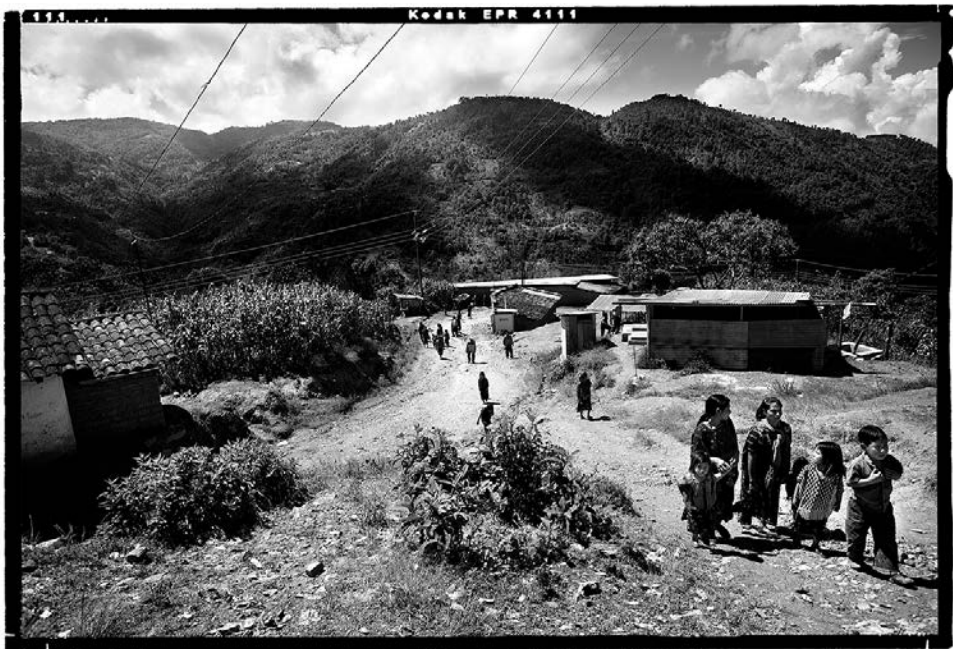
Els responsables de diferents comunitats reben formació política a la seu de l'Associació Integral de Dones Indígenes Mam (AIGIM), Quezaltenango.

Prop del departament de Quezaltenango, un grup de dones treballa a les terres comunitàries, un model que assegura el repartiment de la riquesa dins la pròpia comunitat

Les condicions de vida en les diferents comunitats rurals són molt precàries a causa de l'aïllament i la manca de llum o d'aigua corrent.

Dones Mam

Organització comunitària a Guatemala

FOTOGRAFIA I TEXT: **Pau Coll**
Col·lectiu de fotoperiodistes RUIDO

“Jo sostinc que somiar continua essent una pràctica subversiva, amb una deliciosa, però lícita, perillositat; un hàbit difícil d’eradicar, la tendresa i la perseverança del qual continuen tenint innata capacitat de commoure i obrir esclotxes, encara que siguin petites, en cuirasses ben armades i aparentment impenetrables”

GIOCONDA BELLI

BARCELONÈS - BAIX LLOBREGAT // VISIONS SOBRE EL TAV

“Posem silicona per la humitat”

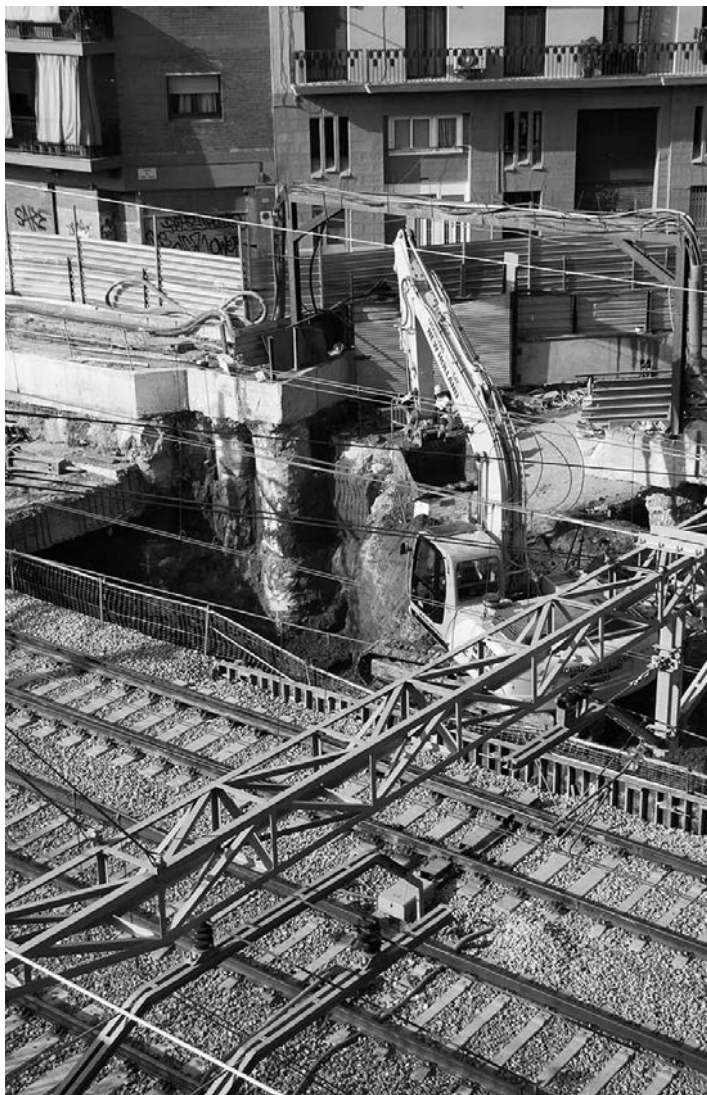
☞ Pau Cortina i Trilla - Xavi Martí
/redaccio@setmanaridirecta.info/

Representants de diversos col·lectius afectats directament o indirecta per l'arribada del TAV a Barcelona reflexionen al voltant d'aquesta infraestructura, en un

moment mediàticament i realment marcat pel desgavell en el servei de Rodalies. Els seus testimonis confirmen, en major o menor mesura, el panorama desolador que aquesta obra faraònica va deixant al seu pas. I el que és pitjor, els diferents punts de vista expressats coincideixen en dibuixar un futur ple d'in-

* Joaquim Nadal, divendres 16 de novembre, a un afectat del barri de Gornal

certeses, especialment desesperant pels veïns afectats de l'Hospitalet, i en assenyalar la classe política com la principal responsable de la situació. Un estament que, asseguren, no ha reaccionat ni davant d'un fet insòlit com és la interrupció de bona part del servei de Rodalies de Catalunya.

Obres del TAV a l'alçada del Mercat Nou (Sants)

Albert Garcia

Gerard Fernández, portaveu de la Plataforma Pel Dret de Decidir

R1- El que tenim clar és que, com a mínim, tenim el dret de decidir el model d'infraestructures que nosaltres volem. Podem plantejar que nosaltres no volem un TAV fet de pressa i corrents sense solucionar el tema de Rodalies. Nosaltres també considerem que l'Eix Mediterrani, en construcció als Països Catalans, és molt important i, a més, ha d'anar cap a Europa. I si tot això ho fem bé o malament, millor o pitjor, és un problema nostre que l'hem de resoldre nosaltres, ningú ens ha de venir a dir com ho hem de fer.

R4- El dia 1 de desembre donarem un pas molt important, ja que ja estem dient que el model de país

“Estem dient que el model de país l'hem de construir des d'aquí”

l'hem de construir des d'aquí. Només manquen quatre mesos per les eleccions i, per tant, aquesta manifestació serà molt interessant. No crec que les institucions facin moltes més coses de les que ja tenen pactades, però penso que si la societat civil es mou els polí-

tics tindran problemes. El lema de la manifestació serà “Som una nació i diem prou, tenim el dret a decidir sobre les nostres infraestructures”. Creiem que serà una manifestació massiva. En aquests moments ja s'hi han sumat moltes entitats i, cada cinc minuts, estem rebent adhesions noves. Avancem també que a la capçalera de la manifestació només hi haurà societat civil i, entremig d'ella, representants del País Valencià, del Principat i de les Illes. D'aquesta manera quedarà remarcat el concepte nacional de la mobilització. Pensem que serà una de les manifestacions més importants que hem viscut els últims anys en aquest país.

P1. Què farieu ara mateix amb el TAV si les decisions polítiques fossin a les vostres mans? Què demaneu?

P2. Creieu que el malestar generat, com a fenomen transversal que ocupa a diversos col·lectius i plataformes, ha de desembocar en una reivindicació més àmplia al voltant de la desinversió en infraestructures a Catalunya?

P3- Hi ha una demanda d'un sector important de la societat que prioritza les rodalies; aturar les obres del TAV fins que no s'acabi el desgavell de rodalies. Ho secundeu?

P4. A la manifestació del dia 1 de desembre, amb quin ànim hi aneu?

Juan Álvarez, president de l'Associació de Veïns Carmen Amaya (Gornal)

“La situació és tan greu que hi ha gent que ja no vol pujar als trens per por del que pugui passar; no som conillots d'índies, nosaltres. Volem solucions!”

R1- Estem davant d'un cas clar de prepotència, tant del govern com de tots els partits polítics, sumada a la mala gestió de tot plegat. I el més greu és el que encara no ha arribat: qui ens assegura que no hi haurà més esvorancs? I les esquerdes a les nostres cases? És un perill evident que ningú està resolent. I ara surten amb l'anunci dels bitllets gratuïts fins que arribi l'AVE... Això s'ha d'aturar immediatament. No podem fer desgraciats a més

gent, ja n'hi ha prou. Perquè, el dia que caigui un bloc del Gornal, o un tren descarrili i provoqui una catàstrofe, de què ens valdran les indemnitzacions aleshores? Que no vinguin llavors els periodistes a fer preguntes, que no vinguin.

R2- No respon a aquesta pregunta

R3- Per sobre de tot està la seguretat. Està clar que s'han d'aturar les obres. Nosaltres no estem en contra de l'AVE, però és que la situació és tan greu que hi ha gent que ja no està disposada a pujar als trens i esperar a veure què passa. No som conillots d'índies nosaltres. Des de l'associació no volem medalles per denunciar els fets.... Volem solucions!

R4- Home, és evident que s'ha de fer alguna cosa a nivell de protestes. Però mira, d'entrada jo sóc el president d'una associació que no té ni un local, ja que l'Ajuntament de l'Hospitalet no ens el dona. Fem les assemblees al carrer i la policia ens vigilia perquè no instiguem la protesta. D'altra banda, a nosaltres no ens han comunicat res de la manifestació del dia 1. Qui la convoca? A títol individual potser hi aniré.

Joan Martínez, portaveu de CONFAV (Confederació de Federacions de Veïns de)

* La CONFAV remarca l'autonomia dels col·lectius que la integren

R1- Algú ens ha carregat un mort i ara cal buscar solucions per resoldre de manera coherent aquesta situació. Com s'ha pogut prioritzar un servei que atindrà un potencial de 8.000 persones per davant de les rodalies, que és la xarxa bàsica de transport en ferrocarril?

Les solucions... Com a mínim ha d'haver-hi una llei que garanteixi per sobre de tot la seguretat de les persones, que previngui els possibles danys... Però menystenint la participació de tots els sectors implicats aquesta infraestructura mai podrà tenir èxit.

R2- Per desgràcia no només estem afectats els usuaris de rodalies, és pràcticament tothom qui s'ha de moure en aquest país. Em preocupen especialment les manifestacions de la federació PIMEC, responsabilitzant els treballadors pel nivell d'absentisme. El problema no està aquí i hem de caminar junts. Rodalies té un problema de desinversió tan gran que s'ha de plantejar com un problema de país; la gent ha de sortir al carrer.

R3- El problema és prou gros com per voler solucionar-lo en dos dies, cal fer-ho bé. Cal posar-se primer sobre rodalies i quan estigui arranjat tornar amb el TAV. Però tot sembla indicar que s'està tornant a fer tot alhora.

“Com a mínim hi ha d'haver una llei que garanteixi la seguretat per sobre de tot, que prevegui els danys i la seva reparació”

R4- Encara no ho hem decidit com a Confederació. Però ens fa la impressió que es pot confondre la finalitat de la manifestació. El problema que tenim ara és resoldre això, la ciutadania, i no si som una nació o no. Ara mateix treballem per decidir quines mobilitzacions emprenem com a associacions de veïns que som.

Continua a la pàgina següent >>

>> Ve de la pàgina anterior

Pere Vallejo, portaveu de la Plataforma AVE PEL LITORAL

R1- Demanem que l'AVE vagi pel Vallès, pel litoral o pel carrer Aragó, en aquest ordre de prioritats. Que arribi a Sants és un error, però ara que ja està embastat, almenys que hi arribi com abans millor.

Perquè la situació no s'agreugi més pensem que a Sants només hi haurien de morir els AVE que vénen pel sud. Els que van cap al nord (Girona-França), que surtin de Sagrera, ja que no hi ha cap motiu tècnic que justifiqui travessar la ciutat.

“Cal explicar què es destina a l'AVE i què a tota la resta. Si no, ens estan enganyant”

R2- Respecte les inversions a Catalunya, haig de matisar que quan s'anomenen les quantitats pressupostades cal separar el que es destina a l'AVE i el que es destina a les altres infraestructures i, si és d'una altra manera, ens estan enganyant. Les xifres han de ser clares perquè el cert és que la major part de la inversió en infraestructures se l'està emportant l'AVE.

Aquí som apolítics i volem parlar clar. L'únic que pretenem és que se solventi el traçat de l'AVE a Barcelona i, després d'això, desapareixerem. Som una plataforma ciutadana i no entrem ni sortim en el debat sobre les relacions Espanya-Catalunya.

R3- Considerem que sí. El merder de Rodalies s'ha de solventar primer. No podem viure en una barraca i tenir una televisió de plasma, oi? Els polítics han prioritzat l'alta velocitat. Fins i tot ja han admès que a l'estació de Sagrera les vies de Rodalies estaran al tercer soterrani, per sota del TAV i de dos aparcaments... Increïble!

R4- Encara no hem decidit anar-hi. Però respecte la capçalera (“Som una nació, tenim el dret a decidir”), hi estarem d'acord o no, però entenem que ara no toca aquest debat. Hauria d'anar més en la línia ciutadana, tipus: “el ciutadà té dret a decidir sobre infraestructures”. No sé si és una qüestió nacional, el que sí que se és que l'Alcalde Hereu, en ple del mes de juliol, va perdre la votació on es decidia si s'aprovava o no el traçat de l'AVE pel centre de Barcelona i, tot i així, ho va aprovar amb clara minoria. La democràcia va malament així.

SABADELL // 50 TRACTORS I 300 BICICLETES PER UN EQUILIBRI TERRITORIAL

Milers de persones es tornen a manifestar contra el Quart Cinturó

Directa Sabadell

/sabadell@setmanaridirecta.info/

La Campanya Contra el Quart Cinturó (CCQC) va fer una nova demostració reivindicativa el diumenge 18 de novembre. Al voltant de les onze del matí, més de 50 tractors i 300 bicicletes van iniciar la marxa des de Les Franqueses del Vallès, preludi del que —una hora més tard— seria una manifestació de prop

La CCQC denunciava que “ja fa quinze anys que reclamem rigor a les administracions”

de 5.000 persones, segons l'organització, que van sortir de la plaça del Lledoner de Granollers per mostrar el seu rebuig a aquesta infraestructura.

En el manifest que va llegir per Perejaume al final del recorregut —que va transcórrer festi-

vament amb una participació important de gent, majoritàriament gran, i que va acabar a la plaça de la Corona de la capital vallesana—, la CCQC denunciava que “ja fa quinze anys que reclamem rigor i racionalitat a les administracions que s'entesten a mantenir el projecte del Quart Cinturó. Hem demostrat que les justificacions adduïdes pels polítics i els tècnics no tenen cap base sòlida. Hem demostrat que les xifres dels estudis són incompletes o falses. Hem demostrat que es volen ignorar les raons autèntiques dels problemes de la mobilitat”.

► Suports a la campanya

Diverses persones del Vallès, reconegudes per la seva tasca cultural, agrària o associativa, havien recolzat la CCQC a l'acte de presentació de la manifestació i també havien mostrat el seu rebuig a “l'obstinació de determinats sectors per promoure una via (el Quart Cinturó) que ja representa un model caduc de desenvolupament econòmic i territorial”. Entre elles, el sindicalista i pagès Pep Riera, l'arquitecte i urbanista Agapit Borràs, el futbolista Oleguer Presas o l'artista Vicenç Viaplana.

David Datzira

L'acció contra el Quart Cinturó, a Granollers

Per la seva banda, uns dies abans de la marxa, membres de l'Entesa per Sabadell, el Compromís per Ripollet, l'Alternativa d'Esquerra per Badia i l'Altraveu —tots ells pertanyents a les Candidatures Alternatives del Vallès— i algunes seccions locals d'ERC, les CUP i Els Verds de la comarca van apostar per un “model de mobilitat sostenible i de territori equilibrat, i per la conservació dels espais lliures que encara queden al Vallès”, en un comunicat que van signar vint càrrecs electes de la comarca.

En aquest comunicat, definien la seva aposta per un model de territori equilibrat com “un model que preservi la xarxa d'espais naturals, que potenciï el Parc Agrícola del Vallès i que fomenti la urbanització compacta”. També es van mostrar partidaris de lluitar per la conservació dels espais lliures “pels seus importants valors ambientals, patrimonials i ecològics, però també per les seves funcions social i paisatgística”, i van acabar manifestant-se a favor d’“un Vallès sense Quart Cinturó ni Ronda del Vallès”. ☐

BARCELONA // EN DEFENSA DE LA SOLANA DE LA SERRA METROPOLITANA

L'ajuntament vol desprotegir 2.000 hectàrees a Collserola

Oriol Matadepera

/baixllobregat@setmanaridirecta.info/

La vall de Can Masdeu va acollir diumenge 18 de novembre una jornada en defensa de la solana de Collserola. No és casualitat que aquestes jornades coincideixin, després de dos anys d'haver-ho anunciat, amb la declaració d'una part de la serra de Collserola com a Parc Natural per part del Departament de Medi Ambient. I és que l'Ajuntament de Barcelona

L'ajuntament està endarrerint la declaració de Parc Natural perquè no ha arribat a un acord

està endarrerint aquesta declaració perquè encara no ha arribat a un acord amb el Departament sobre els terrenys que haurien d'estar inclosos en aquesta figura jurídica la qual posaria un fre important a la pressió urbanística sobre el pulmó de la ciutat.

Desenes de persones van acudir a Can Masdeu

Jordina Cangros

Les jornades tenien la intenció de reunir diferents grups que treballen per la defensa de la solana de Collserola i parlar sobre el futur de la part sud de la serra metropolitana, la que dóna al mar i la que es troba afectada per la pressió urbanística de la capital catalana. Darrerament, l'alcalde de Barcelona ha anunciat que, a Collserola, encara hi queden franges urbanitzables, evidència clara de la voluntat de reduir al màxim el parc abans que sigui declarat Parc Natural. És per això que diversos col·lectius, la Plataforma

Cívica en Defensa de Collserola (PCDC) i entitats d'Horta, Torre Baró, Nou Barris i Esplugues de Llobregat, van explicar els conflictes que amenacen el futur de la serra.

► Intencions municipals

La situació és preocupant per la majoria d'assistents a l'acte, que coneixen les intencions urbanístiques dels responsables municipals. A la darrera reunió entre la PCDC i el regidor d'urbanisme de l'Ajuntament de Barcelona, Ramon Garcia-Bragado, aquest va deixar clar que no es canviarà cap

qualificació urbanística i que les zones urbanitzables han de quedar fora del Parc Natural. També va dir que els límits del Parc de Collserola han de coincidir amb els del Pla d'Espais d'Interès Natural (PEAN), fet que suposaria deixar fora més de 2.000 hectàrees que les entitats ecologistes creuen necessari protegir-les, ja que l'objectiu és obrir Collserola a la resta d'espais naturals veïns que en formen part i que garanteixen la connexió ecològica i no el seu aïllament. També han sentit dir a Garcia-Bragado que l'Ajuntament no té intenció de dedicar més inversió pública a protegir més àrees per incloure-les dins el Parc. Sobre certs projectes en discussió, no s'han oblidat del Túnel d'Horta —que podria ser ferroviari— i tampoc de l'ampliació del parc d'atraccions del Tibidabo, on projecten talar alzines centenàries per fer una nova muntanya russa cinc vegades més gran que l'actual.

► Jornada a Cerdanyola

Per continuar teixint una xarxa social en defensa de Collserola, la gent del centre social okupat Can Canaletes de Cerdanyola (Vallès Occidental) organitza unes jornades pel cap de setmana del 24 i 25 de novembre. ☐

Roda el món

/internacional@setmanaridirecta.info/

TIBET // UN GENOCIDI CULTURAL IGNORAT I SILENCIAT

El Dalai Lama torna a posar el conflicte a l'actualitat mediàtica

Meritxell Centeno
/Barcelona/

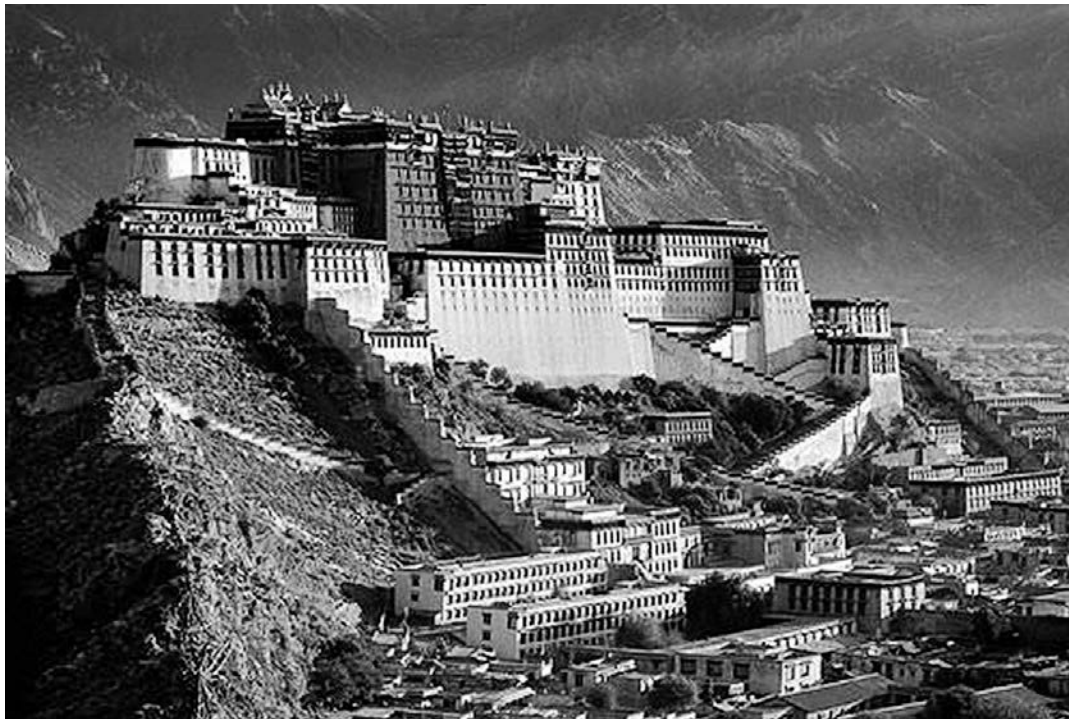
La concessió de la Medalla d'Or del Congrés dels EUA a Tenzin Gyatso, catorzè Dalai Lama, en el transcurs de la seva visita a Occident, inclosa Barcelona, ha desfermat la fúria del colós xinès. Durant les últimes setmanes l'aparell repressiu, amb centenars de militars, s'ha desplegat al Tibet, apuntant especialment als monjos budistes de dos dels temples principals: Drepung i Ganden, on, segons les escasses cròniques que arriben, fins i tot s'han sentit trets. Tot i que els mitjans de comunicació no se'n fan ressò, la vulneració dels drets humans al

El Tibet es troba en la posició 125 en l'índex de desenvolupament humà de l'ONU, mentre que Xina està en la 85

Tibet no és nova i aquest no és l'únic episodi repressiu que ha patit, sinó que n'hi ha hagut d'altres, com les severes mesures de control que va adoptar l'Estat xinès el 1989, quan l'actual president, Hu Jintao, era secretari del Partit Comunista a la Regió Autònoma del Tibet. Fins i tot enguany, abans de l'enuig diplomàtic xinès pel reconeixement nord-americà al Dalai Lama, ja hi havia hagut atrocitats, però han estat escassament difoses. Alguns analistes creuen que han quedat "ocultades" per la venda d'armes xineses al Sudan, en un maquiavèlic joc de notícies que deixen el Tibet sempre en un segon pla, quan no el capbussen en l'oblit mediàtic. Els mateixos analistes denuncien el silenci de les democràcies orientals, com Japó o Corea del Sud, on hi ha importants poblacions budistes. Però al Tibet no hi ha petroli.

La pobresa i la suplantació de la població

La situació actual del país, lluny de la prosperitat que la Xina reivindica, és que 48 anys després de la invasió de 1959 i de la Revolució Cultural, la taxa d'analfabetisme és del 55% (per sota d'Etiòpia) i es troba en la posició 125 en l'índex de desenvolupament humà de l'ONU, mentre la Xina és al lloc 85, segons destaca Josep Lluís A-

Arxiu

Els temples budistes del Tibet són importants centres culturals

Querella criminal contra set dirigents xinesos

El Comitè de Solidaritat amb el Tibet va presentar al desembre de 2005 una querella a l'Audiència Nacional espanyola contra set dirigents xinesos, algun d'ells encara en el càrrec,

per violar els drets humans al Tibet. El tribunal la va admetre a tràmit i al febrer de 2006 es van prendre les primeres declaracions a Thubten Wangchen, director de la Casa del Tibet a

Barcelona. Wangchen explica que actualment la querella està en marxa, que l'Audiència Nacional està duent a terme investigacions i, per tant, "s'ha d'esperar".

lay, professor d'Història Contemporània de la Universitat de Barcelona i estudis del Tibet. Alay explica que actualment la composició social del Tibet es d'un 40% de tibetans i d'un 60% de xinesos, principalment de l'ètnia Han. "Aquestes dades —assegura— contrasten amb les oficials", que comptabilitzen la presència xine-

El Tibet pateix la imposició d'un sistema polític autoritari

sa en només un 4%, i afegeix que "ells saben que no són reals". Segons la Casa del Tibet de Barcelona, hi ha catorze milions d'habitants al Tibet, sis dels quals són "tibetans d'origen" i vuit són Han. A Lasha, la capital, hi viuen 260.000 persones: 100.000 tibetans davant 160.000 xinesos.

Més enllà de la descomposició social i dels índexs de desenvolupament humà, el Tibet pateix altres impactes com a conseqüència de l'ocupació xinesa i la imposició d'un sistema polític autoritari iniciat en una economia de

mercat (en una combinació explosiva d'imprevisibles conseqüències). En això també coincideixen Alay, la Casa del Tibet i el Govern a l'exili del Dalai Lama: per una banda, la proliferació d'infraestructures, com centrals hidroelèctriques, fàbriques i explotacions mineres, en molts casos contaminants, i per l'altra, els residus produïts per una població que creix per sobre les capacitats dels nuclis urbans i del seu entorn. "Quan viatges actualment al Tibet —explica Alay, que hi va cada any— observes concentracions de residus i contaminació que abans no hi era". L'exposició fotogràfica de Miguel Soto, que es pot veure actualment a la Casa del Tibet, mostra grans concentracions de comerços i bordells, gestionats per xinesos, al voltant del Jokhang, el temple budista més sagrat i que guarda gelosament al buda Shakyarmuni. Es parla llavors de "contaminació cultural".

Una cultura ben adaptada al terreny on creix

El clima, especialment cru, i la particular orografia d'altiplans i muntanyes han condicionat les formes de vida fins a l'actualitat. Els tibetans han adoptat diferents pràctiques per adaptar-se a la li-

mitació de recursos, combinant poligàmia i poliàndria fraternals, nomadisme i sedentarisme. Els pobles nòmades —dedicats a la ramaderia de cabres i yaks, la caça i la pesca— practicaven habitualment la poligàmia fraternal: l'home, en casar-se, es feia càrrec de les germanes i la família de l'esposa, assegurant així la procreació. En canvi, les societats agrícoles disposaven de poca ter-

Els tibetans han adoptat diferents pràctiques per adaptar-se a la limitació de recursos

ra cultivable, a més d'estar limitats a les poques varietats resistents a aquestes latituds, com civada i blat. Aquí s'emprava la poliàndria: si una dona es casava amb un propietari de terres ho feia també amb la resta dels germans, així no s'havia de dividir el patrimoni familiar entre diferents

matrimonis, el que a la llarga hagués fet inviable l'explotació. Una mostra de l'efectivitat d'aquestes pràctiques com a control de població, explica Alay, és que no hi ha constància al Tibet de fams o plagues, excepte durant la invasió xinesa i la col·lectivització. A les ciutats, la pràctica més generalitzada era i és la monogàmia, encara que la societat tibetana és molt flexible en models familiars.

Cada any desenes de tibetans que volen escapar a l'alienació xinesa arrisquen la seva vida fugint cap a l'Índia o el Nepal

Actualment, però, les pràctiques que han permès als tibetans viure de forma sostenible, tant econòmicament com mediambientalment, estan perseguides i penades per la legislació xinesa. Molts pobles nòmades han estat traslladats, en una política de reassentaments forçosos, a les ciutats de Gansu, Qinghai i Sichuan i a la Regió Autònoma de Tibet, tal i com recullen les fotos de Miguel Soto. Aquesta reubicació es fa amb la justificació que això contribueix a "civilitzar, modernitzar i desenvolupar" aquests pobles. Alguns testimonis, però, asseguren que l'alienació cultural i el consum d'alcohol estan causant estralls en aquests col·lectius. L'últim informe de l'Observatori Mundial dels Drets Humans denuncia que no s'ha permès als pastors reubicats forçosament accedir a la justícia per defensar els seus drets. És una situació similar al que succeeix amb altres pobles indígenes, com els bosquimans del cor d'Àfrica o els aborígens d' Austràlia.

Cada any, desenes de tibetans que volen escapar a l'alienació xinesa arrisquen la seva vida fugint cap a l'Índia o el Nepal a través del pas de Nangpa La, a més de 5.700 metres d'altura; mentrestant els xinesos arriben a milers a Lasha en el tren més alt del planeta, inaugurat l'any 2006. ☎

FRANÇA // VAGA D'ESTUDIANTS I DEL TRANSPORT PÚBLIC

Un mes de mobilitzacions davant la 'ruptura neoliberal' de Sarkozy

Salvador Martínez Mas
/París/

Fins a quatre mobilitzacions de caràcter estatal s'oposaran durant aquest novembre a la política de "ruptura" del cap de l'Estat francès, Nicolas Sarkozy. Entre els mobilitzats hi ha funcionaris de justícia, estudiants i treballadors de l'energia i els transports públics. Aquests últims destaquen perquè des de l'octubre protagonitzen les protestes més visibles.

Si Sarkozy no imposa la seva reforma, el sistema polític es desestabilitzarà

A partir de la segona setmana de novembre ha començat una vaga "prorrogable" –sense data de caducitat– en el transport públic, que ha dificultat, a París i a d'altres grans ciutats, el funcionament normal del metro, de l'autobús i dels trens de rodalies, a més de reduir les connexions entre les urbs franceses. Els

Un transportista vota en l'assemblea general del 19 de novembre a Caen

Mychele Daniau

sindicats del transport públic, el principal dels quals és CGT, manifesten així el seu rebuig a les reformes dels tradicionals règims especials de jubilació de més d'1.600.000 persones, entre els quals hi ha més d'un milió de jubilats i un altre mig milió de treballadors en actiu.

Per l'especialista en moviments socials i filosofia política

del King's College de Londres, Stathis Kouvélakis, "les reformes són polítiques neoliberals" que susciten més animadversió a França que a la resta d'Europa. De fet, "les resistències contra les polítiques neoliberals han aconseguit victòries en aquest país", assegura. Es refereix als fets de 2006, quan sindicats d'estudiants i treballadors van guanyar el pols dels Con-

tractes per a Joves (CPE, en les seves sigles franceses) a l'últim govern de Jacques Chirac. No obstant, els sondejos mostren que les manifestacions d'aquest mes, i especialment la dels transports, són menys populars que les registrades en aquell moment. Això obliga als sindicats a mantenir un pragmatisme, que es tradueix en la "voluntat de diàleg" amb l'exe-

cutiu que han manifestat els convocants de la vaga.

Més enllà de les pensions

Per demanar la "solidaritat" amb la lluita dels transports públics, 200 personalitats del món de les ciències socials gal·les van signar el 16 de novembre un manifest al diari *Libération*. En aquest text recordaven que els vaguistes no només lluiten per mantenir el seu "règim de jubilació", sinó que també defensen "el que queda de servei públic contra la competència del tothom contra tothom". Per als signants, si l'executiu surt indemne després de les mobilitzacions d'aquest mes, Sarkozy i el seu primer ministre, François Fillon, "tindran les mans lliures" per imposar "a pas de càrrega, les reformes anunciades del mercat de treball, el sistema sanitari i la protecció social".

No obstant, per molt que l'actual estat de les estacions de metro i de tren pugui recordar el que tenien el 1995, durant les vagues que van paraitzar el país durant un mes, "és la crisi latent de la societat francesa la que es manifesta avui", segons Kouvélakis. Des del seu punt de vista, si Sarkozy no imposa la seva reforma, el sistema polític es desestabilitzarà, ja que "l'essència del sarkozysme és l'èxit de tot allò que fa el president".

GLOBAL // CONTROL A INTERNET I LLIBERTAT D'EXPRESSIÓ

"Per què ens espion els governs?"

Dafne Sabanes Plou - Alai
/Rio de Janeiro/

Una de les discussions que s'han donat en el marc del Fòrum de Governabilitat d'Internet (FGI), desenvolupat a Rio de Janeiro entre el 12 i el 15 de novembre, té a veure amb la prima línia vermella que existeix entre el respecte a la llibertat d'expressió i la seguretat i lluita contra el terrorisme. A la ponència sobre "Llibertat d'expressió com a tema de seguretat", el debat va deixar la sensació que seria millor que els governs no ens protegissin tant, si és que aquesta protecció es converteix en violació de drets humans consagrats universalment.

"Per què ens espion els governs? Ho fan amb la idea de protegir-nos

del terrorisme, però podrien acabar violant drets humans fonamentals", va assenyalar un dels ponents. A la Unió Europea aquest ha estat un tema molt discutit els últims anys i, és per això, que s'han aprovat diversos acords amb directrius i recomanacions entorn l'exercici de la llibertat d'expressió "en temps de terrorisme". Un representant del Consell d'Europa va aclarir que aquestes directrius tenen com a objectiu aconseguir que la llibertat d'expressió sigui respectada pels estats, tot i la lluita contra el terrorisme. Va explicar que les recomanacions estableixen que no hi podran haver restriccions llevat que siguin estrictament necessàries, i s'haurà de respectar la vida privada de les persones, la seguretat personal, la no intervenció en els drets

No hi podran haver restriccions llevat que siguin estrictament necessàries

del periodisme, amb protecció de les seves fonts d'informació i garantir la circulació de la informació per qualsevol mitjà, fins i per internet.

Però és cert, també, que les organitzacions que fan seguiment de l'exercici de la llibertat d'expressió al món porten comptabilitzats 36 països que restringeixen seriosament el funcionament d'in-

ternet i d'altres eines de comunicació electrònica. Agreguen a aquesta llista uns altres 24 estats que utilitzen filtres per a la informació a la qual poden accedir la seva ciutadania i altres tipus de dispositius tècnics que permeten controlar els usos d'internet per part dels usuaris. Aquestes organitzacions apunten que el fet de la impossibilitat d'exercir la llibertat d'expressió, intercanviant informació, també té una conseqüència negativa en matèria de creació de coneixements i de circulació d'aquests, amb resultats que afecten finalment el desenvolupament econòmic, la productivitat i la innovació.

"Potser internet li treu poder als governs?", es va preguntar el representant del Consell d'Europa. "Al contrari, els enriqueix", va

afirmar. Part d'aquesta riquesa està en el debat multisectorial, en el qual governs, empreses privades i societat civil s'han embarcat per aconseguir un marc de governabilitat a internet que vagi més enllà dels aspectes tècnics i tingui en compte principis comuns per donar respostes als múltiples desafiaments i oportunitats que ofereix el desenvolupament actual de les comunicacions a internet.

Aquesta ha estat la segona reunió del Fòrum de Governabilitat de Internet. La primera reunió es va fer a Atenes, l'octubre de 2006. El FGI va ser convocat per Nacions Unides en compliment del mandat rebut pels acords sorgits de la Cimera Mundial de la Societat de la Informació, celebrada a Tunísia el 2005.

CICLE DE VAQUERIES

Moviments socials i governabilitat local

Noves formes de participació local i Cooperació Internacional

Novembre '07 - Abril '08

INFORMACIÓ I INSCRIPCIÓ comunicacio@scicat.org

SCI Catalunya

LLOC: SCI Catalunya. Carme 95. Barcelona

HORARI: Divendres no festius de 19 a 20.30h

AUTONOMIA DE L'ESPECTACLE sccl

LA COOPERATIVA

So i llums

autonomia@autonomiadespectacle.com

AUTONOMIA DE L'ESPECTACLE sccl

Tel: 93.443.01.90

Fax: 93.329.71.52

RADIO P.I.C.A.

www.radiopica.net

anticapitalisme
alternatives
contrainformació
solidaritat

illacrúa

la revista alternativa
dels Països Catalans

www.illacrúa.net

Observatori dels mitjans

/observatorimitjans@setmanaridirecta.info/

Caça de bruixes a Galícia

✉ Àngelo Pineda

Un fantasma ronda per Galícia, el fantasma de Resistència Galega (RG). Des que al juliol de l'any 2005 va aparèixer a l'edició brasilera d'Indymedia un escrit que semblava més una crida a l'acció directa que un manifest fundacional, els rotatius no han deixat de parlar de RG com si fos una estructura armada estable. Encara més: han atribuït tots els sabotatges reals o imaginaris a aquestes sigles i han estès la sospita de complicitat al conjunt de l'independentisme gallec, el qual, en les poques vegades que els mitjans s'han interessat per la seva posició, ha afirmat no saber res de l'assumpte.

Els mitjans impresos de Galícia i de l'estat van exagerar la llegenda fins a tal punt que fins i tot van especular sobre el funcionament de l'organització, la seva composició o els suposats contactes amb ETA (20minutos, 24/07/07). Dins dels exercicis de creativitat, van aparèixer al portal Galicia Confidencial un parell d'entrevistes a un suposat membre del grup, entrevistes que semblen pròpies del món de la ciència-ficció a les que, malgrat tot, la Delegació del Govern dóna crèdit. Seguint les "informacions" de la Unió Federal de Guàrdies Civils i de l'agència EFE, tots els rotatius donen per fet que qui dirigeix el grup és Antón García Matos, antic pres polític gallec (fet que no deixen de recordar) i actualment fugit en el

marc del procés de l'operació Castiñeira, un muntatge judicial contra una organització lícita d'activitat pública com és l'Assemblea de Joves Independentistes (AMI en català), el novembre de 2006. S'arriba a suggerir que Antón podria ser a Portugal instruint sobre la fabricació de bombes... No cal dir la gravetat de les afirmacions i com són d'inapropiats aquests linxaments mediàtics en un context de suposada democràcia.

Resistència Galega torna a estar d'actualitat per l'explosió d'un artefacte a una immobiliària de Cangas do Morrazo el passat 15 de novembre. Abans que es faci qualsevol investigació, tots els diaris apunten la seva autoria. El Mundo va més lluny: culpabilitza l'independentisme gallec (15/07/07),

en una operació que és al fons de tots els tractaments informatius de la notícia.

Com a notes d'humor cal destacar una explosió accidental a Lugo l'any passat. El 17 de novembre es va culpabilitzar de l'autoria de l'explosió als "radicals". L'accident va provocar un incendi en una depuradora de Lagares (Vigo). S'havien sentit explosions, fins i tot s'havia trobat un artefacte. Els mitjans van donar un pas en fals, ja que l'incendi només va ser el resultat del mal estat de les instal·lacions d'Union Fenosa.

Com a nota preocupant cal dir que s'apropa el judici als presos independentistes Giana Gómes i Ugio Caamaño, mentre els diaris no deixen de relacionar-los amb Resistència Galega sense cap tipus de prova.

El laringoscopi mortal

✉ Joan G. Vallvé

Com molts mitjans de comunicació, el diari *Qué* va tractar l'assassinat del jove madrileny Carlos Javier i l'agressió feixista al metro de Madrid com si es tractés d'una baralla entre bandes. De fet, el títol de l'incident al *Qué* de l'endemà era "Bandes de la mort en ple Madrid". El diari gairebé ni tan sols explicava que l'agressor, l'assassí del jove mort, era un dels qui era al metro per tal de participar en una concentració xenòfoba. Tampoc deia que en Carlos va morir per ser antifeixista, senzillament, pel fet de protestar contra la impunitat dels racistes. El diari *Qué* només parlava de bandes que es barallaven amb navalles i gasos lacrimògens (gasos que, de fet, eren esprais d'autodefensa). Per al *Qué* tot era cosa de bandes violentes, res de política. Eren joves fora de lloc amb ganes de pegar-se els uns als altres.

Algunos de los heridos huyeron

El Samur atendió a nueve heridos, algunos de los cuales eran simplemente pasajeros del metro. Testigos presenciales destacaron que algunos de los jóvenes heridos se dieron a la fuga. Usaron todo tipo de armas, incluida la de la imagen, parecida a una hoz.

Però el diari *Qué* va anar més enllà, ja que no només es va dedicar a oblidar la política i a vendre l'agressió com una baralla entre bandes de carrer, sinó que, com

que els calia més violència per vendre diaris, es van inventar un arma. Així doncs, van publicar una fotografia d'un membre del personal sanitari que, després d'atendre els

ferits, duia un objecte a la mà i van decidir que es tractava d'una arma perillosa que havia trobat a la zona de la baralla. En concret, al costat de la fotografia es llegia "Van fer servir tota mena d'armes, incloent-hi la de la imatge, semblant a una falç". Però de falç res, l'eina que duia el metge del Samur a la mà no serveix per tallar res, només per explorar la laringe. Era un laringoscopi.

És difícil d'entendre per què els periodistes del *Qué* van decidir que el laringoscopi era una arma mortal: a la fotografia ja se li veu un mànec de plàstic blau cel poc mortífer i sembla una eina ben poc útil per clavar o per tallar. Però no és només això, ja que si era una arma de la baralla, una prova, com és que la duia un metge i no un policia? A la fotografia es veu bé que el polze toca de ple el mànec del laringoscopi i, si fos una arma mortal, el metge no pararia compte de no deixar-hi empremtes digitals? Bé, sigui com sigui, es veu cada vegada més clar quin és el rigor periodístic del diari *Qué*.

Manifestants violents

✉ Joan G. Vallvé

La manifestació del 17 de novembre a Barcelona va sortir a tots els diaris, ràdios i canals de televisió. Bé, més que la manifestació, algunes escenes de quan ja s'havia dispersat. La majoria d'imatges que es van publicar eren de manifestants llançant tanques, mobiliari urbà i objectes de tota mena als Mossos d'Esqua-

dra. Els mitjans de comunicació parlaven d'una batalla campal que s'havia estès per tot el centre de la ciutat i de violents que trencaven tot allò que podien. Les imatges de TV3, per exemple, eren sobretot d'alguns manifestants llançant objectes als Mossos a la Via Laietana. Les fotografies d'aquest episodi també van ser les que més van sortir als diaris. Però quan alguns manifestants van arribar a la Via Laietana, la pro-

testa en record de l'antifeixista assassinat a Madrid feia estona que s'havia trencat. I cap diari o televisió no va mostrar les càrregues policiaques que la van dissoldre, ni les furgonetes envestint els grups de manifestants per tal de trencar-los. L'actuació dels Mossos, tal i com és costum darrerament, va ser la de tallar la manifestació i intentar impedir qualsevol camí que no fos el de baixar per la Via Laietana. I ho van impedir

amb força, a cops de porra, fins que la protesta es va trencar. Però, en canvi, la imatge que van vendre la majoria de mitjans va ser només la d'uns manifestants agressors, no víctimes, que els Mossos gairebé haguessin pogut reduir i guanyar-los al seu propi terreny: el dels cops. Al final, com sempre, en Cuní hi afegeix, a la seva manera, que falta contundència. Deu ser que vol que els Mossos peguin més fort.

Freqüències de ràdios lliures o populars

Ràdio Bronka 104.5FM (Bcn Nord, Gramenet i Badalona) i 104.45FM (Bcn Sud i Hospitalet), Contrabanda 91.4FM (Barcelona), Ràdio Línea IV 103.9FM (Barcelona), Ràdio Pica 96.6FM (Barcelona), Radio 90 101.4FM (Olot), Ràdio Barraka 103.1FM (Terrassa), Ràdio Kaos 90.1FM (Terrassa), Ràdio Klara 104.4FM (València), Ràdio Malva 105.0 FM (València), La Tele 52UHF (www.okupemlesones.org)

JA A LA VENDA!

AGENDA LLIBERTÀRIA 2008

correu-e: foigualda@ya.com
telf. 938054191

una altra economia és possible

www.coop57.coop

serveis financers ètics i solidaris
Mendez Nuñez, 1 Pral 2a 08003 Barcelona
Tel 93.268.29.49 :: coop57@coop57.coop

subscriu-te a **L'ACCENT**
laccent@laccent.info

El Periòdic dels Països Catalans

Normes i condicions de subscripció

Catalunya

Núm. 91 Novembre '07

La publicació de la CGT de Catalunya
www.revistacatalunya.cat

ger

entitat cultural i esportiva

Tlf. 93 896 1200
ger@entitatger.cat
www.entitatger.cat
Ribes (Garraf)

Subscriu-te a la **directa**

Per 60 euros l'any pots rebre la Directa a partir d'ara i durant un any

NOM I COGNOMS

ADREÇA

CODI POSTAL

POBLACIÓ

TELÈFON FIXE I/O MÒBIL

CORREU ELECTRÒNIC

SUBSCRIPCIÓ NORMAL (60 EUROS)

ALTRES QUANTITATS (SI VOLS CONTRIBUIR AMB UNA QUANTITAT EXTRA, INDICA-LA)

.....

FORMA DE PAGAMENT

DOMICILIACIÓ BANCÀRIA

NÚMERO DE COMpte (20 XIFRES)

NOM DE LA PERSONA TITULAR

ALTRES FORMES DE PAGAMENT:

SI PREFEREIXES PAGAR LA SUBSCRIPCIÓ PER MITJÀ D'UN INGRÉS O D'UNA TRANSFERÈNCIA O EN EFECTIU, O TENS

QUALSEVOL QÜESTIÓ QUE VULGUIS CONSULTAR, CONTACTA AMB LA DIRECTA.

.....

ENVIJA AQUESTA BUTLLETA A: JUAN RAMÓN JIMÉNEZ 22, 08902 HOSPITALET DE LLOBREGAT

TAMBÉ PODEU FER ARRIBAR LES VOSTRES DADES A TRAVÉS DELS TELÈFONS DE LA DIRECTA, PER CORREU ELECTRÒNIC O PER MITJÀ DE LA PÀGINA WEB.

TELÈFONS 935 270 982 / 661 493 117. CORREU ELECTRÒNIC: subscripcio@setmanaridirecta.info WEB: www.setmanaridirecta.info

Subscripcions

La subscripció és la manera més efectiva per poder llegir DIRECTA setmanalment i també per donar el teu suport al projecte. Durant un any i per un cost de 60 euros, amb la teva subscripció el setmanari guanya en qualitat i presència al territori. Ens pots enviar les teves dades a: <subscripcio@setmanaridirecta.info>, o entrant a la web i omplint el formulari: www.setmanaridirecta.info O bé, truca'ns al 935 270 982 ó al 661 493 117.

Presentacions i parades

(Si voleu organitzar una presentació del setmanari, truqueu o escriviu un mail a internacional@setmanaridirecta.info)

Corresponsalies

-Baix Llobregat <baixllobregat@setmanaridirecta.info>	-Menorca <menorca@setmanaridirecta.info>
-Barcelona <redaccio@setmanaridirecta.info>	-Osona <osona@setmanaridirecta.info>
-Berguedà <bergueda@setmanaridirecta.info>	-Terres de Ponent (Les Garrigues, Segarra, Urgell, Pla d'Urgell, Segrià i Noguera) <terresponent@setmanaridirecta.info>
-El Camp (Baix Camp, Alt Camp, Priorat, Conca de Barberà, Baix Gaià i Tarragonès) <elcamp@setmanaridirecta.info>	-Vallès Occidental <terrassa@setmanaridirecta.info> i <sabadell@setmanaridirecta.info>
-Girona (Alt Empordà, Baix Empordà, Gironès, La Selva, Pla de l'Estanty i La Garrotxa) <girona@setmanaridirecta.info>	-Vallès Oriental <granollers@setmanaridirecta.info>
-Maresme <maresme@setmanaridirecta.info>	-Solsonès <solsones@setmanaridirecta.info>

Punts de venda

BADALONA La Mussara Sant Joan de la Creu 70 BARCELONA GRÀCIA Cap i Cua Torrent de l'Olla, 99 Infoespai Plaça del Sol, 19 Taifa Verdi, 12 Distrivinyes De l'or, 8 (Plaça del Diamant) HORTA - GUINARDÓ El Tinter La Plana, 10 Rocaguinarda Xiprer, 13 EIXAMPLE Quiosc Manu Nàpols-Roselló Xarxa Consum Solidari Rocafort, 198 POBLENOU Taverna Ítaca Pallars, 230 Cus-Cus Rambla Poblenou, 77 SANT ANDREU Patapalo Rubén Dario, 25 Bar La Lira Coroleu, 14 Andy Blue Can Fabra Trèvol Portugal, 2-4 Baixos Quiosc Comerç Plaça Comerç Quiosc Rambla Fabra i Puig, 10 Quiosc 11 de Setembre Onze de Setembre NOU BARRIS Ateneu Popular 9 Barris Portlligat, 11-15 Casal de Joves de Roquetes Vidal i Guasch 26 Can Basté Passeig Fabra i Puig, 274	CIUTAT VELLA AQUENI Méndez Núñez, 1 principal Xarxa Consum Solidari Pl. Sant Agustí Vell, 15 Pròleg Dagueria, 13 El Lokal Cera, 1 bis La Rosa de Foc Joaquim Costa, 34 Quiosc Colom Rambles Quiosc Santa Mònica Rambles Quiosc Tallers Rambles Quiosc Canaletes Rambles Llibreria Medios Valldonzella 7 SANTS Espai Obert Violant d'Hongria, 71 La Ciutat Invisible Riego, 35 Terra d'Escudella Premià, 20 Teteria Malea Riego, 16 BELLATERRA Quiosc de Ciències de la Comunicació BERGA La Banda Mercat Municipal CORBERA DE LLOBREGAT Llibreria Corbera Psg. dels Arbres, 4 Le Centro Andreu Cerdà, 12 CORNELLÀ DE LLOBREGAT El Grillo Libertario Llinars, 44 CSO Banka Rota Rubió i Ors, 103 ESPARREGUERA Taverna Catalana L'Esparracat Feliu Munné, 18 ESPLUGUES DE LLOBREGAT Ubud Artesania Mestre Joaquim Rosal, 22	GIRONA Llibreria 22 Hortes, 22 Llibreria Les Voltes Plaça del Vi, 2 La Màquia Vern, 15 GRANOLLERS Llibreria La Gralla Plaça dels Càbriets, 5 Anònims Miquel Ricomà, 57 El Racó Ecològic Roger de Flor, 85 HOSPITALET DE LLOBREGAT Quiosc Montserrat Pl. Mare de Déu de Montserrat La Resistència Rosalía de Castro, 92 Centre d'Estudis de l'Hospitalet Major, 54 1º IGUALADA At. Llib. El Porvenir Passeig Jacint Verdaguer, 122 LLEIDA Ateneu La Maranya Parc, 13 La Falcata La Panera, 2 Quiosc Discom Alfred Parenya, 64 La Vella Escola Clot de les Monges, 1 MATARÓ Arcàdia Cafè Cultural Pujol, 26 Llibreria Robafaves Nou, 9 MANRESA Cafè l'Havana Plaça Gispert Moes Joc de la pilota, 9 Els Carlins Sabateria, 3-5 MOLINS DE REI Llibreria Barba Rafael Casanoves, 45 La Bodegueta Pintor Fortuny, 45	OLOT Llibreria Dòria Sant Tomàs, 6 PIERA Vae Victis - Ciber Garito De la Plaça, 31 REUS Bat a Bat Kultur Sant Elies, 29 RIBES DEL GARRAF Llibreria Gabaldà Plaça de la Font, 2 SANT BOI DE LLOBREGAT Ateneu Santboià SANT FELIU DE LLOBREGAT Teteria Índia Jacint Verdaguer, 9 SANT JOAN DESPÍ Llibreria Recort Major, 60 LA SEU D'URGELL Llibreria La Llibreria Sant Ot 1 SOLSONA Llibreria Cal Dach Sant Miquel 5 Casal Popular La Fura Plaça Sant Pere 8 Llibreria Pellicer Pg. Pare Claret 12 i Avinguda del Pont 4 TARRAGONA CGT Tarragona Rambla Nova, 97-99, 2n pis TERRASSA Kasalet Societat, 4 VIC Llibreria La Tralla Riera, 5 VILAFRANCA DEL PENEDÈS La Fornal Sant Julià, 20
--	--	---	--

Què es cou

Setmana de lectura i cooperació solidària

Isaac Vilalta

/campanyes@setmanaridirecta.info/

Conversar sobre el conflicte araboisraelià i acostar-lo a la gent en diferents formats. Aquest és l'objectiu de la Setmana del Llibre de Cooperació que organitza Trenkalòs des del 27 de novembre i fins a l'1 de desembre. Durant tota la setmana hi haurà una exposició permanent de fotografies de conflictes, un mercat de llibres de solidaritat i cooperació i xerrades amb protagonistes vinculats al món de la cooperació i la solidaritat internacionals, amb la temàtica palestina com a eix principal.

“La Setmana neix com a plataforma per donar sortida a una tipologia de llibres molt específica, els de solidaritat i cooperació”

De fet, les conferències de dimecres i de divendres són l'eix central d'un format ampli i heterogeni. La Setmana del Llibre engega dimarts amb la projecció de la pel·lícula *The bridge over the Wadi de Barak* i Tommer Heymann. Es tracta d'un treball que

La Setmana del Llibre de l'any passat va centrar-se en Bòsnia i va exposar 300 títols

Gloria Marcet

recull la creació i el primer any de servei d'una escola conjunta per a nens palestins i israelians, bilingüista i binacional. La xerrada de dimecres, “La guerra promesa”, tindrà com a protagonistes la palestina Juani Rishmawi, de Health Works Committees, el professor, metge i historiador palestí Salah Jamal, l'israelià Sergio Yahni, d'Alternative Information Centre i el professor de la UB Xavier Martí. Aquesta primera xerrada, com la majoria d'actes, es farà a les Cotxeres de Sants.

El que resulta més sorprenent de la Setmana del Llibre de Solidaritat és el contingut i els protagonistes de “Després del gol”, la

xerrada-col·loqui de divendres. Aquest any Trenkalòs ha reservat un paper important al FC Barcelona “ja que a Trenkalòs sempre hem treballat amb joves i els jugadors del Barça són referents pels joves. Ens interessa que vegin que ells també s'impliquen en projectes solidaris. A més, convidant el Barça, també mostrem feines de cooperació que fan altres organismes que no són ONG”, assegura Glòria Marcet, Coordinadora de Projectes de Trenkalòs. Els protagonistes d'aquesta xerrada són Lilian Thuram, president de la fundació Educació contra el racisme; José Edmilson, president de la Fundação Edmilson Semeando

Sonho; Marta Segú, directora de Projectes Internacionals de la Fundació del FC Barcelona i l'holandès Jil van Eyle, fundador de la iniciativa Temanig. A més, la Setmana del Llibre ofereix permanentment l'exposició ‘L'impacte del VIH/SIDA: Vida i esperances dels orfes de Swazilàndia’, amb fotografies de Pep Bonet, que res-

tarà exposada tota la setmana a les Cotxeres de Sants.

El dijous, es farà la presentació dels llibres *Homes i dones per la pau* i *Palestina als nostres ulls* i la inauguració de la casa de Palestina. I el dissabte, per tancar

Trenkalòs ha reservat un paper important al FC Barcelona, ja que “els jugadors són referents”

la Setmana, es farà una lectura de contes de la guerra i rondalles amb ombres xineses. També s'ha organitzat un concert amb Kumbes del Mambo. En resum, xerrades, mercat de llibres, exposicions de fotografies i música. “La Setmana neix com a plataforma per donar sortida a una tipologia de llibres molt específica, els de solidaritat i cooperació. Però, de mica en mica, va creixent i decidim incorporar-hi d'altres formats. I és que així creiem que és més atractiva pel públic”, reconeix Glòria Marcet. ☎

Per contactar:

TRENKALÒS
www.trenkalos.org
info@trenkalos.org

Persones i entitats que volen l'autodeterminació

Xavi Martí

/campanyes@setmanaridirecta.info/

Més de 700 entitats dels Països Catalans formen la Plataforma pel Dret de Decidir, que va començar a treballar pel dret d'autodeterminació del poble català a principis de 2006. Enguany la Plataforma ha engegat dues campanyes. Una està centrada en la sobirania fiscal i denuncia el dèficit i la manca d'inversions per part del govern central en infraestructures. L'altra és una petició popular que demana la transferència als parlaments dels Països Catalans de la competència en la celebració de referèndums.

El seu portaveu, en Gerard Fernández, afirma que la Plataforma “vol ser un eix vertebrador transversal i la suma de tota la gent que vol l'autodeterminació”. Fernández diu que l'objectiu és pressionar els polítics en matèria d'autodetermi-

nació, però, al mateix temps, destaca que “des de la societat civil és molt difícil parlar amb els partits, ja que estan molt allunyats de la realitat de la societat”.

“És molt difícil parlar amb els partits, ja que estan molt allunyats de la realitat de la societat”

Pel que fa a la balança fiscal, Fernández indica que “els sistemes econòmics d'aquest país estan començant a moure's per una raó concreta, el benefici del negoci”. El portaveu de la Plataforma afirma que “les elits econòmiques i empresarials catalanes han acceptat

una submissió al pacte polític amb l'Estat espanyol perquè els interessava un estat gran per poder negociar”, però ara, amb l'euro, “els estats petits poden vendre i comprar on vulguin i són més rendibles”.

La Plataforma demana el dret d'autodeterminació pel conjunt dels Països Catalans i, en aquest sentit, a hores d'ara, ja s'estan estructurant nuclis locals a les Illes i al País Valencià. També treballa per la unitat de la llengua, per promoure la cultura catalana i per la integració dels immigrants. Fernández indica que “la persona que ve aquí, si vol ser catalana, és i serà catalana” i que “hem de treballar tots plegats per avançar no només en un sentit de sentiment nacional, sinó també de benestar social”.

El punt de partida més important de la Plataforma va ser el 18 de febrer de 2006, quan van convocar una manifestació a Barcelona amb el lema “Som una nació i tenim el dret de decidir”.

“Els estats petits poden vendre i comprar on vulguin i són més rendibles”

Es va tractar d'una mobilització massiva que, per Fernández, “va ser una inflexió en el país, ja que varem començar a no parlar tan de l'Estatut i centrar-nos més en la sobirania... La gent del carrer va fer que els polítics comences-

sin a dir que el cicle polític de l'Estatut estava esgotat”.

La Plataforma pel Dret de Decidir treballa de forma assembleària i es finança amb aportacions de totes les entitats que hi estan adherides i també a través de particulars i ajuntaments. La seva feina està centrada en l'organització d'actes informatius i en la presentació de mocions als ajuntaments perquè se sumin a les seves propostes. La Plataforma ha convocat una manifestació a Barcelona el proper 1 de desembre, que reclamarà el dret de decidir sobre les infraestructures del país i que, segons Fernández, pot ser massiva. ☎

Per contactar:

PLATAFORMA PEL DRET DE DECIDIR
c. Rocafort 242 Bis. Barcelona
www.tenimeldretdedecidir.org

Espais circulars on es poden discutir les polítiques culturals i socials de l'Administració pública

☞ **Gemma Garcia**
/campanyes@setmanaridirecta.info/

La Xarxa Artibarrí, a través de les Jornades d'enguany, situa el punt de mira en les possibilitats i les contradiccions que s'obren a partir del seguit de polítiques culturals i socials de proximitat engegades per l'Administració pública. Durant dos dies, el 30 de novembre i l'1 de desembre, diversos agents implicats en aquests processos es reuniran a Barcelona per compartir i debatre al voltant d'aquest eix.

"Barris i emergències culturals: àmbits, oportunitats i reptes" és el títol de les jornades d'enguany. Segons Artibarrí, aquest joc de paraules permet fer referència a la precarietat del sector i, per tant, a la necessitat de canvis pel que fa al desenvolupament cultural entre allò local i allò global, però també destaca l'emergència d'alternatives, de noves propostes creatives i articulades, que enforteixen l'àmbit de la comunitat i la seva autonomia.

▶ **Per una democràcia cultural**
Canviar l'estructura "consumista i conservadora" de la cultura és una emergència. Segons Montserrat Forcadas, membre de Forn de teatre pa'tothom –una enti-

tat que forma part d'Artibarrí–, cal treballar per una "democràcia cultural", i això significa treballar per una cultura que possibiliti la creació des de les bases i no pas al revés. Sovint, des de l'Administració, o des d'algunes entitats privades que "no tenen contacte amb la gent, però tenen el recursos econòmics", conceben que la democràcia

Les intervencions de l'Administració suposen una "apropiació d'iniciatives que corren el risc de ser neutralitzades políticament i socialment"

cultural passa per "aconseguir posar una persona immigrant a l'escenari", però "la qüestió és si aquesta persona ha escollit estar dalt d'aquest escenari". Amb l'estructura piramidal, segons Arti-

barri, el que es genera és una "apropiació d'iniciatives que corren el risc de ser neutralitzades políticament i socialment". Dins l'Administració "hi ha un allunyament respecte el que nosaltres considerem democràcia cultural", conclou Montserrat Forcadas, que remarca que la clau es troba en deixar de pensar què és el millor pels col·lectius i que ells mateixos expressin què és el que volen. Les polítiques institucionals suposen diverses amenaces per al desenvolupament d'iniciatives autònomes, i això és el que la xarxa Artibarrí vol posar sobre la taula durant les Jornades.

Des d'Artibarrí, fa gairebé dos anys i mig que promouen el treball en xarxa de comunitats creatives per al canvi social, és a dir, que aposten clarament perquè les persones disposin de les eines necessàries per construir els seus significats i perquè la cultura es pensi com una construcció col·lectiva.

A Artibarrí també focalitzen la importància de la cultura en els processos més que en el resultat final. La Montserrat admet que és veritat que els esdeveniments –resultat final– són el que visibilitzen el que han aconseguit les persones, però, sovint, aquest valor de producte resultant és el que condueix a concebre l'èxit d'una activi-

Artibarrí aposta clarament perquè les persones tinguin les eines necessàries per construir els seus significats

tat cultural en xifres. "Quantes persones hi han participat? 500? Aquest projecte és millor que aquell en el qual han participat 200 persones", exemplifica.

Les Jornades comptaran amb la participació de diversos agents o representants d'entitats com la Fundació Bofill i Ariadna Pi, i institucions com el Pla Comunitari de Roquetes o l'IGOP (Institut de Govern i Polítiques Públiques), entre d'altres. Aquest agents o representants conviuran als Espais circulars, que seran cercles de debat i encreuament de posicions i mirades al voltant d'un eix temàtic. En la línia de trencar amb les jerarquies culturals i fomentar la participació activa, Artibarrí ha volgut crear espais on tothom participi a un mateix nivell i on s'acabi constituint una visió de conjunt de les pròpies interrelacions. ☞

Per contactar:

ARTIBARRÍ

www.artibarrí.org

info@artibarrí.org

Límit d'inscripció gratuïta el 25 de novembre

JORNADES BARRIS I EMERGÈNCIES CULTURALS:

ÀMBITS, OPORTUNITATS I REPTES

Centre Cívic Zona Nord

Avinguda Rasos de Peguera 19-25

Ciutat Meridiana, Barcelona.

Una vintena de persones demana un enduriment de penes per maltracte animal davant la seu del PSC

☞ **Javier Montilla**
/campanyes@setmanaridirecta.info/

L'afer dels drets dels animals i la reclamació d'un enduriment del Codi Penal per castigar el maltractament animal continua produint un degoteig constant d'actes reivindicatius i de protesta a l'Estat espanyol.

Aquesta darrera setmana s'ha produït la segona convocatòria d'àmbit estatal sota el lema "PSOE Despierta". Quasi una quinzena de ciutats de l'Estat espanyol s'han sincronitzat per fer la protesta a la mateixa hora.

Quasi una quinzena de ciutats de l'Estat espanyol s'han sincronitzat per fer la protesta a la mateixa hora

Una vintena d'activistes es van aplegar davant la seu del PSC, al carrer Nicaragua de Barcelona, per

Concentració d'Animalista Libera davant la seu del PSC a Barcelona

demanar l'enduriment de les penes per maltractament animal al Codi Penal i una Llei de Protecció Animal d'àmbit nacional. Els manifestants, tots coberts de blanc i amb despertadors, van reclamar d'aquesta manera original que el Partit Socialista prengui nota de les seves reivindicacions i compleixi el seu programa electoral i

les promeses de trametre una llei nacional.

No s'ha d'oblidar que la situació dels animals a l'Estat espanyol requereix d'una acció global per acabar amb la situació que pateixen actualment.

Les associacions animalistes de l'Estat reclamen l'abolició de la tauromàquia, la prohibició de la

caça amb galgos, la prohibició dels circs amb animals, el tancament dels zoològics, la fi de la vivisecció, l'oposició a l'obertura de nous aquaris, les campanyes d'esterilització d'animals de companyia, la promoció de l'adopció de gossos i gats, el finançament de les protectores i els refugis i la reforma del Codi Penal. A més, en el cas de Barcelona, també demanen la prohibició de la venda d'animals a La Rambla.

Els participants de la concentració de Barcelona van parodiar el president del Govern espanyol, José Luis Rodríguez Zapatero, com si estigués ficat al llit i amb un grapat de despertadors en marxa, i van entregar les seves reivindicacions a la seu del PSC.

La concentració va transcórrer en un ambient silenciós i sense cap mena de problema. ☞

Eloy de Mateo

Per contactar:

La campanya "PSOE Despierta" l'han organitzada diverses associacions sincronitzades a tot l'Estat espanyol.

A Barcelona coorganitza:

ASSOCIACIÓ ANIMALISTA LIBERA

www.liberaong.org

comunicados@liberaong.org

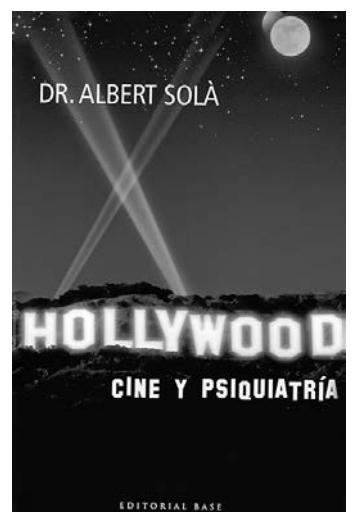

La malaltia mental de Hollywood

EL CINEMA DELS GRANS ESTUDIS NORD-AMERICANS HA REPRODUÏT ELS ESTEREOTIPS SOBRE LES MALATIES PSIQUIÀTRIQUES AL LLARG DE LA HISTÒRIA

Fotograma de la pel·lícula *El silenci dels anyells* i portada del llibre d'Albert Solà, *Hollywood, cine i psiquiatria*

✉ **Santi Eizaguirre**
/cultura@setmanaridirecta.info/

Al llarg de la història, el cinema produït a Hollywood ha creat i reproduït una sèrie d'estereotips sobre les malalties mentals. El doctor Albert Solà ha analitzat críticament aquests tòpics a *Hollywood. Cine i psiquiatria* (Base). Un estudi sobre com ha mostrat la psiquiatria i els malalts mentals el cinema dels grans estudis al llarg de la història.

Solà denuncia el tractament que ha fet la indústria del cinema nord-americà no només dels psiquiatres sinó, sobretot, de les malalties mentals i de les institucions psiquiàtriques. Destaca que, al llarg de la història del cinema, "Hollywood ha transmès una imatge sobre aquesta qüestió que espanta i esparvera la gent". "El cinema dels grans estudis no ha denunciat, per exemple, com n'estaven de maltractats els malalts mentals, o les condicions en què vivien". Un exemple d'aquestes tergiversacions pot ser, per exemple, el tractament que ha fet el cinema de la hipnosi: "Amb la hipnosi no es pot aconseguir que ningú faci res que no faria normalment en el seu estat de vigília", explica Solà.

Un dels objectius del llibre és desmitificar les conceptualitzacions sobre els malalts psicòtics promogudes per la gran pantalla nord-americana. Unes representacions que encara es reflexen en determinats mitjans de comunicació, on es pot afirmar fàcilment que qualsevol persona que comet

un acte delictiu és un malalt esquizofrènic.

Anàlisi de peces filmiques

L'autor ha fet un repàs de la història de la psiquiatria i la seva projecció al cinema nord-americà a partir d'una mostra de dues-centes peces filmiques estudiades detalladament. Entre el blanc i negre del cinema mut s'hi pot trobar la psiquiatria retratada amb la ingenuïtat de les empenes i els rodolons entre metges i malalts, com veiem a *El Sanatorio del Dr. Dippy* (1906). De seguida s'arriba a la tensió maniqueïsta entre l'assasí "psicòpata antisocial" i l'heroic metge detectivesc que certifica diagnòstics i veredictes jurídics. Aquest és el cas de *Primera página* (1931). A principis dels anys quaranta, comença a humanitzar-se la presentació de la psiquiatria a la pantalla, al mateix temps que entra en escena la psicoanàlisi. Metges i malalts poden enamorar-se, es recupera la col·loquialitat i es comença a normalitzar la professió. Hitchcock utilitza la interpretació dels somnis com a recurs narratiu a *Recuerda* (1945).

"Durant dècades, el cine no va singularitzar d'una manera real la figura del malalt mental", explica Solà. "Les psicosis eren tractades de forma coral: els malalts mentals eren el rerefons de la problemàtica que afectava els protagonistes. Era la massa excitada i perturbadora que posava en perill la seva integritat física o psicològica. Eren els bojos". La denúncia dels centres psiquiàtrics d'ambient repressiu i el patiment suggerits pels tracta-

ments psiquiàtrics són idees que es projecten més a mesura que les trames argumentals cedeixen protagonisme als pacients. *Nido de Víboras*, de 1948, és una de les primeres pel·lícules que en demana explicacions.

Fòbies, histèries i alcoholisme

Les fòbies, la histèria i l'alcoholisme es posen de moda per la indústria a partir dels anys cinquanta, a resultes de la presa de consciència dels problemes mentals derivats de la Segona Guerra Mundial. *Las Tres Caras de Eva*, el 1957, va causar una "petita" epidèmia de personalitats múltiples als EUA. Als anys seixanta, les temàtiques es continuen reproduint i diversificant. L'explicació psicoanalítica del crim dóna corda als guions de suspens, com *Psicosis* (1960) i també a situacions paradoxals com el fet que, al film *Días de vino y rosas* (1962), un dels tractaments amb més profunditat sobre l'alcoholisme —una malaltia nacional als EUA—, no hi apareix cap psiquiatra. Per altra banda, hi ha mostres de cinema còmic que tracten la psiquiatria mitjançant trames de comèdia costumista de situació, com *Tres en un sofà* (1966), o paròdies hilarants amb

contingut sexual com *Qué hay de nuevo gatita* (1965).

A l'inici dels anys setanta, Stanley Kubrick, amb *La naranja mecánica* (1971), posa a la retina del món com poden esdevenir de grotesques les teràpies aversives contra la violència i l'agressivitat. Més endavant, Milos Forman, amb *Alguien voló sobre el nido del cuco* (1975), a la vegada que presenta una feminitat absent com a causant de les limitacions dels homes, posa l'objectiu de nou en la denúncia de la pèrdua de llibertat o l'abús de poder despòtic dins les institucions psiquiàtriques.

L'amor ho cura tot

Paral·lelament a la normalització de la psiquiatria com a ciència i a la normalització de la medicalització en el tractament de la psicosis, moltes trames tendeixen a donar a entendre que l'amor ho cura tot. Wody Allen metabolitza el tema de la psicoanàlisi i la psiquiatria i en fa un subgènere, amb exemples hilarants com *Zelig* (1984), on el protagonista desenvolupa la síndrome del camaleó. Es presenten construccions sexistes com la que diu que les dones que exerceixen de psiquiatres són persones immadures, amb proble-

mes vitals per resoldre i fàcilment seduïbles, com a *El príncipe de las mareas* (1991). Alhora, reapareixen alternativament dicotomies clàssiques com la del psiquiatre bo que es dedica quasi exclusivament a un sol pacient, o que pot arribar a ser curat per aquest, a *El indomable Will Hunting* (1997); i el psiquiatre dolent que transgredeix nous extrems i que és estudiat com un cas clínic *El silencio de los corderos* (1991).

Xarxes de solidaritat informal

Albert Solà, conscient de la diferència que ofereix el cinema europeu al respecte, prepara una nova anàlisi de peces filmiques dedicada a la perspectiva del vell continent. Posa els exemples de Fellini i Bergman com a directors que han tractat amb profunditat temes psicològics i esmenta l'onada de nou cinema que s'acosta a la problemàtica sense prejudicis. Davant una psiquiatria cada cop més poderosa en el tractament biològic de les malalties, cal que existeixi un cinema capaç de criticar i millorar les xarxes de solidaritat que articulen els mecanismes de cooperació entre les persones pel tractament i la convivència amb les malalties mentals.

FILMOGRAFIA

- *El Sanatorio del Dr. Dippy* (1906)
- *Primera página* (1931) L. MILESTONE
- *Recuerda* (1945) A. HITCHCOCK
- *Nido de Víboras* (1948) A. LITVAK
- *Las Tres Caras de Eva* (1957) N. JOHNSON
- *Psicosis* (1960) A. HITCHCOCK
- *Días de vino y rosas* (1962) B. EDWARDS
- *Qué hay de nuevo gatita* (1965) C. DONNER

- *Tres en un sofà* (1966) J. LEWIS
- *La naranja mecánica* (1971) S. KUBRICK
- *Alguien voló sobre el nido del cuco* (1975) M. FORMAN
- *Zelig* (1984) W. ALLEN
- *El príncipe de las mareas* (1991) B. STREISAND
- *El silencio de los corderos* (1991) J. DEMME
- *El indomable Will Hunting* (1997) GUS VAN SANT

Pim-Pam-Pum

“Els mitjans no donen cabuda als grups que qüestionen el poder”

[Kràter]

[Kràter] sorgeix a finals de 2005 a Terrassa, arrel de la trobada entre en Naks (guitarra) i en Ros (bateria), exmembres d'Hash Addictes, i en Jipi (veu), exmembre de Pranna. Posteriorment, s'hi incorporen Nandes (baix) i un segon guitarra, Roger. El maig de 2007, editen la seva primera maqueta, *Crematori social*. La seva recepta: *metal, hardcore i rock de combat* contra el sistema.

☞ Roger Palà
/cultura@setmanaridirecta.info/

Què podem fer per sortir d'aquest “crematori social” que denuncieu?

Hem de prendre consciència individual i col·lectiva sobre qui és el culpable que hi estiguem sotmesos. Per nosaltres està ben clar. L'estat capitalista i de dret es manifesta violentament de moltes maneres per tal d'imposar-se a la societat: precarietat laboral, especulació brutal del sòl, incessants privatitzacions, control social i repressió a la dissidència, atacs al medi que ens envolta, i un etern etcètera. Així doncs, partint del fet que les lleis i el model econòmic i social està organitzat per satisfer els rics i els poderosos i sempre a costa del treball i del sofriment del poble, qualsevol forma de lluita contra aquestes injustícies és vàlida i pot contribuir a fer que l'aire del crematori sigui una mica més respirable.

La vostra música també és una forma de combat?

Aquest disc va sorgir de la necessitat d'expressar-nos i de canalitzar el nostre descontent d'una manera creativa, posant música i donant veu als nostres pensaments. D'aquesta manera, esperem arribar a les persones que comparteixen el nostre

esperit crític, però també esperem despertar-lo en d'altres que no en tinguin.

Els grups de metal i hardcore tenen una llarga tradició als Països Catalans. Un dels vostres referents musicals seria Kop. Com veieu el panorama actual?

Veiem que hi ha hagut i hi ha molts grups i propostes interessants que no tenen l'espai que es mereixen. Dins de l'engranatge capitalista, hi trobem els mitjans de comunicació de masses que, responen a uns interessos molt concrets, no donen cabuda a aquest tipus de grups simplement perquè qüestionen el poder i molesten. Però, d'altra banda, cal dir que la xarxa està afavorint que molts grups com nosaltres s'obrin camí i aconseguixin que, com a mínim, algú els pugui escoltar.

En aquestes condicions, el grup pot presentar la seva proposta en directe?

Costa que ens programin en sales comercials però, en canvi, no ens trobem amb problemes d'aquest tipus als espais alliberats, que ens donen l'oportunitat de mostrar el que creem. Però, moltes vegades, aquests tenen la mala fortuna de ser poc estables i els projectes que s'hi inicien són complcats de tirar endavant.

Diumenges al jardí del Túria

UNA MIRADA FOTOGRÀFICA A LA QUOTIDIANITAT DE LA IMMIGRACIÓ VALENCIANA

‘Río Seco.
Los domingos del jardín del Túria’
FOTOGRAFIES D’EVA MAÑEZ.

SALA LA VAQUERIA.
C. REBOLLEDO, 11. TARRAGONA

DURANT TOT EL MES DE NOVEMBRE,
CADA DIA A PARTIR DE LES NOU DEL VESPRE

☞ Montse Aumatell
/cultura@setmanaridirecta.info/

Río seco és un plantejament fotogràfic per apropar-nos a la realitat de la immigració a la ciutat de València. És obra d'Eva Mañez, que treballa com a fotògrafa per a diferents mitjans de comunicació, i es podrà veure fins el 31 de novembre a la sala La Vaqueria de Tarragona. Mañez ha publicat un llibre de fotografies sobre l'Iraq i ara ens acosta la part més lúdica del dia a dia de la gent immigrada.

“Faig fotos per apropar-me a les coses”, explica Mañez, que viu

en un barri situat fora del centre de València i que cada dia ha de creuar un pont sota el qual hi ha un parc on, cada diumenge, s'hi troben immigrants jugant a futbol i fent festa. La curiositat de Mañez per saber com vivia aquesta gent la va dur durant tot un any a acostar-s'hi cada diumenge per parlar amb ells, fotografiar-los i, en certa manera, conviure-hi.

L'exposició que presenta ara és una mirada amable a la immigració. No vol explicar de nou el drama de la gent que ve amb pastera. En aquesta ocasió, vol acostar-nos a la gent que treballa,

que té la seva família i que el que busca és viure i gaudir de la vida en aquest nou territori. Mañez destaca la importància que té pels immigrants la utilització de l'espai públic: “Nosaltres, la gent més moderna o més europeïtzada, tan sols utilitzem els espais públics quan anem al centre comercial”. La fotògrafa explica que aquests parcs funcionen com a espai socialitzador: “Són gent que comparteix l'enyorança pel seu país i, allà, es troben i intercanvien informació de tota mena”.

La violència contra les dones a l'escenari

MUNTATGES ESCÈNICS, NOUS FORMATS I CARRER AL VOLTANT DEL 25 DE NOVEMBRE

☞ Estel B.Serra
/cultura@setmanaridirecta.info/

Les mobilitzacions i accions no són els únics formats de protesta. Com a exemple, les múltiples activitats culturals, escèniques i de carrer denunciant la violència contra les dones i les violències de gènere de cara al 25 de novembre. Durant els propers dies, diverses companyies catalanes presenten muntatges relacionats amb els feminicidis i la violència estructural, quotidiana i amagada contra les dones. Alguns d'aquests treballs són:

S.O.S d'Impacta Teatre

Quins motius pot tenir una dona maltractada per no abandonar el seu marit? Aquesta i algunes preguntes més són les que duen la companyia Impacta Teatre a crear l'espectacle *SOS*. Un matrimoni, un

fill, una amiga del fill i una amiga de la dona mostren situacions amb la participació del públic en aquest muntatge de teatre-fòrum. L'actuació visualitza el paper dels fills com a elements que poden revertir l'ordre de les coses, o continuar reproduint patrons familiars de conductes de violència de gènere. La proposta va dirigida a un públic general, fent èmfasi especial en la població adolescent.

Malson de Xalana Rodant

La companyia de teatre Xalana Rodant va estrenar l'espectacle *Malson* l'any passat durant aquestes mateixes dates. Un recull de textos adaptats i dramatitzats per Annabel Almagro i Rosa Sánchez amb una visió àmplia de les violències de gènere. Tot trencant els tòpics del maltractament, pretén fer reflexionar sobre la problemàtica a un nivell

més global i estructural i mostrar de quina manera la violència cap a les dones es troba present des dels contes infantils a les cançons romàntiques.

El crim dels llençols blancs

A partir d'una acció de carrer del grup de dones gallegues Mulheres Transgrediendo, Lapsus Espectacles presenta un muntatge estàtic, *El crim dels llençols blancs*. Tot de cossos tapats amb llençols blancs. Dones que han mort en mans de les seves parelles. Tres actrius interpreten tres d'aquestes dones, cadascuna d'elles procedent d'un món cultural, econòmic i social diferent. Finalment, un personatge masculí narra com s'ha justificat el maltractament cap a les dones per part dels intel·lectuals i la cultura des de la Grècia clàssica fins a l'actualitat.

Transglossadors: de la glossa al 'hip hop'

Berta Alarcó

✉ **Berta Alarcó**
/cultura@setmanaridirecta.info/

Crear el teu missatge. Dir el que vols sobre una base rítmica. "Estem més acostumats a escoltar música que no pas a generar-la". Caterina Canyelles, de l'associació cultural Cor de Carxofa, considera que el més interessant de la jornada "Transglossadors: de la glossa al hip hop" és la fusió de dos mons que practiquen la poesia oral improvisada, amb la diferència que els primers ho fan amb una base instrumental i els segons amb una d'electrònica.

Per tal de difondre el glosat, el 17 de novembre els col·lectius culturals Cor de carxofa i L'ull i l'ai, amb el suport del Casal d'Associacions Juvenils de Barcelona, van organitzar el segonencontre transglossaire. Algunes de les activitats van ser els tallers de tècniques i repertori i el de ball de jotes de l'Ebre.

Jotes de l'Ebre i At-versaris

Al vespre, amb el plat i el vi a la taula, es van projectar uns vídeos de repàs del panorama de la glossa als Països Catalans, és a dir, el cant d'estil del País Valencià, el garrotxí lleidatà o

les nyacres de l'Empordà. I, per postres, "Lo Teixidor", un home que —diuen— ha passat els 83 anys de la seva vida cantant, i que va passejar-se entre les i els assistents, tot dedicant-los les seves millors jotes. Després, ja amb les taules als racons, hi va haver temps per més jotes de l'Ebre, també amb el mestre Teixidor, i per l'actuació d'At-versaris, amb l'energia pels núvols i la paraula a la terra.

La Tercera Lliga Nacional de Glossa, concurs de glossaires, va cloure la jornada amb la victòria de l'equip del Vallès Occidental.

Art jove i català a Inveruno

INVERART 2007. MOSTRA D'ART JOVE D'INVERUNO
16, 17 i 18 DE NOVEMBRE. <WWW.INVERART.IT>

✉ **Gerard Bou**
/cultura@setmanaridirecta.info/

Era el divendres 16 de novembre quan, a la ciutat llombarda d'Inveruno (Milà), es va inaugurar la Quarta Mostra d'Art Jove d'Inveruno, Inverart 2007, que enguany comptava amb la participació de quatre artistes catalans. De fet, *il Padrino* de l'exposició —el que aquí anomenariem el comissari honorífic— era el veterà pintor Joan Pasqual, president de l'Associació d'Artistes de Premià de Dalt. Els altres tres, Sandra Arolas, Cintia Chavarria i Jordi Borràs, dues fotografies i

un il·lustrador, eren els tres joves vinculats a l'Associació que van ser escollits com a representants a la Mostra i que, a l'edició actual, van exposar conjuntament amb una quarantena llarga de joves italians.

És impossible entendre Inverart sense comprendre el seu impulsor i organitzador, Francesco Oppi, creador incansable, mecenes i filantrop de l'art. Juntament amb l'actual conseller de cultura d'Inveruno, Francesco Rimoldi, ja fa quatre anys que van començar un projecte per impulsar un art entre els joves creadors que traspassés les fronteres del mercantilisme de

les grans mostres a nivell europeu. I així ho han fet, aprofitant al màxim els seus recursos però, sobretot, la seva idea principal: fer créixer l'art fet per joves i que aquest es mogui per una via paral·lela a la que impulsen les administracions italianes.

La Mostra ha aplegat més de 8.000 persones en només tres dies, fet que deixa constància que la veritable creació i expansió de l'art es troba a Inverart i no pas en mostres com la Biennial de Venècia o la Documenta de Kassel. L'art no és mercat, és —senzillament— l'expressió més potent de llibertat coneguda per l'home.

'The rising: un hombre contra un imperio'

(MANGA FILMS, 2005)
DIRECTOR: KETAN MEHTA
GUIONISTA: FARRUKH DONDY
INTÈRPRETS: AAMIR HAN, TOBY STEPHENS, RANI MUKERJI, AMISHA PATEL
DURADA: 145 MINUTS IDIOMES: VOSE (HINDÚ-ANGLÈS), VE

Festival nacionalista amb el fre de mà posat i que es presenta com la producció més cara de Bollywood, *The rising* dramatitza lliurement la història real de Mangal Pandey, un fuseller de la British East India Company impulsor de la primera guerra de la independència índia. Arran d'un conflicte per uns cartutxos, Pandey es rebel·la contra les arbitrietats de la Companyia amb el poble i els soldats indígenes. Aquesta superproducció utilitza un llenguatge cinematogràfic global, només tren-

cat pels números musicals que rebaixen la tensió entre els moments dramàtics. El film busca el mercat occidental i potser per això se suavitza el contingut violent de la insurrecció, estalviant tota imatge crua i centrant-se en l'exaltació d'ideals combinats amb subtrames romàntiques. Força entretinguda malgrat el seu metratge, inclou una impagable definició del lliure mercat regalada pel filohindú oficial Gordon, amb qui l'heroi de la pel·lícula manté una relació d'amistat. IGNASI FRANCH

'Bienvenidos al mundo. Enciclopedia Universal Clismon'

AUTOR: MIGUEL BRIEVA.
EDITORIAL: GRIJALBO, 2007
GÈNERE: CÒMIC POLÍTIC

Miguel Brieve, dibuixant i il·lustrador sevillà, incansable autoeditor —quasi subterrani— de les seves diatribes gràfiques contra el capitalisme de l'hiperconsum, i col·laborador habitual de diaris com *Diagonal*, fa el salt al gran públic amb *Bienvenidos al mundo. Enciclopedia*

Universal Clismon. Sense perdre la corrosió que el caracteritza, Brieve construeix un univers on combina historietes delirants —que *samplegen* l'estètica pop nord-americana i el còmic underground— amb definicions enciclopèdiques que basculen entre l'erudició i la sàtira, entre la ingenuïtat i l'absurd. Un tractat poètic i existencial divertidíssim on es repassen sense pietat les neurosis autodestructives dels habitants d'un món que ha convertit els centres comercials —les catedrals de consum— en els nous temples espirituals de la postmodernitat. IVAN MIRÓ—LA CIUTAT INVISIBLE

RECOMANEM

24 I 25 DE NOVEMBRE
PROTEGIM EL NOSTRE PATRIMONI HISTÒRIC!
PROTEGIM LA NOSTRA SERRA!

Ens posem les piles per protegir Collserola. Per informar-nos en quin punt estan els plans urbanístics i poder pensar junts com seguir protegint la nostra serra, us convidem i animem a participar de les jornades el dia 24 i 25 de novembre a la Masia Can Canaletes.

Com arribar: Sortint de la serp de metall (RENFE) travesses el pont (Av. Primavera) sota el qual el riu de sabó flueix. Apropa't fins la gran C que presumeix de cabell al vent i vés cap a la gran torre roja-grisa (Passeig d'Horta). Passant al turó segueix recte cap a la serra Collserola. Un cop t'hagis endinsat et trobaràs al camí de cabres (Camí Veinal de Sant Iscle), enllà on els carrets de metall no els hi és permès entrar veuràs un aqüeducte... llavors hauràs arribat a Can Canaletes.

DISSABTE 24
JORNADES SOBRE EL FUTUR DEL Penedès

Banyeres del Penedès.
"El territori de pas i les infraestructures viàries" -Maties Serracant, geògraf - Jordi Cuyàs, ex coordinador de la Comissió Tècnica del Pla Director Territorial de l'Alt Penedès - Lluís Lloret, president de CILMA (Consell d'Iniciatives Locals pel Medi Ambient) de les comarques de Girona. Es presentarà la proposta de Girona. Dedicada a les infraestructures viàries, un dels principals problemes del Penedès. La importància d'aquest sistema de comunicació íntimament lligat al transport de mercaderies i l'increment quantitatiu que es preveu a la comarca fa necessari un debat centrat exclusivament en aquest tema. En aquesta taula es presentarà la proposta del traçat de l'autopista per Girona, molt semblant a la que defensen els alcaldes i el Consell Comarcal del Baix Penedès sobre l'ampliació i la gratuïtat de l'AP-7 a canvi que no facin una altra autovia.
Organitza: Plataforma No Fem el CIM

ARTS VISUALS, DIVULGACIÓ, ARTS ESCÈNIQUES, MÚSICA

DIJOUS 22

"AHT (TAV), Itoiz i Jaizkibel"

12 h. Sala d'actes de l'ETSEA. Campus de la Universitat de Lleida. Carretera d'Osca
Tres documentals sobre tres macro-obres: el Tren d'Alta Velocitat, el Pantà d'Itoiz i el port de Jaizkibel. Obres que s'estan portant a terme en contra de la voluntat de la societat basca i danyant greument l'entorn natural.

DIVENDRES 23

Xerrada: 'La qüestió social en la globalització imposada'

20 h. al Ger. c. Pi, 25. Ribes del Garraf
Per Andrés Cascio.

Xerrada-debat sobre els abusos de poder

20 h. a Cal Suís. c. Finestrelles, 32. Esplugues de Llobregat.
Amb passí de vídeo sobre el cas de Pedro Álvarez, amb en Juanjo. Cafeta oberta a les 18 h.

Presentació del llibre 'El anarquismo individualista en España (1923-1938)', de Xavier Díez

19:30 h. Espai Obert.
c. Violant d'Hongria, 71 Primer pis. Barcelona.
Organitza: Virus ed. i Ateneu Enciclopèdic Popular
<http://www.viruseditorial.net>
<http://www.ateneuenciclopedicpopular.org>

Concert catorzè aniversari de l'Ateneu Popular X

21 h. al teatre Cal Bolet. Vilafranca del Penedès.
Amb Musaranya, Vilafranca HxC, Temporada Alta, Roig, Cor Fort, Black Sheep, Ratm Project, La Verga Records, Efectre M-Tralla i Camarada Kalashnikov.
Organitza: Ateneu Popular X.

El Forró

23 h. a l'Ateneu Popular de 9 Barris.
c. Porlligat s/n. Barcelona.
El Forró és una festa brasilera de principi del segle XX, on es toquen diversos ritmes. Una barreja de cultura indígena, africana i europea, amb improvisacions. La festa és cultural; el menjar, la beguda, la forma de vestir i el fet de ser una festa per al poble. (3,5 euros).

DISSABTE 24

Presentació del llibre 'El motiu original'

20 h. al Ger. c. Pi, 25. Ribes del Garraf.
Per Jaume Barrull.

Espectacle Carlo Mò:

'El vaso que colmó la gota'

21:30 h. Ateneu Popular de 9 Barris.
c. Portlligat s/n. Barcelona.
També el diumenge 25 de novembre.
Una obra surrealista-realista sobre el pas del temps, la pèrdua de la memòria, el preu dels excessos o el per què tots som humans encara que intentem ser el contrari.
Organitza: 9B Acull

71 anys de la mort de B. Durruti

18:30 h. Sala d'actes del Centre Cívic "l'Estació"
c. Josep Carner, 1. El Vendrell.
Conferència commemorativa de la persona de B.Durruti, a càrrec de: Wilebaldo Solano (ex-secretari de le joventuts del POUM i amic personal de B. Durruti), Raül Díaz (membre de la CNT Cornellà).
Organitza: Col·lectiu la Trinxera.

Tercera jornada de solidaritat amb el poble palestí

A la Casa de Cultura de Sant Cugat.
14 h. Dinar palestí. Ateneu-Plaça. (12 euros, cal reservar tiquet a caso@nodo50.org). 17 h. Xerrada sobre la situació actual a Palestina. A càrrec de: Abu Musa, representant d'ASECOP (Associació Europea de Col·laboració amb Palestina) i membre fundador del Front Democràtic per l'Alliberament de Palestina.
Organitza: Xarxa Alternativa de Sant Cugat i Col·lectiu Antimilitarista de Sant Cugat.

'Néstor Majno. Un campesino de Ucraïna'

20 h. a l'Espai Obert
c. Violant d'Hongria, 71. Barcelona.
Un documental de Hélène Châtelain. Editat per l'Ateneu Llibertari Estel Negre. Proyección y charla a cargo de Ignacio de Llorens
www.polemica.org

Cinquenes Jornades Garraf-Palestina

18 h. a l'Espai d'Entitats, c. Sant Pau, 13. Vilanova.
Presentació del Llibre *¿Por qué ha fracasado la paz?*, a càrrec del seu co-autor Ferran Izquierdo.
Dissabte 1 de desembre. 18 h. al Centre Cívic de Sant Joan (Jardins F. Macia S/N) Projectió del documental *Sin Piedras*. Millor guió Sitges 05.
Organitza: Palestina Resisteix! (Vilanova)

Solidaritat amb nicaragua

CSO la Banka Rota
c. Rubio i Ors, 103. Cornellà de Llobregat.
19 h. Xerrada amb membres de la Casa de Nicaragua. 21:30h. Sopador. 23h. Monòleg amb Noelia "MÉTODO DAC". 23:30h. Música en viu amb "JOSE MERINO"

Tres anys construint l'Ateneu de l'Eixample

11 h. Fira de col·lectius de l'Ateneu.
Av. Gaudí amb Provença. Barcelona.
12 h. Pintada de Mural al Passatge Conradi
13:30 h. Dinar popular agroecològic.
17 h. Joc del Militant (a càrrec de Rebel'art).
22 h. Festa a l'Ateneu c. Sicília amb Roselló.

Tallers antiespeculatiu

Ateneu Columna Terra i Llibertat.
c. del Balç, 4. Berga.
11 h. Taller de desobediència a càrrec dels companys d'Esplugues de Llobregat que lluiten contra el "Pla Caufec". 18 h. Xerrada sobre la lluita contra el "Pla Caufec" a càrrec dels companys d'Esplugues. 23 h. Actuació de "El Ataque de la Basura Radioactiva (ABR)".

DIUMENGE 25

Presentació del llibre 'Anarquisme i qüestió nacional'

18 h. Ateneu Columna Terra i Llibertat.
c. del Balç 4. Berga
A càrrec del col·lectiu editor: Negres Tempestes i amb la participació de Jordi Martí Font (del Catalunya de la CGT).

DIMARTS 27

Video: 'NömadakTX'

20 h. Sala d'actes de l'ETSEA. Campus de la Universitat de Lleida. Carretera d'Osca.
Relata el desig de fer de la txalaparta un lloc de trobada entre persones i també entre cultures. Els protagonistes viatgen a llocs tant llunyans com Lapònia o el Sàhara.

DIMECRES 28

Conferència sobre la Revolució Llibertària del 1936

18 h. al local de la CGT.
Via Laietana, 18 novena planta. Barcelona.
"Incidència social de la revolució", a càrrec de Bernat Muniesa, Catedràtic d'Història.
"Pedagogia Llibertària", a càrrec de Pere Solà, Catedràtic d'Història

SORTIM DE CASA

DISSABTE 24
PRIMERES JORNADES DE SOBIRANIA ALIMENTÀRIA A RIPOLET

De les deu del matí a quarts de dues del migdia al Centre Cultural de Ripollet.
Es presentaran la Campanya Contra els Supermercats, la Cooperativa Agroecològica Kosturika, la Cooperativa de Consum el Cabàs i el Centre d'investigació en activitats econòmiques sostenibles.
Organitza: Educació Viva Autogestionària

DIUMENGE 25
CONCENTRACIÓ 'LES VIOLÈNCIES ENS AÏLLEN, ENLLACEM-NOS'

18 h. a la Plaça de Sant Jaume, Barcelona.
Simultàniament tindrà lloc la Ruta Catalunya, una mobilització entorn la situació de les dones de Colòmbia. La mobilització s'iniciarà des de Reus, Olot, Sant Boi del Llobregat i Vilanova i la Geltrú i acabarà a plaça de Sant Jaume.
Organitza: Plataforma Catalana de Suport a La Ruta Pacífica de Mujeres.

DIUMENGE 25
NO ACABARETMOS NUNCA!

Jornades Circoactives Itinerants a Poblenou
c. Pallars 227, Barcelona.
15 h. Tallers gratis. 17 h. Pasacarrers pel barri.
20 h. cabaret. Centre Cívic Can Felipa
+info: www.lamakabra.org

NO OBLIDEU...

23, 24, 25 I 30 DE NOVEMBRE
CÓMPRELO AHORA! QUARTES JORNADES
SOBRE CONSUMISME I CONSUM RESPONSABLE

Barberà del Vallès

El CASAL DE Joves Obriu Pas torna a organitzar, per quart any consecutiu, les JORNADES "CÓMPRELO AHORA!". L'OBJECTIU D'AQUESTES CONTINUA SENT EL CREAR UN ESPAI DE REFLEXIÓ I DEBAT ENTORN DEL MODEL SOCIAL I ECONÒMIC EN EL QUE VIVIM, QUE FA DEL CONSUMISME EL SEU EIX PRINCIPAL. AQUEST ANY, PER RENOVAR EL NOSTRE DISCURS I INTRODUIR NOUS ELEMENTS AL DEBAT, EL CONJUNT DE LES JORNADES GIREN AL VOLTANT DEL CONCEPTE DEL "DECREIXEMENT".

Casal Obriu Pas: Pere Sanfeliu, 24, 26 - Casal de Cultura: Nemesi Valls, 35 - Torre d'en Gorgs: Torre d'en Gorgs, 40

La indirecta

L'ENTREVISTA // CÁNDIDO I MORALA, DEL CSI D'ASTÚRIES

“Hi ha un espai sindical alternatiu que hem d'ocupar”

Juan Manuel Martínez Morala (JM) i Cándido González Carnero (CG) són coneguts per la seva llarga trajectòria al sindicat alternatiu Corriente Sindical de Izquierda (CSI) d'Astúries i per anys de lluita contra el tancament de les drassanes de Naval-Xixón, que va inspirar la pel·lícula *Los lunes al sol*. El 16 de juny passat van ser detinguts presumiblement per haver trencat la caixa d'una càmera de videovigilància durant una protesta laboral l'any 2005. Condemnats a tres anys de presó, la solidaritat de sindicats i organitzacions va permetre el seu alliberament. L'octubre passat van venir a Barcelona a unes xerrades organitzades per la Xarxa Contra els Tancaments d'Empreses i la Precarietat, on van fer una crida a la constitució d'una plataforma estatal contra la repressió.

Manel Ros
/entrevista@setmanaridirecta.info/

Com està ara mateix el vostre procés judicial?

CG: En aquests moments, estem en suspensió de condemna, pendents del recurs al Tribunal Constitucional i de l'indult sol·licitat per tot tipus d'organitzacions a través de la Plataforma Contra la Repressió i per les Llibertats a Astúries. Si no ens concedeixen l'indult i tampoc no prospera el recurs al Tribunal Constitucional, hauríem de tornar a la presó. Una altra cosa és que, amb tota la solidaritat que hi ha, s'atreveixin a engarjolar-nos novament.

“El moviment sindical més combatiu està ressorgint, ja que la situació comença a ser insuportable a nivell laboral”

Per què hi ha hagut aquesta persecució cap a vosaltres? Forma part d'un atac més general als sindicalistes més actius?

CG: Des del principi sabem que el que ens va passar és una trama política, policial i judicial. La implicació de l'Ajuntament de Xixón, que és qui posa la denúncia, és bàsica. Primer, denuncien uns danys dels treballadors del sector naval i, moments després, la policia diu que ho han fet Morala i Cándido. Precisament, els dos érem del mateix sindicat, la CSI,

Laia Gilabert

tot i que aquelles mobilitzacions van ser convocades per CCOO, UGT i la CSI. El que creiem és que pretenen criminalitzar el moviment sindical més radical i més bel·ligerant en la defensa dels llocs de treball. No obstant això, no van valorar la resposta social: dues manifestacions de 15.000 persones i concentracions davant dels jutjats de 3.000 persones. Tot i això, ens van acabar condemnant, fet que significa que la decisió ja estava presa. Ens volien donar una lliçó.

JM: Van portar un policia infiltrat de testimoni principal. Va venir amb nosaltres a Barcelona a la manifestació contra la cimera del Banc Mundial (Directa número 37). Al final el vàrem reconèixer i vàrem posar una denúncia per fals testimoni, ja que va declarar que no ens coneixia. La denúncia no va prosperar perquè el jutge va dir que no tenia suficients proves, tot i que hi havia fotografies que ho confirmaven. Tot va ser un muntatge. Nosaltres ho assumim col·lectivament, però individualment, per una trama policial, no. Crec que s'espera una crisi econòmica i per això hi ha un augment de la repressió laboral. A nosaltres ens han aplicat la llei antiterrorista.

Més enllà dels sindicats més combatius, creieu que hi ha una crisi general del sindicalisme?

C.G.: No hi ha dubte. Hi ha una crisi sindical a causa del comportament actual dels sindicats majoritaris. Hi ha una falta de credibilitat i un desprestigi important dels sindicats per les seves polítiques de pactes i consensos. Tanmateix, amb tot el que està passant ara, crec que el moviment sindical més combatiu està ressorgint, ja que la situació comença a ser insuportable a nivell laboral. Les organitzacions sindicals que estem a l'esquerra i no com-

partim aquest tipus de política tenim la responsabilitat d'intentar fer ressorgir el moviment obrer, que ni molt menys està mort, però que necessita alternatives. Per nosaltres, la repressió no només és empresonar treballadors, sinó també tancar empreses o acomiadar col·lectivament.

Pel que fa a les bases de CCOO i UGT, quina és la vostra posició?

JM: Tenim molt clar que les bases de CCOO i UGT no tenen res a veure amb les direccions dels sindicats. Molts dels conflictes que hem guanyat a les drassanes de Xixón han arribat gràcies a la participació de les seves bases.

Pròximament, s'ha de fer una trobada de sindicats alternatius a Astúries.

CG: Sí, es posarà una data definitiva a la trobada unitària contra la repressió que hi haurà a Madrid el 17 de novembre. Hi ha hagut acords concrets entre els diferents sindicats alternatius amb el tema de la reforma laboral i la seguretat social. Va ser una experiència positiva. Si sumem la majoria sindical estatal, som més militants que CCOO i UGT. Veient tot això, crec que hi ha un espai sindical alternatiu important que és necessari ocupar.

Hi ha una idea generalitzada que, a causa de les deslocalitzacions i la precarietat, no es pot lluitar com abans. Què en penseu d'això?

JM: Nosaltres convertim el problema laboral en un problema polític. Sortim al carrer. No només fem vaga, fem manifestacions, barricades... Exigim a les autoritats i als polítics un compromís per buscar solucions als conflictes. Convertim els nostres problemes laborals en problemes polítics al carrer. El problema de base és que els sindicats estem molt desprestigiats davant de la resta de treballadors. Aleshores, la gent jove i amb treball precari

no veu els sindicats com a organitzacions que defensin els seus drets. Per mi, el problema no és la gent, el problema són els sindicats. Amb la negociació col·lectiva tens un mitjà per coartar aquest tipus d'explotació. Per exemple, les contractadores, a Vigo, van organitzar un gran rebombori i van aconseguir que el 60% dels subcontractats fossin fixos. Si es vol, la força de la classe treballadora és molt forta.

“A nosaltres ens han aplicat la llei antiterrorista. Ens volien donar una lliçó”

Quin missatge enviaríeu als treballadors o als precaris que estan amenaçats?

CG: Els precaris seran cada cop més precaris en la mesura que no s'enfrontin a la realitat laboral. És una qüestió que interessa a les organitzacions polítiques i institucionals, tot i que, quan hi ha eleccions, sempre diuen que lluitaran contra la precarietat. Els sindicats que formen part del sistema també diuen als treballadors que faran front a la precarietat i cada dia l'afavoreixen més, és a dir, que és un tema que interessa tant a la part política com a la sindical, ja que els dona vots. Ens hem d'organitzar. Al llarg de la història, tot el que s'ha aconseguit ha estat gràcies a la lluita dels treballadors. El missatge ha de ser sempre de lluita. Hem d'acabar amb aquest model social perquè aquest no és el món que tots desitgem i, si no lluitem per això, no ho aconseguirem mai. ■

No només la Maria

Matthew Tree
/opinio@setmanaridirecta.info/

A l'octubre de 2007, un diari britànic, *The Independent*, va publicar una notícia sensacional, de tan insòlita: un altíssim càrrec de la policia gal·lesa, en Richard Brunstrom, un *chief constable* ben sensat amb cara de no haver pres res més fort en la seva vida que un esmorzar anglès, va anunciar a primera pàgina que era “immoral” no legalitzar totes les drogues, sense excepció. Matisava, això sí, que segons quines substàncies haurien de ser distribuïdes en dosis mesurades per l'Estat, mentre d'altres —com ara la marihuana— es podrien comercialitzar amb uns controls de qualitat i quantitat ben rigorosos. Va al·legar a favor dels seus arguments unes xifres provinents d'Escòcia: el 2004, les dues drogues legals —el tabac i l'alco-

Hauríem de posar fi al prohibicionisme, és impracticable

hol— van ser responsables de la mort de 14.052 persones, mentre que totes les drogues il·legals plegades van portar al calaix tan sols 356 desafortunats. Acaba el seu comunicat oficial amb aquestes paraules, prou contundents: “Si les lleis antidroga volen ser pragmàtiques i no moralistes, ètiques i no dogmàtiques, doncs hauríem de posar fi al prohibicionisme perquè és impracticable i immoral”. Afegeix que les lleis actuals, que envien una persona al *cangri* durant tres lustres per vendre cocaïna, però que permeten que el propietari d'una destil·leria pugui emborratxar mitja ciutat sense que li passi res, són clarament discriminatòries. Per no dir ridícules. Sentir tan sentit comú sobre el tema dels estupefaents il·legals en la boca d'un representant cabdal de les forces d'ordre públic és, repetim, una notícia excepcional, importantíssima, transcendental, fins i tot. Llàstima que cap mitjà de comunicació no en fa ni el més mínim ressò fora d'Anglaterra.

QUIJOTAT

J. GARCÍA-VALDESAURAS
Partit Iniciativa Popular per Catalunya
CAP DE LA POLICIA NAZIONAL D'ESQUADRA